

Évforduló ünnepe

2018. április 25.

Mária¹:

Akkor eljött a mai nap, Uram, Jézusom, az évforduló ünnepe.

Ma is elindulunk közösen, a testvérek velem együtt, erre az örömnünnepre. Hisz nemcsak a fájdalom és a szenvedés pillanatának átélésére hívod meg testvéreimet, hanem erre az örömnünnepre is.

Most is kérem János atyától áldásomat, hogy az ő szeretetének áldásával, közösen, együtt elinduljunk a meghívott úton.

János atya:

Segítségünk az Úr nevében...

Jelen lévő testvérek:

...aki az Eget és a Földet alkotta.

János atya:

Áldjon meg téged a Mindenható Isten.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Ámen.

Jelen lévő testvérek:

Ámen.

Mária:

Akkor elindulunk ezen az örömnünnepen.

A jelen lévő testvérek közül többen is²:

Az örömben is veled vagyunk!

Veled vagyunk!

Veled vagyunk, Marika!

Mária:

Eljött számunkra ez az örömnünnepe, amikor évfordulóra emlékezünk, arra a bizonyos napra, amikor Bátmonostoron fél hat előtt öt perccel Jó Jézus Krisztus Urunk kiemelt a jelen lévő nép sokaságából, amikor szólt hozzám, s amikor láthattam, először csak a fényt, és majd egy hónap után Őt.

Így a mai nap erre a meghívásra emlékezünk, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk ekkor meghívott az útra, amelyet én elfogadtam, és nem tudtam, hogy meddig fog tartani, de voltak benne nehéz pillanatok, amikor már szinte

¹ Mária még a lakásában van, s vele vannak a pásztor testvér, a bátyák és segítő testvérei.

² Mária elindul a lakásából a kápolnába.

könyörögtem, hogy szeretném visszaadni mindazt, amit kaptam, mert annyi megaláztatás és bánat ért, és nem éreztem magam erősnek. De Ő mindig olyankor megvigasztalt, megerősített, és megadta számomra a csodálatos áldásnak kegyelmét a szeretetben, és ami által ismét megmaradtam az úton, és tovább követtem Őt a meghívásomban.

Így most, huszonöt év után, már könnyebben tudok róla beszélni, már nincsenek szemeimben könnyek, mint a kezdetekben. Hisz akkor ezt nem tudtam, hogyan és miképpen kell kezelni, nem tudtam, hogy valójában nem teszek rosszat, és miért bánanak.

Ennyi év után most boldog vagyok, hogy mégis megmaradhattam Jó Jézus Krisztus Urunkkal, és Mellette, és elfogadtam tovább is ezt a meghívást, és a meghívásban mindazt, amit adott számomra. Hisz nemcsak a tanítás, a felkészítés, hanem a fájdalom, szenvedés Golgotájának megismerése, majdan az elfogadása, ami által a testvérek is megkapják a meghívást, és mikor nyitott a szívük, és tudnak figyelni egy kicsit a benső hangra, akkor ezzel a benső hanggal megértik azt, hogy valaki hívta, és valaki várja őket, aki nem más, hanem Jó Jézus Krisztus Urunk, aki kitarja az Ő kezét ölelésre, és így várja testvéreit, hogy átölelje, hogy fényének sugarával felmelegítse, megerősítse, és elinduljunk boldogan Vele ezen az úton, hisz Ő a Jó Pásztor – ennek a hónapnak ez volt a tanítása az első péntekben, hogy: „Én vagyok a Jó Pásztor, és Én ismerem juhaimat, a juhaim ismernek Engem. Én nem béres vagyok – az a béres, akire rábízzák a juhokat, és hogy ha jön a farkas, akkor a béres elszalad, elhagyja juhait, hisz nem az övéi, nincs neki gondja vele, ezért ott hagyja őket. Ekkor a farkas széjjelkergeti őket. De Én, a Jó Pásztor, megjövök, összeszedem őket, összegyűjtöm, hogy ismét egy akolban legyünk, és hallgatnak szavamra, és követnek.”³

De ilyenkor elmondta Jó Jézus Krisztus Urunk a tanítás másik részét is, hogy: „Vannak más juhaim is, akik nem ebből az akolból valók, azokat is felkeresem, tanítani fogom őket, és majd hallgatni fognak szavamra, és akkor felismerve követnek.”⁴

Hogy a földi életben mi is ezek a juhok lehessünk, akik ismerjük Jó Jézus Krisztus Urunkat, ismerjük az Ő szavát, érezzük az Ő áldásának szeretetét és kegyelmét, amely reánk árad, amely átölel, amely felmelegít. Nincs olyan fájdalom, nincs olyan bánat, nincs olyan szomorúság, nehézség, amiben Ő ne nyújtana segítséget, vigaszt, erőt a kegyelem szeretetében.

Sokszor és sokszor megkaptam testvéreimtől e évek során, hogy csak azt hiszik el, ami kézen fogható.

Kézen fogható az is, amikor egy ima meghallgatásra talál. És az imalánc összeköt bennünket, és mikor egy betegért, egy elesettért, egy szomorúért imádkozunk, vagy mikor imádkozunk a hazánkért, vagy imádkozunk bármilyen felajánló kérésért, fohászáért, amellyel hozzám fordulnak testvéreim

³ Jn 10,11–15

⁴ Jn 10,16

abban a hit-, remény- szeretetében, hogy meghallgatásra talál, és elhozza számunkra a meghallgatás kegyelmét a fény szeretetében.

Hisz tudjuk, ennek a hónap első napján volt a húsvét, a Feltámadás hajnala, amikor Jó Jézus Krisztus Urunk átölelt bennünket fényének sugarával a Feltámadás hajnalában, amikor a testvérek azt mondták: „Sok éve járok ide, Feltámadáson még nem voltam, most jöttem el először, de én olyant kaptam és éreztem, amit talán az életemben nem tudok elfelejteni. Azóta úgy érzem, hogy még jobban megváltoztam, még jobban tudom szeretni Jó Jézus Krisztus Urunkat, és követni Őt, és Számára megtenni mindent, amit talán tőlem kér.”

Igen, ilyenkor öröm és boldogság járja át szívünket, lelkünket, amikor egy kegyelem, ajándék szeretete átölel bennünket. De ilyenkor Jó Jézus Krisztus Urunk mindig elmondja: Ezeket mind raktározzuk el, helyezzük el szívünkbe, lelkünkbe, és hogy ha jönnek a hétköznapok, jönnek a nehéz pillanatok – a fájdalmak, a bánatok, a megaláztatások, a kítaszítottságok, hisz sok mindent fel lehet sorolni –, akkor ezekből tudunk erőt meríteni, táplálkozni, és érezni, hogy nem vagyunk egyedül, mert valaki mellettünk van, és valaki fogja a kezünket, és felemel az út porából, átölel, fényével melegségével felmelegít, és ismételten megadja számunkra a meghíváshoz a segítséget, hogy tudjunk haladni, érezni a kegyelem szeretetét.

Így ebben az örömnepben ma is minden testvérem legyen nyitott, érezze Jó Jézus Krisztus Urunk szeretetének kegyelmét, Fényének melegségét, amelyet ajándékol ad számunkra.

Hogy a mai évforduló hogyan és miképpen fog tovább zajlani, azt nem tudom. Most ezeket kaptam Tőle, ezt kellett elmondanom – a benső hang alapján – felétek és hozzátok.

És majdan, ha átmegyünk a sátorba, abba a szegényes helyre, amit soha nem szabad elfelejtenünk, hogy huszonöt éve, novemberében, mikor oda a sátor a hideg miatt elkészült – először csak az egyik fele, utána lett bővítve –, mi nagyon boldogok voltunk, hogy ez volt számunkra. És örömmel jöttünk, imával, énekkel, szeretettel, hogy Hozzád tartozhatunk, Uram, Jézusom, mert kiemeltél az út porából, észrevettél, és meghívtál, mert szükségünk volt Reád, Neked szükséged lett megint reánk, akik itt vagyunk a földi életben, és a meghívást felismerve, elindulva ezen az úton.

Ennek reményében ma is így indulunk el, közösen, Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, aki ölelésre tárja az Ő karjait, és így várja szerető testvéreit, hogy átölelhesse, hogy felmelegíthesse, és bizonyoságot adjon szívünkhöz, lelkünkhöz, hogy: „Jelen vagyok. Szeretlek benneteket. Én vagyok a Jó Pásztor, és ti vagytok bárányaim, juhaim, akik hallgattok szavamra, ismertek, és követték Engem.”

És így most köszöntjük Jó Jézus Krisztus Urunkat először énekkel, és majd azután elindulunk: „*Uram, Jézus, köszöntünk most Téged*”.⁵

A mai nap, mivel évforduló ünnepe, ezért szeretném kérni a testvéreket, ahogy minden évben, így a mai nap is, ezen az egy napon, amikor a bástyák, a segítők és a családtagok foglalnak elől helyet a sátorban, hisz nekik és számukra legfontosabb ez az ünnep, velem együtt, akik a kezdetekben ott voltak ezen a napon velem, és utána, ahogy elkezdtek ide jönni, és kialakult ez a Közösség. És mikor Jó Jézus Krisztus Urunk valami visszaemlékezést ad számunkra, minden testvér tud neki örülni, mert valami újat kap, de a segítők, a bástyák, a családtagok tudják legjobban megélni ezt, akik az első naptól mellettem vannak. És reménykedem, hogy továbbra is megmaradhatnak, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk megkérte őket a bűnbánat első és második Golgotáján, amikor ők igent mondtak – igaz, hogy nem Jó Jézus Krisztus Urunknak kellett, Ő figyelte őket, és nekem adta meg a választ, és ez által számukra elmondottam, hogy: „Köszönöm, hogy elfogadtátok továbbra is a felkérést.”

Bízom és reménykedem, hogy ezen az egy napon a testvérek megértik Jó Jézus Krisztus Urunk kérését, hogy ilyenkor mindig, az évforduló napján, ők vannak jelen elől, a többiek hátul.

Bízom és reménykedem, hogy a segítők felismerik önmagukat, és nem kell külön szólni, hogy jöjjetek, és foglaljatok helyet.

Hisz ma is hálát adtam a segítőknek, ki mit készítették, ki mivel adakoznak, hisz akik a virágokat adják számunkra, ha nem is vannak itt minden hónap Golgotáján, de amikor ellátnak bennünket virágokkal, az is egy segítségnyújtás.

Bízom és reménykedem, hogy ők is megtalálják helyüket ott bent, ahol el van készítve számukra.

És így most közösen, együtt elindulunk az úton, és kérjük Jó Jézus Krisztus Urunkat, hogy a mai nap bőséges áldását árassza minden nyitott szívű testvérem felé, akik elfogadják, szívükbe zárják, és ez által megerősödnek, és tovább tudnak élni és haladni a meghívásban a küldetés, követésük részében.

*„Indulj az úton, előre nézz...”*⁶

Mária⁷:

Megvan mindenkinek a helye? Megtaláltátok?

És hol a Valériánk? Nem látlak!

Na, üljetek!

Bástyák? Mindenki megvan?

⁵ Mária elkezd az éneket, a jelenlévők bekapcsolódnak, és közösen elénekelik az éneket („*Sükösdí énekek éneke*”, 15. ének). Miközben énekelnek, Mária a kápolnából átmegy a sátorba.

⁶ A jelenlévők elénekelik az éneket.

⁷ Mária már a sátorban beszél a segítő testvérekhez.

Gyurikám, te ott akarsz maradni?
Én úgy tudom, hogy neked itt a helyed!

Takács Zoltán, Mária férje:

Nem, az a Pistié.

Mária:

De itt van még egy.

Na, megvan mindenki? Talált mindenki helyet?

Szeretném látni az arcokat örömben, boldogságban.

Akkor jó.

Mert én most már letérdelek. Úgy látom, most már...⁸

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

Jelen lévő testvérek:

Ámen.

Mária:

Uram, Jézusom, eljött ez a szép nap számunkra az évfordulóban.

Nézz testvéreimre, akik meghallották hívásodat, és a hívásban engedelmeskedve a mai nap is elzarándokoltak e helyre, szabaddá tették napjukat, hogy ők is velem együtt ünnepeljenek.

Én most elhelyezem őket a Te Szentséges Szíved oltalmába, és add meg számukra mindazt, amire vágyakoznak, és amire szükségük van e felajánlás részében.

Szeretném, Uram, Jézusom, elhelyezni mindazokat, akik ma nincsenek körünkben, de lélekben elkísérnek.

És itt szeretnék megemlékezni, Uram, Jézusom, mindazon testvéreimről, akik a határon túl élnek, magyar testvérek, és magyarnak vallják magukat, és bíznak a Boldogságos Szent Szűzben, az Édesanyában, a Királynőben, Jó Jézus Krisztus Urunkban, akik segítséget nyújtanak számukra.

Hisz nem sorolnám fel az országokat, a környező országok és a távolabbi, de szeretném itt elhelyezni mindazon testvéreimet, akik Ausztráliából annak idején nagyon-nagyon figyeltek arra az adakozásuk részében, hogy ez a kápolna felépüljön. És őket minden évben elhelyezem, külön, a Te Szentséges Szívedhez, hogy továbbra is megmaradhassunk, ha távol is vagyunk, egymásnak, testvéreinknek.

Ma is köszöntöttek, kérték a bőséges áldást reám és erre a Közösségre, akik ma jelen lesznek velem, amit én köszönettel és szeretettel elfogadtam, és visszajelezve számukra, hogy ha a távolság nagy is, de lélekben tudunk egyek lenni, és tudunk örülni egymásnak.

⁸ Mária letérdel az oltár elé.

Így emlékezek meg mindazon testvéreimről, akik távol vannak, és nem ebben az országban élnek, de mégis magyarnak vallják magukat, hogy Jó Jézus Krisztus Urunk és az Édesanya, a Magyarok Királynője megadja számukra azt a segítséget és kegyelmet a szeretetben, amire szükségük van a mindennapi életben.

És ugyanúgy kérem e jelen lévő testvéreim számára, akik a mai napon eljöttek, hogy ebben az örömben együtt vegyünk részt, és érezzük a Te jelenlétedet, a Te szeretetedet és a Te kegyelmedet, amelyet testvéreim felé árasztasz, hogy érezzék szívükben, lelkükben a működést, a Fénysugár átölelését, „szinte úgy érezni, mintha talán nem is itt lennék, de mégis megkaptam a kegyelmet a szeretet örömében”.

Így megjelentem Előtted, Uram, Jézusom, a meghívásban, a küldetésben ezen az úton, ahogy Te engem vársz, ahogy a mai napra is felkészülve, e örömben.⁹

Jelen van a fény, a fény jön felém. A fényben egy gömb a szivárvány színeiben. A gömbből kialakul egy száj, és elkezd beszélni.¹⁰

Én csak fekszek, és nem bírok felkelni, de a többiek már kiabálnak:

– Menni kell. Itt hagyjuk. Meddig akar még ott feküdni? Hagyjuk itt, menjünk már!

– Fel kell rázni, majd akkor felkel – az egyik testvér így szól.

A másik azt mondja:

– Valami történt veled, talán imádkozni kéne.

Az egyik mondja:

– Ott a Lonci¹¹, szóljunk neki, talán ő tudja, hogy mit kell csinálni.

Meg is jelenik a hívásra, akkurátusan végigméri:

– Ne haragudjatok, nekem menni kell, mert várnak.

A gyermekek sírnak:

– Keltsétek fel Anyut, menni kell, mert azt mondták, itt hagynak minket.

Keltsétek már fel Anyut!

Jézus Krisztus Urunk:

Majdan felül:

– Nem tudom, mi történt velem, de olyan szép hely volt, olyan jól éreztem magam!

Kérdezik:

– És mit láttál? Hallottál valamit? Láttál valamit?

– Csak a fényt, a fényben jelen volt a gömb a szivárvány színeivel, abból kialakult egy száj, az így szólt hozzám: „Megszabadultál bűneidről és a betegségedtől.”

⁹ Mária kiválasztotti, kegyelmi állapotba kerül, s ugyanúgy hanyatt vágódik a földön, mint huszonöt évvel ezelőtt, kiválasztotti meghívása pillanatában a bátmonostori sportpályán. Ettől fogva minden szavát Jézus Krisztus Urunk közvetlen irányítása alatt mondja ki, még azokat is, amelyeket a saját nevében mond.

¹⁰ Mária sírva fakad, majd lassan megnyugszik.

¹¹ ti. Sipos Józsefné Loncika, aki a kezdetektől fogva a Közösség tagja

- És ki szólt hozzád? – kérdezik.
- Nem tudom. De olyan jó volt, olyan nyugalom, béke!

Mária:

Még nagyon el sem tudok merülni, mi történt bennem, már ismét szólnak, hogy most már menjek, mert itt hagynak.

Haza érve elmondjuk:

- Marival történt valami, de nem tudjuk, mi. Mari látott meg hallott.

Kis idő elteltével:

- Pont ő?! De miért ő?! De pont ő?!
- De én ezt nem akartam!¹² Ne bántsatok, nem akartam! Csak egy kicsit, csak egy kicsit hagyjatok békén, ne bántsatok. Nem tudom, miért volt, azt se tudom, ki szólt.¹³

Majd egy óra elteltével jön a Magdi¹⁴:

- Szóljunk neki, jöjjön, nézze meg, mi történt a Marival.

De ő pedig csak énekel és énekel, mert örömmel jött, mert kapott egy indíttatást, hogy átjöjjön. És ahogy jött, csak ez a gondolat volt benne, hogy: „Ezzel az énekkel jövök: »Vezetsz, Uram, vezetsz...«”¹⁵

Erre így szólnak:

- Figyelj, a Mari látott, a Mari hallott valamit.
- Ó, gyerekek! Én nem tudom, mi volt velem is, csak jönnöm kellett hozzátok, és csak ezt kellett végig énekelnem, hogy: „Vezetsz, Uram...” És ide vezetett hozzátok. Biztos azért, hogy nekem is elmondjátok, hogy mi történt. És mikor elmondtuk neki, erre ő azt mondta:

- Ez egy óriási dolog! Ennek örülni kell! Ne sírjál, ne szomorkodjál, ez óriási dolog.
- De nem tudom, miért történt pont velem. Azt mondták: „Miért pont veled?!”

Eltelik egy nap, két nap, harmadik nap megint kérdezik:

- És láttál valamit? Hallottál valamit?
- Nem.

És amikor nem is számolt senki semmire, ismételten akkor jelenik meg a fény, a fényben a gömb, amely forogva jön felém, és kialakul benne a száj, és ismételten szól: „Legyen béke a földi emberekben, mert nagy a gyűlölet és az irigység. Béke és szeretet kell a földi embernek.”

És mikor elmondtam, hogy mi volt, mit szólt, meglepődnek, hogy:

- Béke és szeretet?

Mert a gyűlölet és az irigység nagy.

¹² Mária sírva fakad, sírva beszél.

¹³ Mária lassan megnyugszik, nem sír.

¹⁴ ti. Logóné Magdi, Máriáék néhai szomszédasszonya

¹⁵ A jelen lévő testvérek elénekelik az éneket.

De kinek is mondjam el, nem tudom. Akik jelen vannak, azoknak elmondottam, de hogy másnak kell-e mondanom, azt nem tudom.

Többször és többször láttam a fényt, és a fényben e gömböt a szivárvány színeiben. Majd elmúlik már egy hónap, de még mindig nem tudom, ki szól hozzám. És már elszomorodtam, mert mindig azt mondták, hogy biztos, a rossz környékezett meg, s azzal nem volna szabad se beszélnem, se látnom.

Majd felkészülök, hogy ha legközelebb látom e fényt, akkor megkérdem, ki szól hozzám.

Ismét megjelent a fény. És várom a gömböt, de a gömb nem jön. Valami mozog a fényben, de nem tudom, mi az.

És ahogy közelebb jön felém, akkor látom, hogy egy emberalak. De félek tőle.

És akkor látom, hogy az Úr Jézus az!

– Bocsáss meg nekem, hogy félttem!

De nagyon szép! Fehér ruhában, a haja vállig ér, mezítláb, a derekán egy aranyöv, és a szeme sötét, nem tudom megmondani a színét, mert olyan erős a fény.

– Te szóltál hozzám? Uram, Jézusom, bocsáss meg!

És ekkor elmondotta, hogy kiválasztott az emberiség közül, hogy tanítson.

És mikor elmondottam, akkor megint azt mondták, hogy:

– Pont téged?!

De én örültem neki, hogy megkaptam ezt a kegyelmet.

És akkor már többen és többen hallottak róla, és eljöttek, hogy megtapasztalják, hogy valójában itt mi történt.

Elmondom, ahogy becéztek:

– Ez a tudatlan, szinte kis szürke egér! Ő kellett pont az Úr Jézusnak?

Nem tudom, miért engem választott, de hívott, hogy tanít, és megadta azt a kegyelmet, hogy majd imádkozzák az emberekre. Ha megnyissák szívüket, ha át tudják adni önmagukat, akkor reájuk áradhat a kegyelem, és működhet rajtuk. És ez ekkor a gyógyító kenetben, a jelenlétben.

De sokan csak azt mondták: „Elmegyünk, és beállunk, hogy eldől-hessünk.”

De hogy ez által mit kapnak, vagy hogy' érzik, vagy hogyan tapasztalják meg, akkor még nem értették, és nem tudták. Ezért, mikor a gyógyító kenet elterjedt már, hogy „a Mari is tud imádkozni”, egyre többen és többen jöttek, hogy megtapasztalhassák, hogy részeseivé válhassanak – mindenki ezt másképp értékelte. De Jó Jézus Krisztus Urunk azt mondtotta, el kell fogadnom minden azon testvért, aki eljön, még akkor is, ha nem kedves előttetek.

Még akkor nem értettük, miért mondtotta e szavakat, és miért így készített fel.

De hogyan mondjam el ezt én az embereknek, mikor én soha nem szoktam beszélni?

Én inkább csak hallgatok, és nem szólok semmit.

De hát így szólnak a többiek:

– Hát azért valakinek kellene szólni itt ezeknek az embereknek, akik eljöttek. Hát ne érezzék azt, hogy senki semmit nem szól nekik, csak itt vannak.

Jézus Krisztus Urunk:

Ekkor már felkészült a kenetátadásra, de még szólni nem tudott, inkább elbújt volna valahova, hogy ne is lássák, mert nem érezte magát erősnek, hogy szóljon.

Ekkor így szólt az egyik testvér, hogy:

– Szólok én! Én nem félek senkitől, én tudok beszélni. Gyere, Marikám, oda állsz mellém, és én beszélek.

Akkor most jöjj, és most te állj Marika mellé!

Visszamentünk a kezdetbe, ugye?

Akkor gyere, testvér, állj most te Mari mellé, nem a Mari melléd!

Most változott a helyzet, ugye?

Sipos Józsefné Loncika:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor hogy is volt?

Sipos Józsefné Loncika:

Úgy, hogy elbújt mögöttem a Marika.

Jézus Krisztus Urunk:

Azt mondtad, hogy: „Gyere, Mari!”

De a Mari csak így...

Szólhatsz!

Sipos Józsefné Loncika:

Csodálatos.

Jézus Krisztus Urunk:

De most már a Mari így, fönt, és most szóljal.¹⁶

Sipos Józsefné Loncika:

Most szóljak.

Tényleg szóljak, Uram, vagy hagyjam beszélni?

¹⁶ A jelenlévők nevetésben törnek ki.

Jézus Krisztus Urunk:

Nem, szóljál. Ahogy akkor szóltál. Röviden.

Sipos Józsefné Loncika:

Úgy volt, hogy akkor én még utazásszervező voltam a Volánnál, s rengeteg embert transzporáltam ide, mert mi is csodálkoztunk a csodán, és ő, szegénykém, panaszkodott, hogy ő nem tudja elmondani, amit lát.

„Mondd el nekem, Marikám, majd én elmondom, ne félj!”

Én tudok beszélni, és mindig azzal fogtam meg az embereket, hogy lehet, hogy többet beszéltem, mint amennyit kellett volna.

Drága jó párommal együtt jöttünk a Marikámhoz, jöttek a kásádi testvérek, a nagybaracsikaiak, a dávodiak, mindenki jött, és vártak mindig valami csodát. És a drága Marikánk mindig produkált is valami csodálatosan szépet, amit énnekem aztán el kellett mondani. Ki volt a tévé téve itt az ablakba, és akkor, ugye, levetítették mindig az előző jelenést, és akkor én meg tolmácsoltam.

Ez a drága elbújt a hátam mögött, és azt mondta a papa¹⁷, hogy:

– Hát az életben se fog a Mari beszélni! Én erre befizetnék, hogy a Mari majd beszél.

Itt van, e, mint egy professzor! Én már senki nem vagyok mellette.

De imádom, nagyon szeretem!

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, ez volt a kezdetben, amikor valóban kiválasztott Mária szolgál...

Még nem mondtam, hogy elmehetsz!

Sipos Józsefné Loncika:

Jaj, bocsánat, Uram, bocsánat! Már megint ballépés.

Jézus Krisztus Urunk:

...kiválasztott Mária szolgál valóban nem tudott szólni és beszélni. Te átvállaltad tőle, amit, mondhatjuk, minden évfordulón valamilyen más formájában visszaadjuk a testvéreknek, hogy ők is részesülhessenek a kezdet kegyelméből.

Igen, nem tudott szólni, de akkor örültünk, közösen, együtt, akik itt vannak a kezdetből, hogy te vállaltad, hogy elmondod a Mari helyett.

De a Marit Én, Jézus Krisztus Uratok elkezdtem tanítani. És ahogy ti mondjátok a saját szavaitokkal, elkezdte bontogatni szárnyait, és elkezdett beszélni. És most már tud hozzátok szólni, *Evangélium-részletet* elmondani, amelyet Én, Jézus Krisztus Uratok adok számára.

¹⁷ ti. Takács János, Mária apósa

Hisz itt van a pásztor testvér, aki szintén, már ez neki a huszonkettedik éve, mert nyáron lesz, két hónap múlva, hogy huszonkét éve került Sükösdre, és ő is azt mondotta, hogy:

– Nekem olvasni kell. Tudom elmondani a lényeget, de hogy tudjam szóról szóra elmondani egy *Evangélium-részletet*, az csak úgy megy, ha nyitva van előttem a könyv.

Ennyi év alatt a pásztor is megtapasztalta, mint a többi pásztor testvér, hogy ezt egy tanulatlan – ahogy elnevezték őt, a kiválasztottat – nem tudta volna elmondani, ha nem vagyok Én jelen, Jézus Krisztus Uratok, aki tanítottam, és aki megadja számára a szavakat a benső hang alapján.

A testvér is akkor azt mondotta:

– Köszönöm, Uram, hogy a kezdetben segítségére lehettem. És köszönöm, hogy megmaradhattam segítőnek.

E segítségedet most itt ismét kifejtheted, ami által öröm él szívedben, lelkedben, amiből erőt meríthetsz a mindennapokban.

Sipos Józsefné Loncika:

Köszönöm, Uram. Elmehetek?

Jézus Krisztus Urunk:

De most egy olyan testvért hívok ide, aki ennek egyszer tanúja volt, hogy „hogyan és miképpen tanultam”, a kiválasztott Mária szolgát hogyan tanítottam. És most nem a család jön, mert a család már erről beszélt. Most egy olyan testvér, akivel Mária, kiválasztott testvér elutazgatott többször az évek folyamán. Ketten voltak, ugye, egy szobában, és azt mondja:

– Jó, majd akkor fogunk imádkozni?

– Majd igen.

Egyszer csak arra figyel, hogy: „Itt nem az ima megy. De ez milyen ima? Ezt nem is ismerem.”

Na, jöjj csak, testvér, mondd el, hogy te hogyan élted meg ezt?

Tudja, hogy ki volt az, aki vele volt a szobában.

Egy zarándoktestvér:

Hát, igen, együtt voltunk.

Jézus Krisztus Urunk:

Ő várta az imát.

A zarándoktestvér:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

El is kezdte.

A zarándoktestvér:

Igen, elkezdtem. Hát, úgy szenderegünk, és imádkoztunk, imádkoztunk, és én is elkezdtem, és egyszer, mondom, hát elaludtam?

Fölnézek, mondom, de hát nem az ima, vagy valahol. S hallgatok, és hallom, hogy a...

Emlékszem, az az *Evangélium*... Először nem voltam képben, de aztán az az *Evangélium-részlet* volt, hogy az Úr Jézus megy – most hirtelen –, megy az emberek között, és a vak meggyógyítása volt, ez a részlet volt.

S akkor én, hát meg sem mertem mozdulni, hogy, ugye, végig tudjam hallgatni, és akkor jöttem rá, hogy, ugye, első péntekre jöttünk haza, és akkor gondoltam, hogy majd... Végighallgattam, és én még ilyent nem, szóval, én nem... Vagy... Hallottam, hogy tanul álmában, mert... De hát most először megtapasztaltam, s végig is hallgattam, s akkor utána szépen, mikor már, úgy mondom, hogy „visszajöttünk” mind a ketten, Marika is visszajött, még kicsit ott szenderegünk, s akkor mondtam, hogy mi történt. S akkor jöttünk haza fele, még az Antal atya¹⁸ is velünk volt, és mondom, hogy emlékszem rá, hogy mondom, hogy:

– Képzeld, atya, hogy mi történt, hogy én hallottam Marikát álmában tanulni egy *Evangélium-részletet*.

Azt mondja Marika:

– Ne mondd el!

– De – mondom – elmondom, hát nekem ez akkora élmény!

És akkor mondta az atya, hogy csak nyugodtan meséljem el, hogy hogy is történik ez a dolog. És akkor elmeséltem.

És tényleg, azon az első pénteken ez volt az *Evangélium-részlet*. Úgy, hogy...

Mert addig érdekelt, szóval igazából engem érdekelt, hogy hogy tanulja. Tehát, hogy hogy’?

Hogy be van programozva, vagy...?

Szóval, hogy álmában!

Szóval ez valahogy úgy szakmailag is érdekelt.

De köszönöm szépen, hogy akkor ebben részesülhettem, ez egy nagy kegyelmi ajándék volt számomra, meg egy megtapasztalás.

Jézus Krisztus Urunk:

De azt mondd el, mikor azt mondod, „fölkeltünk”, vagy „visszetértünk”. S azt mondja:

– Hallod, nem tudtam, milyen imát akarsz te mondani. Figyelek, figyelek, de ezt nem ismertem. Mire rájöttem, hogy nem is ima – azt mondja. – Már majdnem elővettem a könyvet keresni, hogy hol van ez az ima.

¹⁸ ti. Keindl Antal atya, Mária és a Közösség néhai lelkivezetője

Mert ezt még életében nem hallotta, hogy ima. Nem tudta, hogy ez egy *Evangelium-rész*.

De ezt már hallottátok az évek folyamán, amikor a családtagok, ugye, elmondották, főleg a párja, mikor meghallja...

Most már nem!

Az elejében volt, mikor meghallotta, hogy beszél: ki az ágyból, át a másik szobába:

– Mari tanul!

Telefon:

– Gyertek, Mari tanul!

És akkor így csinálnak:

– Na, most úgy figyeltem, Uram, megjegyeztem mindent.

Erre mondja az Úr nekik, ugye:

– De ezt nem szabad elmondani.

– Nem baj, azért én megjegyeztem.

Mária:

Másnap, mintha én nem tudnék semmiről, ugye, megkérdezem tőlük:

– Na, és mi volt az éjszaka?

– Hát tanultál. Majd mindjárt el is mondom. De úgy kiesett a fejből, hogy semmit nem tudok mondani.

– Az Úr Jézus, ha nem akarja, hogy te valamit elmondj, akkor nem tudod megtenni.

Jézus Krisztus Urunk:

Ezt még az *Író-gyűjtő testvér*¹⁹ is megtapasztalta annak idején, mikor a Szent Korona kapcsolataival jött a kezdetekben, hogy hogyan és miképpen élje meg a Szent Korona-tant, a könyvét, a megmagyarozását, és ekkor ő is rádöbbsent arra, hogy amit kiválasztott testvérnek nem adom meg, hogy elmondja, akármit tesztek, ő nem tudja elmondani, mert nincs meg benne, úgy, mint azokban sem, akik tanúi voltak akkor, mikor tanultak.

A tanulásnak részeseivé váltak, hisz ők is mondták vele együtt: „azért, hogy biztos legyek benne, hogy mit is mondott”.

És akkor megtapasztalták ennek jelentőségét.

Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok, a kegyelemben, a szeretetben mindig megadtam számotokra, hogy: igen, a tanulatlan, az egyszerű, aki még nem tudott, lehet, hogy akkor kettőt sem mondani, ahogy mondottátok, most el tud nektek sok mindent mondani, mert Én, Jézus Krisztus Uratok voltam a Tanítója, ahogy tanítványaimat tanítottam, mikor kiválasztottam őket, és követtek, és együtt éltünk éjjel és nappal, megtapasztaltak mindent. És a tanítást megélhették még akkor is, amikor ők is kételkedtek, némely meglepő tanítás révén, amit most mi is, ha olvasunk, ugye, mert most a Feltámadás

¹⁹ ti. Csomor Lajos, a Szent Korona kutatója

után vagyunk az ünnepben, és mikor az ünnep részében azt a részt olvassuk, hogy a megjelenése után a csodálatos kenyérszaporítás van jelen, és kétségbe esnek, hogy „ide még 200 dinár sem elég, hogy élelmet vegyünk”²⁰.

Mert hogyan van jelen a hit és a szeretet a kegyelem jelenlétében és a meghívásban?

És akkor a tanítványoknak is ezt meg kellett tapasztalni, úgy, ahogy most mindazon testvéreimnek, akik már régóta jártok ide, és akik, lehet, hogy ma először zarándokoltatok el erre a helyre, és még lehet, hogy nehéz lesz összerakni a múltat a jelenel, mert figyelni kell, hogy mikor vagy a múltban, és mikor vagy a jelenben, amelyet most megmutatok nektek e megtapasztalásában és e felismerésében és e tanításában.

Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok megtehetem, hogy megadom számotokra percről percre a múltat, ahogy elkezdtük az elején. És a jelenlévők közül többen vagytok itt, akik akkor is jelen voltatok, és ugye, jó volt visszaemlékezni e szavakra, amelyeket akkor megéltetek? Lehet, hogy már feledésbe merült, lehet, hogy már nem is teljesen emlékeztetek rá, hogy hogyan és miképpen történt, de most jó volt visszaemlékezni arra a bizonyos kezdetre, hogy hogyan és miképpen jöttem el e kiválasztott testvér által felétek és hozzátok, hogy megmutassam számotokra a kegyelmet, az ajándékot, az örömet, a békét és a szeretetet, és a szeretetben hogyan szeressük egymást, testvérek.

És mikor ez a csodálatos hely elkészült számotokra, mikor visszaemlékeztek arra a napra, amikor először jöttetek ide, és mit mondott számotokra a *Koros szolga*²¹?

– Íme, nézzétek a brüsszeli csipkéket! Evvel van kidíszítve a sátoruk!

De ti annál jobban örültetek neki, mert kint már bizony hideg volt, eső esett, hó közelgett, és november elején elkészült ez a bizonyos sátor, mert már a családnál sem lehetett bent lenni, hisz a gyermekek, akik iskolába jártak, pihenésre volt szükségük.

És akkor a testvérek örömmel jöttek, és készítették el e helyet.

Most hívom a *Sáfár testvért*²², ő is elmondhatja, hogyan és miképpen jött az első sátorlap, amelyet azóta már, azt mondtad, olyan 10 cm burkolat veszi körül.

Kádár György bástyatestvér:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Én akkor a Herbáriánál dolgoztam, és ott voltak ilyen ponyvák. Egy ilyen szép nagy ponyvát elkértem az akkori főnökömtől...

Jézus Krisztus Urunk:

Arra a télre – azt is mondd el.

²⁰ Jn 6,7

²¹ ti. Molnár Gyula diakónus

²² ti. Kádár György bástyatestvér

Kádár György bástyatestvér:

Hát igen, hogy arra a télre.

És közösen megcsináltuk ezt a kis sátozt, de csak így eddig, az oszlopig, és a Magdika, aki már meg volt említve, annak a férjétől a csöveket kértük kölcsön, hogy majd tavaszra visszaadjuk neki.

Csak nem mondtuk, hogy melyik tavaszra, mert azt nem tudtuk, mert nem is gondoltunk ennyire előre.

És azóta én már nem dolgozom a Herbáriánál, de nem rokkant bele a Herbária, hogy elhoztam, és nem kellett fizetni érte semmit.

És tényleg, nagyon-nagyon sok réteg rákerült azóta, mert évente, két évente mindig húzunk rá, de most már fóliát.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen. Tehát így alakult ki az első, ez a kis szegényes hely, ahogy mondani szokták a jelenben. Mert a jelenben nem ilyenben élnek, és nem ilyenben vannak jelen, nem ilyenben imádkoznak.

De ezt a helyet azért tartom Én, Jézus Krisztus Uratok, meg, hogy mindig emlékezzetek a kezdet örömeinek szépségére, mert ez az öröm és ez a szépség akkor megadta számotokra a kegyelmet.

Örömmel és szeretettel jöttetek ide imádkozni, énekelni, és ahogy akkor mondtátok: „beállni, hogy részeseivé válhassunk az áldásnak”.

És ez a hely azért van jelen, mert sokan azt hittétek – a múltból, ugye, visszatérünk a jelenhez –, mikor felépült e csodálatos kápolna, akkor mindenki azt hitte, ez megsemmisül.

De ezt nem kell megsemmisíteni: ez vezet vissza benneteket a kezdethez, ahol szeretettel, örömmel, énekekkel voltatok, és, ugye, vártátok, mikor fog Mari eldőlni, mikor jön az engesztelés, mikor jön a tanítás az ima között.

Elmúlt 11 óra, nem történik semmi.

– Kellene menni, mert reggel dolgozunk.

Elmúlik éjjél:

– Még mindig nem megyünk. Kicsit várunk!

Na, többen így kísértáltak:

– Most már megyünk haza. Húzunk, mint a vadlibák! – Igen, mert itt volt, aki így szólt.

És ekkor még, ahogy kezdődik a kápolna épülete, addig nem jutottak el, vagy volt, aki a bejárat ajtóig nem jutott el ezen a portán, kiabálnak ki:

– Mari eldőlt! Kezdődik a tanítás!

Nem törődtek, hány óra, úgy szaladtak vissza, nehogy egy mondatról is lemaradjanak.

És akkor igyekeztetek körbe ülni, hogy jól halljatok mindent, mert, ugye, akkor még nem így beszélt kiválasztott testvéretek, hanem szag-gatottan, de volt, mikor a nyelvek adományával.

És akkor, ugye, volt az *Írószolga*²³, aki így szólt, mert nem értette, hogy miről beszél Mari:

– Uram, nem illik társaságban sugdolózni.

Ez után Én, Jézus Krisztus Uratok megadtam Máriának a hangot:

– *Páteri, pololi, páteri... Santa...* – elkezdett nyelveken beszélni.

Mária:

Az után megkérdezte tőle Jó Jézus Krisztus Urunk:

– Testvérem, jól hallod?

– Igen, Uram, csak nem értem.

Jézus Krisztus Urunk:

Ez az, amikor talán nem éppen a testvérekre tartozott, amit kiválasztott testvéremnek adtam. De mindenki szeretett volna mindent hallani, mindent látni, mindent megtapasztalni, és ez nem teljesen így volt jelen számukra. És akkor a testvérek megértették, hogy most már komolyan kell venni itt a dolgokat, mert: „Valóban, Jó Jézus Krisztus Urunk tanít, és amit akarja, hogy mi megtanuljunk, azt úgy is megadja Mari által, és amit csak neki ad, akkor azt meghagyjuk számára, és majd akkor, ha eljön az idő, úgy is átadja nekünk.”

De volt még egy nehéz napotok e múlt év kezdetében, ugye, mert még mindig a múlt év kezdetében vagyunk²⁴, amikor már, ugye, elkészült ez a bizonyos örömteli sátorotok, ahogy ti neveztétek, amelyet Én, Jézus Krisztus Uratok és Atyám megáldott nektek. És többen és többen megkaptátok a látás kegyelmében a fényt, és többen és többen megkaptátok a rózsa illatát – nem úgy, mint most, ahogy jelen van a jelenben, mert akkor nem volt rózsaszál, egy sem, de mégis többen és többen örültetek a rózsailatnak, és öröm és boldogság övezte át jelenléteteket.

És az után Én, Jézus Krisztus Uratok így szóltam felétek: Most már örültök az együttlétnek, örömmel jöttök, és imádkoztok. De Én, Jézus Krisztus Uratok azt kérem tőletek, tanuljatok meg szépen, átéléssel imádkozni.

És ez az este, ugye, a „*Mi Atyánk*”-ima tanításával történt. De most már e jelenben nagyon szépen tudjátok imádkozni.

Most fogok kérni tőletek egy láncot, és ahogy akkor összetett kézzel imádkoztunk, és tanultunk, most már szépen tudunk, ugye, a jelenben, imádkozni, legyen nyitott szívetek, a szívetek nyitottságával készüljete fel, hisz az ima alatt áradjon reátok fényem sugarának áldása, öleljen át benneteket, melegítsen fel fényem sugara, hogy érezd jelenlétem szeretetét. És ahogy tanítványaimmal, úgy most veletek is szeretnék, mint ahogy tanultatok, hogy szinte egy száj imádkozik:

²³ ti. néhai Szabó Istvánné Mariska néni

²⁴ ti. 1993

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy²⁵, szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a Földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Mindörökké. Ámen.

Ugye, most már tudjuk köszönteni az Édesanyát is:

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes!²⁶ Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.

Áradjon reátok fényem sugarának áldása. Töltse el szíveteket és a lelketeket. Óvjon, védjen és vezessen e meghívott úton a küldetés, követés részében.

És mikor ez az ima már szépen ment, öröm és boldogság járta át a ti szíveteket is. Hisz mikor valahol megjelentetek, és imára nyitottátok ajkatokat, hányszor és hányszor szinte megdicsérték benneteket, hogy olyan szépen tudtok együtt imádkozni, mintha valóban csak egy száj mondta volna az imát. Úgy, ahogy most is.

Én, Jézus Krisztus Uratok mindig ezt kértem tőletek, a múltban és a jelenben, hogy az imának ereje van, az imát átéléssel, megfontoltan kell mondani, nem pedig csak úgy, hogy: „Te is eredj, te is eredj, gyorsan, gyorsan!” És lehet, hogy ha visszakérdezné tőled valaki, hogy most mit is imádkoznál, lehet, hogy egy pillanatra megállnál, mert azonnal nem tudnál válaszolni, mert talán a gondolatod nem is itt van jelen, hanem egész máshol. Ezért kell elgondolkodni azon, hogy ha „most én, Uram, nincs több időm, ezen délelőtt- vagy délutánján, csak talán egy fél óra, amit szeretnék Neked szentelni, szívem szeretetével és nyitottságával átadom Neked”, akkor az lesz odafigyelve, elmélkedve, átélve, szinte felajánlod a Szentséges és a Szeplőtelen Szív oltalmába a meghallgató kegyelem szeretetében.

Fontos, hogy ezt érezzétek, hogy az ima, az mindig olyan legyen, amiről el tudsz gondolkodni, hogy „ha most én magamért kérem, családtagomért kérem, egy rokonomért, egy ismerősömért, egy felebarátomért, hogy érte imádkozom”, akkor az nem teli jajgatással, elgondolkodásokkal az elkalandozásokban, hanem az, „ha most nincs több, ha most csak húsz percem van, akkor azt a húsz percet Neked, Uram, szentelem a nap 24 órájából, amit most Neked áhítattal, átéléssel, szeretettel és odaadással adok”.

Ez fontos, hogy ezen elgondolkodjunk, mert amikor erről Mária, kiválasztott testvérnek is beszélnie kellett, sokszor, a meghívásokban, a tanúságtételében, és jelen van pásztor testvér, ő is emlékszik róla, amikor az egyik pap társánál szintén a tanúságtételben beszélt, Magyarcsérjén, és pont ott

²⁵ Jézus Urunk elkezd az imádságot, és a jelenlévők bekapcsolódnak, és közösen imádkoznak.

²⁶ Jézus Urunk kezdi az imádságot, és a jelenlévőkkel közösen elimádkozzák azt.

Én, Jézus Krisztus Uratok ezt adtam meg neki a benső hangban, hogy mondja el, hogy az imának milyen ereje és értéke van, és hogyan és miképpen, és nem a szentmise alatt!

A szentmise alatt nem tudsz kétféle figyelni: vagy az imára figyelsz, és nem vagy jelen a szentmisén, csak a testeddel, vagy akkor figyelsz a szentmisére, és nem tudod, hogy mit imádkozol.

Erre a pásztornak ennyi volt a hozzászólónivalója a tanúságtétel után:

– Hát úgy látszik, Sükösdön azt tanítja az Úr Jézus, hogy nem kell imádkozni.

Tehát így kiforgatta kiválasztott Mária szavait, holott Én, Jézus Krisztus Uratok soha nem ezt mondtam! Én mindig azt mondom, hogy az imának értéke, ajándéka, kegyelme és meghallgatása van a felajánlásában.

Ezen el kell gondolkozni.

Tudom mindig, hogy kinek mi a beosztása, mi a munkája, hogyan és miképpen éli az életét. Hisz, ahogy mondtam egy régebbi tanításomban, hogy a hajatok száma is számon van tartva²⁷, akkor tudom, mi zajlik bennetek és rajtatok. És tudom, hogy mikor van az, azt mondom, hogy: „Uram, íme, látod, mi minden van előttem ezen a napon. Most fogadd el tőlem szívem szeretetének nyitottságával, őszintén, átéléssel ezt az imát.”

Higgyétek el, meghallgatásra talál. Mert elgondolkodik rajta, a felajánlását úgy helyezi el, hogy az valóban meghallgatásra találjon, nem pedig úgy, hogy „csak imádkozom, imádkozom, és mondom, mondom, mondom”, és visszakérdezném, nem biztos, hogy vissza tudna válaszolni, melyik tizedet mondta, meg kellene nézni neki talán a rózsafüzért, hogy: „Hol is tartok?”

Kérdezem tőletek: Akkor hogy van az ima erejének működése a meghallgató kegyelemben?

És akkor ilyenkor történik az, amikor kiválasztott testvéremhez is így jönnek a testvérek, néha, azt mondják:

– Hát hiába imádkozom, nem történik semmi.

És akkor, mikor meg szokta kérdezni, hogy:

– Atéléssel, odaadással tetted?

„Hát az nagyon ne érdekelje, hogy én most hogyan imádkozom!”

Mert ebben megvan akkor a válasz a meghallgatás kegyelme által.

Fontos, hogy érezzük, hisz emlékezzetek, a múltba visszatérve, mikor elkezdtük a szentolvasó készítését, és azt mondtam: Az elfogadása: minden nap egy tized ima, ami a huszonnégy órából öt percet vesz igénybe, amelyet szeretném, ha szeretettel, átéléssel, megfontoltsággal adnátok át a meghallgatás kegyelme részében. És megtörténik a meghallgatás.

De azt is tanítottam számotokra, hogy saját szavaitokkal is lehet a felajánlást, az imát is elhelyezni a Szentséges és a Szeplőtelen Szív elé, abban a hitben, abban a reményben, ha hiszel Benne, ha tudod, hogy hova kerül a

²⁷ Lk 12,7

felajánló imád, ha tudod, hogyan történik meg a meghallgatás a szeretet kegyelmében, és akkor érzitek, hogyan működik.

És mikor valami probléma van, emlékezzetek e helyre. Hányszor és hányszor voltak testvérek, akik sírva érkeztek, és azt mondták, hogy:

– Nálam most nagy a baj. Testvérek, imádkozzatok velem együtt.

Hogy szólt Mária testvér felétek a kiválasztott?

– Fogjuk láncba a kezünket, helyezzük el a felajánlást nyitott szívvel, őszintén, és higgyük el, hogy megtörténik a meghallgatás.

Ma is vannak jelen itt többen, akik erről bizonyóságot tudnának tenni, mert a megtapasztalása is megtörtént a kegyelem által.

Fontos, hogy érezzük, hogy: „Én Atyám gyermeke vagyok, Jézus Krisztus Uram testvére és az Édesanya gyermeke, mert az Édesanya elfogadott engem, Fia által, mert a Fiú a testvéreit az Édesanyjára bízta.²⁸ Akkor, ha én őszintén, nyitottan, szeretettel elhelyezem imámat, biztos, hogy meghallgatásra talál.”

De hogy a meghallgatás most azonnal történik-e meg, vagy néha a földi számításban, mert azt is ki kell emelni, mennyi időnek kell eltelni, azt előre sosem mondjuk meg. Hisz volt olyan testvér, aki azt mondta, hogy:

– Már oly régóta imádkozom, és még mindig nem történik semmi.

Szólt kiválasztott Mária testvérnek, hogy:

– Hogyan lehetséges ez?

S ekkor Mária testvér elmondotta:

– Megtörténik a meghallgatás, de hogy mikor, azt én sem tudom neked megmondani. Elmondok neked azt a példát, amire én Jó Jézus Krisztus Uramtól kaptam a választ.

Kiválasztott testvér is imádkozott egy szándékkérésre, amit megkértek tőle. Eltelt a földi számításban már egy év. Ekkor kiválasztott testvér Szíнем elé járulva, és így szólt:

– Uram, már több mint egy éve imádkozok erre a szándékra, és még nem történt semmi.

Erre Én, Jézus Krisztus Uratok így szóltam a kiválasztott felé:

– Hát *tegnap* helyezted el kérésedet. Légy türelmes!

És kiválasztott testvér megértette, hogy a földi számítás nem ugyanaz az égi számítással az Örök Hazában, ahol Jó Jézus Krisztus Urunk jelen van.

Tehát a földi életben türelmeseknek kell lennünk, kívárni a felajánlásra a meghallgatás segítségét.

Most ezt ne úgy képzeljétek el, hogy minden felajánlásra a földi számításban több mint egy évet kell, mert, ugye, tudtok itten többen mondani példát, hogy volt, akinek egy hónap után megtörtént – a földi számítást mondom! – a meghallgatása a felajánlásában. De hogy kinek mikor és hogyan hozom el a segítségnyújtást, azt előre sosem tudjuk megmondani, Én,

²⁸ Jn 19,26

Jézus Krisztus Uratok sem, kiválasztott Mária szolga által, felétek és hozzátok.

A felajánlás legyen meg, legyen bennetek a türelem, és a türelem szeretetével felkészülve, elfogadva.

Fontos, hogy érezzétek, hogy hogyan és miképpen működik rajtatok és bennetek e felajánlás a múlt és a jelen kegyelme által.

Majdan túl vagyunk most már, ugye, az imán, lehet, hogy azt mondjátok, erről egy kicsit bővebben beszéltem, de lehet, hogy szükséges, hogy jobban, itt belül, megértsétek. És éljen bennetek ez a kegyelem a szeretetben.

Most visszamegyek a múlt kezdetéhez, hisz már közeledtetek a Szeretet ünnepéhez – a Szeretet ünnepe e szegényes helyen, ahogy mondottátok. Én, Jézus Krisztus Uratok akkor elmondottam számotokra: Legyetek boldogok ennek a helynek, ahol jelen van az Én és Atyám áldása a szeretet jelével, mert Én, Jézus Krisztus Uratok ettől ridegebb helyen jöttem a világra, és mégis öröm töltötte el Szívemet, Lelkemet, mert a fény szeretete jött el felétek és hozzátok.

És készültetek e Szeretet ünnepére e szegényes helyen. Némelyek azt tették fel, hogy:

– Mekkora fát kellene ide behozni?

– Hogyan is díszítsük?

De volt, aki azt mondta, hogy:

– Nem is tudjuk, hogy itt illik-e fa és díszítés ebben a szegényes sátorban.

Jó nekünk ez így, ahogy van.

De jelen lett a kis barlangotok, jelen lettek a fenyőágak, és jelen lett számotokra a gyermekek ajándéka, akik átadták számotokra a Pásztorjátékot, amellyel nagy öröm övezte a jelenlévőket. Öröm és boldogság járta át szíveteket e kegyelemben, hogy ezt az ünnepet is megélhettük örömmel és szeretettel.

És most a múltban visszatérünk még ahhoz a szakaszhoz, amit már ma hallottatok, hogy jelen volt a *beállítás*. Hogy megismerjék, akik talán ma először jöttek, vagy akik nem régóta járnak e helyre, hogy hogyan és miképpen működik ez a kegyelem a szeretetében rajtatok és bennetek, ezért most nem Én, Jézus Krisztus Uratok választok ki testvért, hanem kérek ide, Elém, egy ma először érkező testvért és egy olyan testvért, aki nem régóta jár, és szeretné megtapasztalni, és a családtagból is kérek egyet, akinek betegsége most épp jelen van.

Kérek három testvért!

Egy már van.

És egy olyant, aki nem olyan régóta jár, és még nem tapasztalhatta meg.

Nem kérek tőletek mást, csak annyit, most nyissátok meg szíveteket, lazuljatok el, és kérjétek magatoknak kegyelmet.

Mária²⁹:

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem-ajándék áldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én most elhelyeztem, Uram, Jézusom, a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem a legjobb helyre került, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amit ajándéku adsz számára.

Jézus Krisztus Urunk:

Ők részesültek a testvér ajándékából. Őrájuk már nem is kell imádkozni.³⁰

Mária³¹:

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem-ajándék áldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk árasztott feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, s főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugaradat, szereteted, békéd, örömed e testvéremnek, akit felajánlottam a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre került, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amit ajándéku számára megadsz.

A testvér:

– Köszönöm!

Mária³²:

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelem-ajándék áldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, s főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremnek, akit felajánlottam a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem a legjobb helyre került, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, s amire szüksége van, most és mindörökké. Ámen.

²⁹ Mária az első testvérnek kézrátétellel átadja Jézus Urunk gyógyító kenetáldását.

³⁰ ti. azok közül is többen érezték Jézus Urunk áldásának kegyelmét, és eldőlték, akik csak az áldásra meghívott testvér körül ültek, és Mária rájuk sem tette a kezét

³¹ Mária most a második, áldásra hívott testvérnek adja át Jézus Urunk gyógyító áldását.

³² Mária most a harmadik, áldásra hívott testvérnek adja át Jézus Urunk gyógyító áldását.

Jézus Krisztus Urunk:

És mikor így megtapasztaltátok a gyógyító kegyelmi ajándék-áldást, azért, hogy ti se maradjatok le, közösen, felétek is árasztok, mint mikor egyre többen és többen érkeztetek, és már kiválasztott Mária testvér nem egyenként imádkozott, hanem így imádkozott felétek. És mikor ez elterjedt, akkor mindenki az első sorban szeretett volna lenni:

– Hát, ha hátul ülök, akkor mit kapok?!

Ugye, ez volt?

Akkor egy bizonyos kegyelmi ajándék, amikor többen és többen megijedtek:

– Hát, ha én nem ülhetek elöl, akkor én hogyan részesülök a kegyelemből, mikor mennyien vannak előttem!

De amikor elindult felétek a fénysugár, amelyet volt, aki láthatott, és volt, aki csak érezhette, és az érzés által szinte leesett a padról, akkor már bocsánatot kért, hogy kételkedett, hogy ő hogyan részesül a kegyelemben.

Mária³³:

Jézus nevében átadom nektek azt a gyógyító kegyelmi ajándék-áldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt felétek, mert ti mind Jézus Krisztus testvérei vagytok, és Szent Sebeiben meggyógyultok, vagy meggyógyultatok.

Kérlek, jöjj e testvéreimhez, fogadd el őket e felajánlásban, akiket elhelyezek, Uram, Jézusom, a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvéreim a legjobb helyre kerülnek, és szeretettel és türelemmel várják mindazt, amire vágyakoznak, és amire szükségük van e felajánló kegyelem által.

Jézus Krisztus Urunk:

S ekkor többen és többen megtapasztaltátok úgy, mint most a mai napon is, hogy a fénysugár a melegségében átölelt, felmelegített, hogy még erősebben éreztétek e kegyelemnek ajándékát, amelyet ma felétek árasztottam a megtapasztalásában.

De akkor a testvérek nem így³⁴, hanem így, sorban felálltak, mögöttük álltak a férfitestvérek, hogy meg ne üsse magát senki. Igyekeztek lefektetni őket, hogy érezzék a kegyelemnek ajándékát, amely működik rajtuk és bennük.

Most szintén várok olyan testvért, kettőt, akik megtapasztalhatták e kegyelem ajándékát, hogy volt, akit el sem tudtak kapni, és itt kint esett el. Sokan azt hitték, hogy tán a fejét törli össze, de ő, mikor magához tért, így szólt:

– Nem tudom, hol voltam, de olyan jó volt a fény, amit láttam! Olyan puhán feküdtem! – s mikor kinyitja a szemét, azt látja, hogy a betonon van.

³³ Mária mindkét kezét feltartva a jelen lévő testvéreknek átadja Jézus Krisztus Urunk gyógyító áldását.

³⁴ ti. nem a székeken vagy a padsorokban ülve

Na, kérek két ilyen testvért, hogy mondják el az élményt a megtapasztalásukban, hogy mások is részesülhessenek e kegyelemben.

Hisz vagytok többen, akik átéltétek a kenet ajándékát.

Kettő testvért várok!

Itt várom őket.

S még egyet várok.

Míg egy másik testvér jön, addig mondja el, míg ő „visszajön” közétek, ahogy ti mondtátok.

Egy zárandoktestvér:

Nem tudom, Uram, mert én már egyszer elmondtam, hogy... Most elmondhatom újra, hogy én nem dőltem így el egyszer sem, szóval nem is értettem, hogy mondták, hogy megérinti az Úr, és eldől.

Hát mondom: Mi az, hogy megérinti az Úr?

Hát meg kell nézni, hogy mi a probléma stb., stb.

És hát e szerint jártam el, és most nem akarom részletezni, és egy alkalommal a Marika jött be a sátorba, de már az Úr Jézussal volt, tehát jelenési állapotban, és csak annyi történt, hogy így éreztem, hogy a vállamhoz ér. Tehát azt éreztem, hogy ki fog menni a lábam, és mondtam, hogy: „Uram, csak azt kérem, hogy a sátoron kívül történjen, hogy ne lássa meg senki.”

És kiértem a sátorból, és itt volt egy téglavagy farakás, és oda, hát úgy mondom, hogy elterültem, mert nem tudom másképp mondani. És akkor mondom, hogy: „Jaj, csak nehogy kijöjjön valaki!” – ez volt még a másik.

De egyébként egy nagyon... Tehát én is úgy éreztem, hogy lebegek, és egy nagyon-nagyon különleges, kellemes, nem is tudom, minek nevezzem, mintha egy másik dimenzióban lettem volna, és...

Tehát végül is így megtapasztaltam, hogy mi az, amikor „megérint az Úr”, és hát utána, természetesen, nem tettem megjegyzést erre vonatkozóan.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, mert az előtt azt mondom:

– Miért mondjátok azt, hogy megérint az Úr? Olyan nincsen! Azt orvosilag el kell látni.

Mert, ugye, aki orvos mellett dolgozik, az csak orvosi gondolattal tud jelen lenni egy helyen, és azt mondja, hogy:

– Ezt csak orvosilag! Meg kell nézni a pulzust, vérnyomást, nem-e ájult el, nem-e kell segítséget nyújtani.

Van ilyen, tehát ezt nem kell rossz néven venni, mert mindig elmondtam nektek: van ilyen, kell a segítségnyújtás a felebaráti szeretetben. De amikor azt mondták számára, hogy:

– Nincs baja, nyugodj meg: megérintette az Úr.

Azt mondta:

– Hát ezt nem értem.

Akkor az Úr Jézus – ugye, Én, Jézus Krisztus Uratok –, hát megérintettem, hogy megtapasztalja már.

De nemcsak ez volt, volt neki egy másik, akkor meg attól félt, hogy fog haza vezetni, mert akkor úgy volt, hogy még orvoshoz is ment, megnézte magát: minden negatív.

Elmondhatod, mert elmentél ügyelni, és nem tudtad, mi van veled. Csak addig, míg a testvér nem lett jobban. Az meg egy Golgota után volt.

A zárándoktestvér:

Igen. Hát az még az első időben történt, amikor itt, ugye, elhangzottak olyan dolgok, hogy a Marikának a szenvedéséből lehet vállalni, és neki kevesebb lesz. És ezt valahogy kétségekkel fogadtam, de mondom, mindegy, most a hétvégén ráérek, majd én is valamit vállallok. És itt ültem, és mondom, hát jó, akkor... Akkor, hát valamit én is vállalnék, hogy... Hát akkor ezt fölajánlom.

De én ezt teljesen elfelejtettem, ezt mintha kitörölték volna a memóriámból, akkor mondjuk úgy, csak nem értettem, mert innen haza mentem, és hát nem jól éreztem magam, és éjszaka fölbredtem egy... Tehát nem tudom elmondani, egy borzalmas fejfájásra. És azt hittem először, mert én gázzagot is, hogy gázszivárgás van. Mindent kinyitottam, semmi. Nem bírok fönt lenni, szóval nagy a... A hétvégét teljesen így töltöttem. Hát, mondom, ez majd csak megszűnik. Hát hétfőn elmentem dolgozni, hát, mondtam, hogy: „Gyerekek, én teljesen kivagyok. Én nem is tudom, hogy mi lehet, hogy ilyen borzalmas.”

Na, mindegy. Megbeszéltük, hogy hát kivizsgálatom magam, ez valami akkut dolog lehet.

Jó, és akkor keddre, mire, úgy mondom, hogy mire elindultam volna, hát nem, mire elindultam volna a kivizsgálás irányába, akkor eszembe jutott, hogy... Akkor jutott eszembe, hogy én mit mondtam itt pénteken, tehát hogy mit vállaltam. És akkor, tulajdonképp addigra jobban is lettem, keddre. De, szóval, hogy mondjam? És utána jöttem rá, hogy tulajdonképp nem is úgy fájt a fejem, hanem így körbe, tehát valószínű, hogy a töviskorona bizonyos, icipici részét kaptam meg. Hát úgy mondom, hogy icipicit, de.. És akkor...

Hát, miután ezt helyre tettem, ezt a dolgot, tehát azért nem, nem... Hogy mondjam? Tehát azért nem jutottam el a legkomolyabb kivizsgálásig.

Hát köszönöm, Uram.

Jézus Krisztus Urunk:

Nem jutottál, de a papírok megvoltak. Meg volt beszélve, hogy hol kezdik a vizsgálatot. Csak akkor döbbsent rá, ahogy kedden kezdett jobban lenni, és akkor, ugye, ahogy mondta, hogy eszébe villant, hogy ő mit vállalt:

– Igen, Marika is mindig azt mondja, kedden már jobban van. Akkor most már én is jobban vagyok.

A zárándoktestvér:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

De nemcsak ő, volt így más is, azt el is vitték az orvoshoz: vért vettek, vizelet, minden, minden, minden. Azt mondták, nem tudják, mi baja van: mindene negatív, de menni nem bír. Ide-oda rakták, szinte, és ő is kedden lett jobban. Ahogy jött, el is ment a fájdalom. S utána kezdett gondolkodni. S akkor felhívta kiválasztott testvért, megkérdezte, hogy hogy érzi magát, először is. Hát azt mondja:

– Ma már jobban.

– Most már én is jobban vagyok. De elmondom, hogy kálváriát jártam ezen a hétvégén.

Hát igen. Ez az, amikor megtapasztalást kell adnom néha azoknak, akik nem mindent vesznek észre, nem veszik figyelembe néha a tanításom szavait is, amit megadok nektek, mert van benne, hogy: „Elfogadom, értem, *de...!* Elfogadom, *de...!*”

Néha van ilyen, hogy kétszer-háromszor azért felteszi a „de” kérdését, hogy ő 100 % és biztos legyen benne.

Hát, ha ennyire biztos akarsz lenni, akkor inkább megadom, hogy megéled és akkor már biztos vagy benne.

Ez az, amit szoktam mondani nektek.

De itt most helyesbítem a testvért, mert azt mondotta, ugye, hogy: „Ha vállalunk mi fájdalmat, akkor kiválasztott testvérnek kevesebb lesz.”

Ez nincs így.

Semmivel sem lesz kevesebb, láthatátok.

Most csak menjünk vissza e hónap Golgotájára – e hónapban, a jelenben vagyunk! –, a Golgotájára. Most nem akartatok vállalni?

De igen.

És éreztétek a fájdalmatokat?

Igen, éreztétek.

És láttátok Mária szolgáló fájdalmát?

Megtapasztalhattátok, hogy mi minden az, amit Én adhatok.

Az a *ti* megtapasztalásotokra van, ha ti vállaltok valamit, hogy részeseivé válhassatok, már csak azért, mert sokan és sokan azt mondják, hogy betanulja a szöveget, és eljätssza a fájdalmat.

Ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok néha megadom nektek is, hogy megtapasztalhattátok, hogy éreztétek a fájdalom gyötrelmét – mert lehet így mondani, az énekekben is így van: „a fájdalom gyötrelme” –, hogy ti is, ha már azt mondjátok, ugye: „Veled vagyunk! Veled vagyunk!”

Akkor, ha vele vagytok, akkor megadom nektek a fájdalmat is, vele együtt.

És bízom, hogy ez után is lesz, aki elfogadja velem együtt a fájdalmat, amely jelen van számotokra a mindennapi életben.

De most, hogy ha már a fájdalomról beszéltünk, akkor visszamegyünk ismét a múltba a fájdalom megtapasztalásának elfogadásában.

Mária:

Uram, Jézusom, eljött számunkra ez a bűnbánat-idő.³⁵ De hogy ebben a bűnbánat-időben nekünk hogyan és miképpen kell cselekedni, azt nem tudom. Hisz eddig mindig azt mondtad, hogy ne imádkozzuk itt a *Fájdalmas szentolvasót*, mert ha majd megértjük a *Fájdalmas szentolvasó* titkainak ajándékát, értékét, kegyelmét, akkor már majd átéléssel tudjuk imádkozni.

Most e bűnbánat-időben megadod-e, Uram, Jézusom, hogy hogyan és miképpen kell imádkoznunk a *Fájdalmas szentolvasót*, nem tudom. De tekints azokra, akik ez miatt bánatnak, akik ez miatt aláznak meg, hogy nem lehet az Úr Jézus velem, mert olyan nincs, hogy mindent szabad imádkozni, csak a *Fájdalmas szentolvasót* kérted, általam, hogy még azt ne imádkozzuk.

Jézus Krisztus Urunk:

A bűnbánat-idő hat péntekje úgy lesz jelen számotokra, hogy kiválasztott Mária testvérnek minden héten valami fájdalmat adok az átélés megtapasztalásában. Ti pedig *Szent János Evangéliuma* alapján elmondjátok a *Keresztúti ájtatosságot*.

Mindenki elfogadta, amikor így fordultam felétek, és láttátok, milyen a fájdalom, a szenvedés megtapasztalása.

Mária:

Elmúlt a hat hét, amikor végigmentem e hat hét szakaszán, e fájdalmas Golgotán.³⁶

Jézus Krisztus Urunk:

És ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok, kéréssel fordultam kiválasztott Mária testvérem felé:

– Elfogadod-e e fájdalom, szenvedés Golgotáját, amelyet megmutattam, és megtapasztaltad az átélésben, az ifjú testvérek megmentéséért?

Mária:

Megint fájdalom és bánat jött az öröm után, s amit hat héten keresztül kaptam, milyen nehéz volt! Most én ezt egyben vigyem végig?!

Nem biztos, hogy bírom. Mitévő legyek?³⁷

³⁵ ti. 1994 nagyböjtjének kezdete

³⁶ ti. Mária 1994 nagyböjtjének minden péntekén megkapta Jézus Urunk keresztúti szenvedésének egy-egy részletét

³⁷ Mária sír, sírva beszél.

Nem tudok dönteni. Az emberi mivoltomat helyezem mindenek fölé.
És választ kell adnom. És senki nem tud segíteni.
Kedden megkaptam a felkérést, és csütörtökön³⁸ kell választ adnom, és
nem tudom, mitévő legyek.
Félek. Mi lesz velem?
Hogyan járom végig ezt a Keresztutat, mikor olyan nehéz volt hat héten
keresztül?

Jézus Krisztus Urunk:

Ugye, a *Koros szolga*³⁹ akkor itt volt veletek, emlékeztek, mit mondott?
– Szenvedésre minden embernek szüksége van.
És ti, kik akkor is jelen voltatok, most el lehet mondanotok, hogy mit
mondtatok.
Lehet felállni, és mondani.
Senkinek sincs hozzászólóvalója?

Kádár Györgyné Anna:

Bocsánat, van, Uram, Jézusom, hisz én is itt voltam az ajtóban, mikor a
Marika ott jött, és szegényt nagyon sajnáltuk, hisz mondta, hogy, amit az
imént elmondta, hogy mennyire nehéz volt az a fájdalom részletekben, és
majd, hogy egyben kell eljárnia. S mondta, hogy ha ez lesz az utolsó, ő nem
tudja elvállalni az Úrtól, mert mi lesz tovább, hisz a betegségét tapasztalta,
akkor...

Én személyesen azt mondtam, hogy:
– Marika, sajnós, mi nem tudunk dönteni helyetted, de ha nemet is
mondasz, mi melletted vagyunk, ameddig csak tart.
És azt hiszem, talán egy kicsit ki is tudtunk tartani ez ideig.
S akkor hát tovább már tudjuk, hogy a Marika igent mondott, velünk
együtt.
Köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, ahogy jött be sírva, így mondta nektek:
– Ma lesz az utolsó, hogy talán találkozhatok az Úr Jézussal. Nem bírom
elfogadni.⁴⁰ Nagyon nehéz ez a fájdalom. Ezt nem lehet elfogadni! De miért
kellett ezt kérni tőlem?!⁴¹
Íme, eljött e helyre, térdre ereszkedett, imára kulcsolt kezeivel, köny-
nyeivel, és így szólt:

³⁸ ti. 1994 nagycsütörtöke

³⁹ ti. Molnár Gyula diakónus

⁴⁰ Mária erősen sír, sírva beszél.

⁴¹ Mária lassan megnyugszik, már nem sír.

– Uram, Jézusom, nem tudom, mi lesz, de én nem érzem magam erősnek, hogy elfogadjam e felkérést.

Majdan jött a fény, és a fényben megjelenik...⁴²

Mária:

– Bocsáss meg nekem! Bocsáss meg nekem!⁴³

És nem a megszokott Jézus jött elém, hanem a Keresztre Feszített Jézus, ki értem szenved.

Nem is kellett Neki szólnia, láttam a Kereszten, ahogy függ, és ahogy szenved. És ekkor nem tudtam kimondani, hogy nem fogadom el. Igent mondtam.

És mintha megkönnyebbültem volna, mikor kimondtam az igent.

És mikor ismét felemelkedtem, már a megszokott, Szép Jézus van előttem, és azt mondta, felkészít a holnapi napra. Először meg kellett gyónnom, majdan felkészített, megáldoztatott, megerősített az első Kereszt-utamra.

Eljött a hetedik délutánja, amikor a testvérek már többen és többen tudomást szereztek róla, hogy „a Mari igent mondott, nem tudta kimondani a nemet”.

Jézus Krisztus Urunk:

Sokan érkeztek. És ekkor a testvérben, a kiválasztottban a mai napig az maradt meg, hogy nem elég, hogy fél, hogy mi vár reá, hanem mikor itt megjelent, mindenki feketében, és sír, mintha siralomházba tért volna be. Még nagyobb lett a fájdalma és félelme.

De megjelent, hogy megkezdje Keresztútját. És ti végigkísértétek őt e fájdalom, szenvedés útján.

És mikor befejezte Keresztútját, akkor azt hittétek, hogy beállt a halál. Hogy is mondtátok, emlékeztek?

– Uram, azt nem mondtad, hogy el is viszed Magaddal!

De majdan visszatért közétek, csak elesetten a fájdalom átélésében. Segítségre van szüksége, és:

– Hogyan oldjuk meg e segítségnyújtást? Mitévők legyünk?

Most kérem: a kezdetekben a férfitestvérek, akik ez után lettek kiválasztva bátyatestvérnek. Most elsőként az a négy bátyatestvér, aki elsőnek lett kiválasztva a segítségnyújtásnak.

Hogyan éltétek meg, és hogyan tapasztaltátok meg a segítséget, hogy kiválasztott testvér innen bekerüljön helyére?

Várlak benneteket.

Mindent elmondhattok!

⁴² Mária ismét sírva fakad.

⁴³ Mária keservesen sír, sírva beszél.

Vida István bátyatestvér:

Kedves testvérek!

Én azt hiszem, hogy nem is tudtuk elképzelni, hogy mit tudunk csinálni. Itt feküdt a Mária, és ahogy megfogtuk, úgy kicsúszott a kezünkből. Egyszerűen nem tudtuk, hogy hogy fogjuk őt majd bevinni.

Megpróbáltuk széken bevinni, aztán a mama kocsijában, ilyen tolókerekes széken, aztán nagy nehezen, valahogy csak bevittük. És nem az volt a megoldás. A megoldás az lett végül is, hogy plédet terítünk le, és a pléddel együtt.

Jézus Krisztus Urunk:

De mennyi idő telt el addig?

Vida István bátyatestvér:

Hát elég hosszú idő. Most már nem tudom.

Jézus Krisztus Urunk:

Hányszor kopogott Mária olyankor, mikor vittétek?

Vida István bátyatestvér:

Hát sokszor.

Jézus Krisztus Urunk:

Sorban minden bátya elmondhatja saját élményét, hogy mit élt át akkor. Hisz akkor először csak négyen voltatok, emlékeztek?

A bátyatestvérek:

Igen.

Kádár György bátyatestvér:

Az a helyzet, hogy akkor még fiatalabbak voltunk, erősek, és azt hittük, hogy mindent elbírunk. Ide jöttünk, és tényleg, ahogy a Pisti elmondta, hogy kicsúszott a kezünkből. Mindent próbáltunk, és utána, amikor elkezdődött, akkor meg olyan nehéz volt, hogy hát... Ezért kopogott a Marika, mert nem bírtuk rendesen, a dereka leért, ahogy mentünk be, mert akkor még ide mentünk, ebbe a lakásba, a szobájukba.⁴⁴

És, hát, mondjam azt, hogy most is nagyon nehéz, most is nagyon nehéz, de akkor még nem voltunk hozzászokva, s hiába voltunk fiatalok.

Takács Zoltán bátyatestvér, Mária férje:

Hát, az elején, az úgy történt, hogy mikor elkezdődött az egész, ez a keresztút-járás, hogy nem is számoltunk rá, hogy most mi is lesz. De amikor

⁴⁴ ti. akkoriban Mária kb. 55-60 kg-ot nyomott

kiderült, hogy csak valahogy be kell vinni, és mindent próbáltunk, hárman cibáltuk, nem ment semerre, csak kicsúszott. Kitaláltam, hogy a Mamának van a tolókocsija, abba rakjuk. Beraktuk a kocsiba, abból is kicsúszott, mert nem volt biztonsági öv. És akkor valahogy becibáltuk. És akkor utána, nem tudom, hogy született meg az a pokróc vagy lepedő, de még mindig az van, igaz, hogy már szaggatva van, de még mindig az van. Mert az Úr Jézus nem engedi, hogy lecseréljük újra.

Németországból kaptuk azt a betegszállítót, de az még rosszabb volt, mint az.

Úgy, hogy ennyit tudok én elmondani a kezdetről.

Kiss József Barika bátyatestvér:

Huszonöt évvel ezelőtt, körülbelül...

Takács Zoltán bátyatestvér:

Akkor itt voltál, itt. Gyere ide.

Kiss József Barika bátyatestvér:

Azóta olyanok a kezeim, mint a gibbonnak, úgy megnyúltak, mert akármit csináltunk, a lepedő jött, a Marika maradt.

Ottan csavartuk a kezünk száraára, még följebb, egyik, kimentünk, akkor vége volt, akkor mindig összeszidtuk egymást:

– Mert te nem vitted! Sumákoltál!

Most már könnyebben vagyunk, most már minden rezzenésre:

– Ott vigyázni kell, te! – Lovró⁴⁵ beleordított a fülembe.

Közel kerültünk, és ő közben énekelt, és kinyomta, amit kellett, igaz-e, és akkor koppant. Koppant. Amikor koppant, akkor tudtuk, hogy nem az ülőkéje volt, hanem a fordulóban...

Lovák Istvánné Éva, Mária testvére:

A dereka.

Kiss József Barika bátyatestvér:

...a feje. Hát...

Jézus Krisztus Urunk:

De önála volt egy olyan esemény is, mikor, ugye, nagy nehezen bevittek, nagyon fájtak a kezeik, lehelyezték kiválasztott testvért, erre azt mondja, hogy:

– Hát biztos megérdemelte, hogy így összeverték!

Ugye?

⁴⁵ ti. Lovró József bátyatestvér

Kiss József Barika bátyatestvér:

Az iskolában is a jó gyereket sose bántották, csak, aki rossz volt. Én úgy tudom.

Jézus Krisztus Urunk:

S azóta lett még bátyatestvér, három, kinevezve. Kérem őket is, hogy ők a jelenről beszéljenek.

Lovró József bátyatestvér:

Körülbelül tizenkét éve lettem bátyatestvér. Én előtte csodáltam ezeket a fiatalembereket, ugye, akkor fiatalemberek voltak a Gyuriék, Zoliék, Józsiék, hogy hogy bírják el a Marikát. És gondolom, erre az Úr Jézus engemet is felszólított, hogy: Próbáld meg te is, te meg még erősebb vagy. Akkor én még fiatalabb voltam tőlük – ugye, azóta eltelt huszonnégy év, és ugye, meg kell tapasztalnom azt, hogy tulajdonképpen ez a súly-cipelés, ugye, akkor én egész jó erőben voltam, ilyen 100 kg-okat tudtam egyedül elvinni. De akkor úgy éreztem, hogy egyszerűen leszakad a karom. Pedig mindig sportoltam, minden, s utána, mikor első alkalommal bevittük a Marikát, akkor én azt mondtam, talán itt az egész világ bűneit vittük, mert olyan nehéz volt. Szóval, azóta is, visszatérve, ugye, a visszaemlékezésben a legutolsó Golgotára, mikor itt sokan, akik itt voltunk legutóbb, ugye, a nyolcadik héten, a Marika olyan fájdalokat kapott, akkor nem csak a fájdalok voltak nagyon, hanem János testvér, akivel együtt szoktuk vinni a nehezebbik helyen, akkor igazán azt mondtuk, hogy ilyen nehéz még nem volt.

Szóval, Jánossal biztosan el tudnánk vinni egy ilyen saroglyán egy – mikor szoktunk valami olyan dolgot vinni, ami 200 kg, el tudnánk vinni János testvérral, de akkor úgy éreztük, hogy ez nem 200 kg, ez az összes magyarság bűneit és a világ bűneit cipeltük.

Úgy, hogy én azóta is minden nap sportolok, hogy ennek a kiválasztott bátyaságnak eleget tudjak tenni, és az én bűneimet s a világ bűneit Marika, amiket elvisel, el tudjuk cipelni.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, de ehhez el kell mondani azt az eseményt, mikor az első bevitele történt, ahogy mondta, hogy nagyon fáj. Eljött legközelebb, így csinált:

– Állj élém! Tartsd a könyököd.

Emlékszel?

Lovró József bátyatestvér:

Igen, igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Elkezdte így emelni, föl is emeli.

Hogy, hogy föl bírod emelni?

Lovró József bátyatestvér:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

A könyöke. Akkor a könyökénél felemelte, így, szó szerint, azt mondja:
– Nem értem. Most fel bírlak emelni egyedül, akkor meg négyen...
Olyan büdös nehéz vagy, hogy nem lehet behozni.

Lovró József bátyatestvér:

Így volt, igen. Szóval, így volt. Azóta már János is edz, valamennyien edzünk, hogy...

Én mindig imádkozok azért, minden nap, hogy: „Uram, Jézus Krisztusom, erősítsd meg a kezeimet, karjaimat, lábaimat, derekamat, hogy kiválasztott Mária szolgát a Golgotán tudjam vinni, és elbírom.” Ezt minden nap elimádkozom.

Jézus Krisztus Urunk:

Másik bátya jöhet.

Király Tibor bátyatestvér:

Én annyit szeretnék elmondani, hogy az Úr megmondta annak idején nekünk, amikor vittük a Marikát be, hogy nemcsak az ő súlyát visszük, hanem az emberek bűneinek a súlyát is. És azért olyan eszméletlen nehéz. Mert valóban sokszor, amikor a pokrócnak a nyomai, meg minden, az embernek kihéredtek az ujjai, amikor lényegében a Marikában leraktuk a helyére, és utána jöttünk ki, és akkor mutogattuk egymásnak az ujjainkat, hogy:

– Nézd már, milyen fehér lett az ujjunk!

Jézus Krisztus Urunk:

És hány éve vagy bátya, emlékszel még?

Király Tibor bátyatestvér:

'97. február első pénteke óta.

Jézus Krisztus Urunk:

Azt mondtad, hogy nem felejtetted el ezt a dátumot, mert ez számodra egy nagy megtiszteltetés volt.

Nem így mondtad el szolgámnak?

Király Tibor bátyatestvér:

Igen. Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Na, jöhet a legutolsó bátyatestvér kiválasztása.

Varga János bátyatestvér:

A legutolsó bátyatestvérként én úgy kerültem bele az egészbe, hogy váltóként beugrottam. Nagybőjt időszakban kéthetente sikerült bejönnöm, hogy segítsek vinni a Marikát befele. És olyankor volt az, hogy mintha leszakadtak volna a kezeim, és azt hittem, hogy ez nem lehet. Mikor bátya lettem, utána megtapasztaltam, mikor éjjel visszük be a Zolival, akkor is nagyon nehéz, de már sokkal könnyebb, mint amikor négyen visszük, holott négyen sokkal jobban el bíránk vinni. És akkor meg viszont nem sikerül sokszor.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, mert az már: az ő jelenléte van, amikor már szól hozzátok, és segít szinte nektek, hogy be tudjátok vinni helyére.

Itt meg viszitek.

De itt még kérem majd azt a bátyatestvért – kiment ugyan –, de Én, Jézus Krisztus Uratok elmondom:

Még, szintén, lehet, hogy csak ez a része volt meg a sátorotoknak, amikor egyszer, bűnbánat-idő van, és a Bari bátya – aki itt volt, és szólt harmadiknak, nem, negyediknek, hogy milyen nehéz – nem tudott valamiért eljönni.

Erre a többiek azt mondták – mert ő is bátya, csak ő másféle formában, az *Író-gyűjtő testvér*⁴⁶ –, hát mondták neki, hogy:

– Hát, Lajos, légy szíves, most állj be, segíts, mert kevesen vagyunk.

Jó. Ő be is állt, megtapasztalta – majd ő is utána elmeséli – az ő saját fájdalmát, szenvedését, nehézségét a bevitelben.

Eljött az egy hét múlva – a bűnbánat-idő, ugye, minden héten van jelen –, oda megy, így szól:

– Te pedig jó leszel, ha nem hiányzol, mert – azt mondja – helyetted vittem. Tudod, milyen nehéz volt?

Erre a testvér, mit se gondolva:

– Miért? Azt hiszed, hogy neked nincs bűnöd? – azt mondja. – Nem csak a ceruzát kell forgatni, tapasztald meg, milyen nehéz!

Na, testvér, mondd el, hogy így kaptad?

Csomor Lajos, Író-gyűjtő testvér:

Hát, az az igazság, Uram, hogy én elsősorban nem azt néztem, hogy fehéredik-e az ujjam vége, vagy nem fehéredik az ujjam vége, hanem azt éreztem, hogy szakad ki a körmöm, annyira nehéz volt.

És amikor bevittük, és utána elkezdtem gondolkozni, akkor arra gondoltam, hogy azért egy ilyen átlagos termetű és erejű ember, mondjuk, egy cementes zsákot egyszer fel tud emelni, ha nagyon akarja. Az 50 kg. De akkor, ugye, ez még elég régen volt, hát négyen többet vittünk, mint 50 kg,

⁴⁶ ti. Csomor Lajos

én úgy gondoltam, mert én úgy éreztem, hogy én többet viszek, nehezebbet viszek, mint 50 kg.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen.

De akkor megtapasztaltad, tudtál írni is róla.

Csomor Lajos:

Akkor meg. Igen, igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Mert addig, azt mondta testvér neki, a bástyá, hogy:

– Nem csak a ceruzát kell forgatni – azt mondja –, lehet cipekedni is.

Hát igen, van, aki spontán visszaválaszol a másiknak, de nem azért, mert rosszat akar, hanem azt akarta ezzel kifejezni, hogy nemcsak kiválasztott testvér bűne van jelen.

Hisz, emlékezzetek, a kezdetekben hányan mondták nektek – volt, aki el sem merte mondani Mária testvérnek, mert azt hittétek, hogy nem is tudja – , mikor azt mondták, hogy:

– Mit tett ez az asszony, hogy ennyi bűne van neki, hogy ennyit szenved?!

Holott nem a saját bűneit cipelte, hisz ha a Keresztútra emlékeztek, végigéletek, akkor mire gondoltok? Hogy: „Uram, Jézusom, Te szeretettel, önként adtad oda Magad e Keresztútra és e kereszthalálra, hogy megválthasd általa azokat, akik hisznek Benned.”

És így megtapasztalni a Keresztutat a fájdalom szenvedésében.

Tehát „Jó Jézus Krisztus Urunk megváltott minket” – így mondjuk, ugye?

Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondom: Én önként adtam Önmagamat. Vállaltam e kereszthordozást, és vállaltam a kereszthalált a megváltásokért, mert Engem az Atya ezért küldött.

Kiválasztott testvért meghívtam erre az útra, ami az első fájdalom, szenvedés Golgotája, a múlt emléket, ahogy visszahoztuk, az az ifjúság megtéréséért történt; a második esztendő, az pedig a pásztorokért; a harmadik esztendő, az pedig Magyarorszáéért; a negyedik esztendő, az pedig a világ megtéréséért. És utána ez így megmaradt, hogy fel van sorolva az ifjúság, fel van sorolva a pásztorság, fel van sorolva az ország és a világ. És ezért a fájdalom, szenvedés Golgotája jelen van az átélés megtapasztalásában. Érzitek ti is a fájdalom súlyát, különösképpen azok, akik elfogadták akkor, hogy bástyák legyenek, és azóta, akiket felkértem, és igent mondtak, hogy ezt a szolgálatot tudják teljesíteni, mert ezzel a szolgálattal ők egyek a kiválasztott testvérrel.

Majdan ki lettek választva a segítő testvérek, akik pedig ezen a helyen a segítségükkel, jelenlétükkel, takarításukkal, bármit lehet felsorolni, részt vesznek.

Most sorakozzanak a segítő testvérek, és ők szóljanak egymás után.

Gyertek, gyertek, ne várakozzatok!

Én, Jézus Krisztus Uratok, ha szólok felétek, akkor miért lökdösitek a másikat?

Kádár Györgyné Anna:

Kezdhetem, Uram?

Jézus Krisztus Urunk:

Kezdjétek el.

Kádár Györgyné Anna:

Köszönöm szépen, Uram, Jézusom.

Én nem a legelső segítő vagyok, de úgy a közepe körül, talán, azt hiszem.

Nagy megtiszteltetés volt számomra, és akkor még nem tudtam, hogy ez a kegyelem mit jelent igazából, hisz huszonöt évvel ezelőtt volt, és nagyon szeretünk volna mindent csinálni, amivel segíthetünk a Marikának, Neked, Uram, és hálás szívvel köszönöm ezt az eltelt huszonöt évet, hogy itt lehettünk végig.

Köszönöm szépen.

Kiss Józsefné Márti:

Köszönöm, Drága Jézusom, hogy megszólítottál.

Én vagyok az, aki elvállaltam a takarítást, meg, amivel tudok, segítek, részt veszek.

Nem olyan régóta, de igyekszem szolgálni a Drága Jézust itt, ezen a helyen, hogy mindenki jól érezze magát, örömteli békében, szeretetben legyünk, és ezt a szeretetet, ezt a szolgálatot átadni egymásnak, mert vannak, akik lebetegsznek, vannak, akik nehezebben tudnak itt maradni, vagy bármi.

És köszönjük mindazoknak, akik ezekben is részt vesznek, bármilyen segítséget nyújtanak ennek a kis Közösségnek.

Köszönöm, Uram, hogy elmondhattam.

Egy segítő testvér:

Uram, Jézusom, én huszonöt éve járok ide, és én a hivatásomból kifolyólag a Marika testi egészségével kapcsolatosan segédkeztem mind a mai napig, és ezért hálás vagyok, és köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

A többiek is, gyertek!

Csatai Lászlóné Juliska:

Uram, Jézusom, nagyon szépen megköszönöm, hogy segítője lehetek e Szeretközösségnek, hogy elfogadsz, meghívtál, és én boldog vagyok, hogy itt lehetek.

Köszönöm ezt az óriási szeretetet, amit adsz a szívembe, és hogy szívem szeretetével és örömeivel itt lehetek Mária mellett nagyon régóta.

Hosszú évek óta ide járok, és ezt a kegyelmet soha nem tudom megköszönni eléggé. Én nagyon-nagyon boldog vagyok, hogy megadtad számomra ezt a kegyelmet.

Nagyon szépen megköszönöm!

Nem is tudok mást mondani, mint hogy: Köszönöm! Köszönöm!

Köszönöm, Uram!

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

Most már így szól felétek: „Köszönöm!”

De a kezdetekre Én visszatérek, Jézus Krisztus Uratok, ahogy mondták, ugye, az elején, hogy csak ez a kis része volt. A munkájából kifolyólag általában mindig késve érkezett. Jelen lettek az énekek. Hogy semmiből ki ne maradjon, ő elkezd másolgatni a sötétben, nem is figyel, hogy mi történik itt: „Nekem mindenem meglegyen!”

Most már ebből kinőtt. Nem hiszem, hogy most írna éneket.

Gora Mátyásné Etuska:

Drága Jézusom, szívem szeretetével örülök, hogy megköszönhetem, hogy kiválasztottál, hogy jöhetek ide szolgálni. És erre meg is esküdtünk, és ezt el nem felejttem. Mindig ez él bennem, hogy ide jöttünk, és megesküdtünk, hogy hűségesek leszünk Hozzád.

És mindig úgy kérem, amikor ébredek, hogy bármiben szükség van rám, csak szóljál, Uram, és én meghallom a szavad, és megyek. Akármilyen nehezemre esik, de mire indulnom kell, mindig megsegítesz, és szerencsésen ide érkezem.

És nagyon szeretném megköszönni,

És ha még van időm, kérek szépen erőt, mert én nagyon szeretek jönni Sükösdre, és szeretek szolgálni.

És nagyon szeretem a testvéreimet, mert mindig sorolom, hogy melyik a beteg, jaj, Istenem, segítsd meg, mert most ez is beteg, annak is valami baja van.

De én, csak szóljál, és én már itt is vagyok. S ezt én nagyon szépen megköszönöm, Drága Jézusom, hogy segítesz, és ide jöhetek segíteni.

Köszönöm szépen!

Dicsőség Neked, Jézusom, szeretet és hála!

Köszönöm!

Pankart Antalné Zsóka:

Uram, Jézusom, hosszú-hosszú ideig én segítő voltam.

Kiválasztott az Úr Jézus, és én eleget tettem akkor. Nem voltam beteg, és jöhöttem. És olyan boldog voltam, hogy jöhöttem, és én díszítettem az országot... – országot? – az oltárokat. Én díszítettem az oltárt mindig, itt is, és túl, a kápolnában is, és amikor még a kápolna is épült, akkor is, mikor a padokat, az ablakokat, a mindent, itt voltunk, és segítettünk. Segítő lehettem még akkor.

Úgy látszik, elfogyott az erőm, az utóbbi két évben most már nem tudok úgy jönni. A férjem is megbetegedett, és én is nagyon legyengültem, nekem is volt betegségem, de még akkor is jöttem, a műtét után, és nagyon boldog voltam. És mai napig is fáj, amikor ránézek az oltárra. Etuska testvéremnek szoktam mondani, hogy de boldog voltam, mikor én díszítettem, itt voltam, takarítottunk, porszívóztunk, ablakot pucoltunk, minden csináltunk, amit itt kellett csinálni.

Most már, sajnos, elmúltam 82 éves, elfáradtam.

És kérem az Úr Jézust, hogy bocsásson meg ezért nekem, most már nem tudok úgy jönni. És köszönöm azt, ha engesztelni tudok jönni, és imádkozni. De a Marika mellett vagyunk lélekben mindig, és érte imádkozunk.

Én köszönöm az Úr Jézusnak, hogy most is lehetek. Dicsőség érte Neki!
Köszönöm!

Raile Józsefné, Pacsirta:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Engem az Úr Jézus kiválasztott Pacsirtának ezerkilencszáz...⁴⁷ Nem jól mondom.

Jézus Krisztus Urunk:

Lehet, hogy nem Én – az Íródeák⁴⁸.

Pacsirta:

Az Íródeák jött hozzám látogatóba.

Jézus Krisztus Urunk:

És ő adta meg:

– Pacsirta! Gyere, énekeljél nekünk, mint a pacsirta.

Pacsirta:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Az írást elő lehet venni.

⁴⁷ Derűltség támad a jelenlévők körében.

⁴⁸ ti. Kádár Györgyné Anna

Pacsirta:

Erről nekem meg is van. Úgy kezdődött, hogy beteget jöttem látogatni, mert éjjel elvitt engem a... Sükösdről haza mentem, engesztelésből, és rosszul lettem. Magam vagyok otthon, fölhívtam a mentőt: „Gyertek, jöjjenek értem, mert én nem jól vagyok.”

És másnap haza hoztak, és az Anna jött látogatni. És ő kapott gyorsan egy írást, hogy eljöjjön hozzám látogatni. Szegény azt se tudta, mit hozzon nekem örömeiben. Volt ott narancs, minden, meg az írás. És olyan ünneplésen letette, amit hozott magával, és megfogta az írást, azt mondta:

– Figyelj, Marika!

S akkor elkezdte olvasni, hogy:

– Beteget látogatni jöttem én. Halld hát, Mária, így szól az Isteni üzenet: „Meg fogsz gyógyulni. Vár rád a sok testvér – lehet, hogy szó szerint nem tudom úgy mondani –, légy a kis *Pacsirtájuk*. Gyógyultan kelj fel.”

Hát, én... Röpdöstünk az Annával örömeinkben, meg sírtunk is örömeinkben, összeborultunk.

És csodálatos dolgok történtek velünk itt a huszonöt év alatt. Fantasztikus!

Most már a hangom nem pacsirtás, egyáltalán nem, és nyugdíjba vonultam, de azért boldogan jövök engesztelni. És hiányzik a Közösség, ha nem tudok jönni, hiányzik nekem, mert nagyon szeretek ide jönni.

Nagyon köszönöm, Uram, hogy meghívtál, mert ez is egy nagyon csodálatos dolog volt, amikor a Szent Anna-kápolnában ismertem meg a Marikát, és olyan boldogan mentünk Etuskával együtt haza, mert rátaláltunk a Marikára. És az első percben hittük, hogy igenis, a Marikából az Úr Jézus beszél, Ő beszél általa, Ő szól hozzánk, az Úr Jézus. Az első pillanattól kezdve. És meg is hívott bennünket:

– Kedden gyertek el, és lesz engesztelés.

El is jöttünk, jó korán. Föltartottuk az egész családot, mert korább jöttünk egy kicsikét, mint kellett volna.

Tehát csodálatos a Sükösd!

Köszönöm, Uram, hogy meghívtál, mert így mondtad, hogy: „Én hívtalak meg, hogy találkozz Máriával.”

Köszönöm szépen!

Találkoztunk, és huszonöt éve itt vagyok.

Köszönöm, Uram!

Lichtenberger Györgyné Juliska:

Imádott Jézusom! Nem tudok elég hálát adni. Én '96 első péntekére jöttem, és azt utána hallottam, hogy majd a fájdalom ide hozza az embereket. És én akkor feketében jöttem, de hogy kiért voltam feketében, azt nem tudom.

És nem győzők hálát adni.

Később, mikor nagyon sokan voltunk, kint ültünk még, három tévé ment az udvaron, és a Loncika szól, hogy jöjjenek be, mert kell a segítség, hogy énekeljenek. Én azt hittem, hogy csak akkor arra az egy alkalomra. És aztán ott is kellett maradnom, mert azt mondták, hogy akkor már...

És, Imádott Jézusom, Te azt mondtad, hogy „aki önként állt közétek”.

Én akkor, szóltak, és jöttem.

És most hálát adok, hogy itt szolgálhatok, és próbálok úgy szolgálni, hogy örömetek teljen bennem, Mennyei Atyámnak is.

Köszönöm, Imádott Jézusom!

Nem tudom, mondjak-e még valamit.

Lovák Istvánné Éva, Mária testvérhúga:

Hát én nem is tudom, mit is mondjak.

Én majdnem a legkezdetektől vagyok itt, éppen nem április óta, hanem talán augusztus, amióta úgy rendszeresen...

Jézus Krisztus Urunk:

Az után jöttél, amikor azt mondtad:

– Miért nem úgy mutatkozik be neked, hogy a Názáreti Jézus?

Emlékszel?

Lovák Istvánné Éva:

Nem emlékszem, de biztos, így van, mert erre nem emlékszem, de...

Jézus Krisztus Urunk:

Fiaddal együtt jöttél, és utána ő is kapott egy kis nyelvek adományát. Akkor kezdtétek megérteni, hogy „hát valami csak van a Marinál”.

Lovák Istvánné Éva:

Igen, így van. Ez így volt, mert a kisebbik fiammal, az Istvánnal jöttem, és ő kapott nyelvek adományát akkor, és arra emlékszem, az nagyon megfogott, mikor indulni akartunk haza, egyszer oda jön hozzám, lekuporodik elébem, és mondom:

– Fiam, kéne menni haza, mert Anyunak reggel kell menni dolgozni.

És így csinál nekem:

– Anyu, nem bírok, mert az Úr szólít vissza.

És elment vissza lefeküdni Vali meg az ő társaságába, és oda lefeküdt, hát akkor itt maradtunk.

Úgy, ahogy az előbb az Úr mondta, hogy hányszor volt, hogy el akartatok indulni haza, de nem bírtatok haza menni.

De igazából a segítő, az, amikor a Marikát bevitték a Golgota után, több ízben úgy volt, hogy nem maradt itt senki, akkor még a Gyuri vitte be a vécére a Marikát a Zolival. És egyszer úgy, egy testvér mondta, hogy:

– Nem maradnál itt, mert át kell vetkőztetni Marikát a vécén, hogy utána már ne az ágyon.

És akkor még itt laktak a Bimbi néniéknél, és akkor, ahogy itt maradtam, azóta itt ragadtam, úgy, hogy én azóta vagyok a Golgota után. És az a többi segítség, ez a kántorkodás, a sekrestyésig, ez úgy jött. Úgy mindig hozzá jött valami.

Két évvel ezelőtt úgy hozzá jött – igaz, hogy a szentsírt, azt majdnem a kezdetektől én csinálom, meg utána a virágot, de az összes virágkozás, az már azóta, amióta Bimbi néni nem, akkor azóta most már én. És amiben tudok, mindenben, ha az Úr ad erőt, akkor továbbra is csinálom azt a feladatot, amit vár tőlem az Úr Jézus, és ahogyan várja. Adjon hozzá erőt, kegyelmet, és mindig itt leszek, amikor az Úr Jézus várja tőlem a segítségnyújtást.

Köszönöm, Uram, hogy itt lehetek.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen.

Még egy testvért vártam, aki szintén – ő nem segédkezik Mária testvéren a Golgoták után? Őneki nincs semmi mondanivalója?

Markóné Virrasztó Irén:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy hívtál.

Én azt hiszem, hogy kicsit félreértettem a dolgot, mert úgy gondoltam, hogy csak azokat hívod, akiket Te választottál ki.

Jézus Krisztus Urunk:

Voltak itt már mások, akik önként jelentkeztek. Te is önként jelentkeztél.

Markóné Virrasztó Irén:

Igen. A Juliska testvérnél gondoltam arra, amikor ő azt mondta, hogy önként jött közétek, hát én is önként jöttem közétek. Én följajánlottam, hogy segíték a Marikának a testi fölépülésében, mert amikor elkezdtem járni, akkor mondja az egyik testvér, hogy milyen keserves a szenvedések utáni fölépülés, hogy masszírozzák, meg ezt, meg azt csinálnak vele. És akkor kérdeztem, hogy akik masszírozzák, azok tanulták ezt? Hát kiderült, hogy nem. És akkor mondtam, hogy: „Én tanultam ezt, és akkor, ha segítségére tudok lenni a Marikának, akkor fogadj el engem, Uram, segítőnek.”

És akkor nagyon köszönöm, hogy elfogadtál.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen. És ezért kellett kijönnöd.

Markóné Virrasztó Irén:

Köszönöm szépen!

Jézus Krisztus Urunk:

És most, mivel már mindenki – a beszélgetés részébe mentünk át a megemlékezésben, most, mivel kerek ünnepet ünnepeltek, ugye, most elsőként szól majd pásztor testvérem, utána fog szólni az ő testvére, aki szintén szolgálatot szokott itt teljesíteni, mikor a pásztor testvér nem ér rá, és ő jön el, és az után hívom és várom a mai nap a jelen lévő testvéreket, mindenkit, egy-két gondolatra. Ami benne van, ha most kéri, és ha felajánlás, vagy hála, vagy valami megtapasztalás, bármit szépen itt sorban, minden testvért. Ma ez számotokra még a külön ajándék e kerek évfordulóban.

Jöjjetek!

Pásztor testvér:

Huszonkét évvel ezelőtt, június 20-a körül jártam itt először, a dátumot pontosan nem tudom, csak akkor. Éppen Budapest felé tartottam. Voltaképpen úgy hallottam Sükösdről, hogy még valamikor, sokan ismerték Bálint Margit nénit, ő beszélt Sükösdről, Marikáról, mondom, hát akkor beugrok, vagyis belépek, igen. Igen, belépek egy kicsit, megnézem.

Akkor éppen a dédnagymamával találkoztam, tolókcocsiban, bent: Hát itt lakik a Marika?

Azt mondta, hogy itt lakik.

Akkor bementem, akkor végül is kihívtak, és akkor kezdtünk beszélgetni. Utólag megtudtam, hogy egy kicsikét megijedt, nehogy valami olyan pap vagy olyan valaki jöjjön, mindegy, csak akkor itt volt az *Idős szolgálja*⁴⁹, az felismert, azzal már találkoztam:

– Hát te vagy ez?

– Hát én vagyok.

A Marika is állítólag megnyugodott, úgy tudom.

És utána el-eljöttem mind gyakrabban.

Utána történt, ami történt a püspökömmel. Isten nevében megmondta, hogy, hogy, hogy... Ismerős a helyzet, minek mondjam, a többiek ismerik. Hát én is akkor egy kicsikét visszahúzódtam: „Jaj, mit csináljak? Nehogy fölfüggeszzen, mert nagyon megígérte.”

Utána elkezdtem gondolkodni, beszéltem az előljárókkal. Hát utána megírtam egy levelet neki, hogy hát, ha továbbra nyaggat, hát én a provinciálistól kérem, hogy helyezzen át más püspökségbe. Akkor egy kicsikét kezdett békén hagyni, utána én is vártam, és akkor végül erőt vettem magamon, és utána elmerészkedtem ide jönni. Azt gondoltam, hogy hát mindenben a püspökre kell hallgatni. Van abban igazság, a szent engedelmességben, de utána csak elmerészkedtem ide jönni. És utána megint csak úgy, hébe-hóba, szép csendesen eljöttem.

⁴⁹ ti. *Koros szolgálja*, vagyis Molnár Gyula diakónus

Hát most nem túlságosan beszéltem, meg most sem nagyon beszélek, tudják, hogy járok ide. Valószínűleg, az új püspököm is tudja, hogy ide járok.

És valami egyszerűen vonzott ide, és most is vonz. Úgy, hogy örülök, amikor kell ide jönni.

Hát, Úr Jézusom, hát biztos, hogy Te érezteted meg velem, hogy jönnöm kell.

És lehetővé teszi az Úr legtöbbször, hogy el tudjak ide jönni.

Nagyon gyakran vannak nehézségek. De hát, Uram, ha azt akarod, hogy el tudjak jönni, eljövök.

És örülök, hogy itt lehetek. Hát egy lelki közösséggel találkozom, akik valóban az Úr Jézussal élnek, Ővele akarnak élni. Nekünk is vannak hibáink, úgy, hogy nem kell felsorolni, úgy is látjuk, ha egy kicsit a lelkünkbe nézünk, de, Uram, Teveled. Adj erőt, hogy mind jobban összetartsunk, tudjunk imádkozni, és másokért vezekelni, imádkozni, hogy valóban megtalálják az Úr Jézust.

Köszönöm szépen!

A pásztor testvér „testvére”:

Igen. A Margit néni keresztül, meg a népen keresztül hallottunk róla, Sükösdről, ugye.

Igen, ha visszanezünk a történelembe, az Istennek mindig volt választott személyei, prófétái, akin keresztül az embereket tanította. És ma is.

Igen, jobban megértjük a tanítást így, látjuk a szenvedést, való és tény. Azt hiszem, sokan, akik itt vannak, tanúi neki, hogy nem babra megy, nem színészkedés ez, hanem az Istennek a választottja, és vállalni Isten kegyelme nélkül nem lehet.

Én mindig örömmel jöttem, és tudatosan jöttem ide, erre a helyre, és próbáltam lelkileg beleépülni, és elviselni több szenvedést, fájdalmat, a megpróbáltatásokat jobban meg tudtam érteni, mivel erre a helyre jártam. Vagy magukat az embereket is: a vallási tudatlanság mekkora, és mennyire szükséges tudatos kereszténynek lenni. A II. Vatikáni Zsinat azon fáradozott, hogy minél több ember hívő legyen, mert eltávolodott a hittől, és arra akarta vezetni az embereket, ahogy az első keresztények éltek, abban a 300 éven keresztül, mikor volt keresztényüldözés.

És amikor eljövök ide, meglátszik a hitnek a gyümölcse – mondjam így –, vagy a szeretetnek a jelenléte, mert ez fontos, az Isteni szeretet, hogy lássák az emberek, és tudatosan lássák. Tehát, ha az emberek eltávolodtak a hittől, Isten mindig valamilyen formában visszavezeti.

Persze, most már én is nem vagyok fiatal, egy kicsikét nehezebb a strapa, de azért mindig ide gondolok, itt érzek. Ha nem tudok eljönni, akkor azért ide helyezem magamat, ide helyezem magamat, mert szükséges, hogy a magam számára, és embertársaink számára. Ugye, mert nemcsak magamért felelek, vagy magunkért felelünk, hanem minden ember felel másért is.

Mindig. Mit mondani egy embernek, amelyiknek jót tudnánk mondani, amivel tudnánk építeni a lelki dolgokat. És ehhez a Szentléleknek a munkássága kell, és Jézusnak az ereje, Jézusnak a tanítása. Az egy óriási, nagy dolog. És a mai emberek lenéznek. És mivel István király Máriának ajánlotta a népünket, ezért nagy kötelességgel tartozunk a magam részére, a mások részére, az ország felé és a világ felé. És persze, sokan nem értik meg. Volt, akit elhívtam, és azt mondtam: „Gyere, figyeld meg a szenvedést. Tegyéél félre mindent.” És mikor vége volt, akkor azt mondta: „Igen, ez Isteni, nem akármilyen.”

Tudják, ezért kell, hogy tudatosan. Ha ez tudatosan megy, akkor az egy nagy pozitívum. Nemcsak beszélni róla, az még kevés, hanem eljönni, meglátni, s az illetőt felkészíteni lelkileg. Akkor más. És mondjuk, azok, akik hívők, azokat hamarabb föl lehet lelkileg készíteni, és elhiszik. Mert meg kell figyelni a Marikának a szenvedését.

Vagy amikor már extázisba esik, és akkor maga Jézus mondja, hogy mit tegyen, mit mondjon. Ugye? S ezt fel kell ismernünk. S ennek alapján tudunk lélekben fölemelkedni magasabbra. És lelkileg erősebbek leszünk. Persze, jön a sok nehézség az életben, nagyon sok nehézség jön, és lelkileg erősnek maradni, az, főleg a mai világban, egy óriási, nagy lelki harcként megy, mindenki számára, azt hiszem, mindenki számára.

És szükséges ilyen hely, mint Sükösd, vagy egy Mária-kegyhely. Tudják? És fontos.

Amit tudunk, megteszünk. Lélekben, amit csak lehet, megteszünk. Az Úr látja. Belénk lát, hogy mit és hogyan.

Köszönöm.

Jézus Krisztus Urunk:

Sorban kezdjétek, ne várákóztassátok. Mindenki szóljon.

Egy zárándoktestvér:

Mennyi minden kavargott itt az előbb, miközben hallgattam, ahogy beszéltek.

Én is csak hálából tudok ide jönni, és mindig hív az Úr, tehát érzem, hogy, ugye, pénteken Golgotákra nem tudok jönni, mert üti a próba, tehát mindig próbánk van, de amikor lehet, engesztelés, 13-ára, amikor tudok, jövök. De az egész életem arra van kihegyezve, hogy én most itt legyek. Tehát, zeneiskolába jártam, aztán – ezt az előbb elkezdtem mesélni – úgy lett tizedik testvérünk, vagy úgy tanultam meg gitározni, hogy édesanyám befogadott egy fiút, aki aztán gitároktató lett, és én ahhoz jártam gitározni. Szoktuk mondani, hogy a szakma, az a Sükösdnek a virágoskertje.

Mi 2000-ben tönkrementünk, lekapcsoltuk a gázt, mert drága volt, elfogyott a szén, elfogyott a fa, elfogyott a pénz, és mégis két hét múlva mi fűtöttünk vígan, mert a szomszédban volt egy virágkertészet, gerberás, és

onnan be tudtuk vezetni a... Éppen panaszkodtam a boltban, hogy hát mi lefagyunk pár nap múlva, ha jön a – mert ez január 10-én volt, de éppen plusz tíz fok volt –, és lefagyunk, hogy ha nem történik valami. S akkor megszólal egy hang, hogy:

– Miért nem köttök rá? Ott folyik a csatornába a meleg víz.

És két héten belül nekem bent volt a víz.

Úgy, hogy a virág úgy van itt Sükösdön, hogy idén se fagyunk le, mert, ugye, kapom a mécsest meg a tömjént, és akkor... Tavaly ezt nem csináltam meg, lefagyunk, idén mínusz 19 fokban nem fagyunk le.

Úgy, hogy köszönöm az Úr Jézusnak!

Egy zárandoktestvér:

Nagyon szeretek jönni, mert mindig hív az Úr.

Köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Én, szerintem, '97 óta járok, de akármilyen problémám van, ide jövök, egy kicsit felüdülök, és könnyebben megoldok minden problémámat. És köszönöm!

És nagyon szeretek ide jönni. Békét találok.

Egy zárandoktestvér:

Tizedik éve, hogy ide járok, és Sükösdnek köszönhetem, hogy megtértem. Előtte hosszú évekig nem jártam templomba se. Ahogy a férjem meghalt, pár évig jártam, de nem éreztem semmit. Mondom, akkor minek járok? És most meg, szóval, ezer fordulat. És mindenkit nagyon szeretek, és mindig szeretek jönni ide.

Köszönöm szépen.

Egy zárandoktestvér:

Én egy olyan dolgot szeretnék elmondani, ami most történt meg tegnap velem.

Én Helyőcsabáról, a szeretetotthonból jöttem, ahol a Pap Géza atya is volt. És most oda került egy ugyancsak nyugdíjba került atya, úgy hívják, hogy Papi György. És én a templomban szoktam segíteni, de az egész héten sekrestyés voltam, mert tüdőgyulladást kapott a sekrestyésünk, és én lettem „Bálint néni”, mert őt Bálintnak hívják, és „Bálint néni” hívnak most már engem. A lényeg, hogy azt mondja nekem ez az újonnan oda került atya, hogy:

– Jolánka néni, hallottam, hogy magának van a templomhoz kulcsa. Itthon lesz-e holnap, mert vendégeim jönnek, és szeretném bemutatni nekik a templomot.

Mondom neki, hogy:

– Atya, leveszem a kulcstartómról a kulcsot, oda adom nagyon szívesen, de én holnap elutazok – mondom. – Nem tudom, hogy tetszett-e hallani Sükösdről.

Azt mondja:

– Hogyne! Az én házvezető asszonyom is oda jár Sükösdre.

Úgy, hogy ha ismeri valaki, úgy hívják, hogy: Gyöngyösön volt, és Marikának hívják, aki szakácsnő is volt. Szóval nagyon összebarátkoztunk.

A lényeg, hogy Marika azt mondta az előbb – és rögtön ez a nagyon fájó lábú atya jutott eszembe, akinek így reszket a lába, mert nincs benne erő –, hogy ha valaki akar kérni, akkor kérhet. És én most ennek az atyának szeretném, hogy ha egy kicsit erősödne a lába.

Nagyon köszönöm, hogy meghallgattak.

Kicsit hosszú voltam, de nagyon köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Én hatodszorra vagyok itten Miskolcra.

Nagyon szeretek ide járni. Nagyon sok boldogságot kapok itt az Úr Jézustól, és szeretetet.

És két lányom van: az egyiknek a férje volt rákos, májrákos, s a Jó Isten, nem tudom, azt hiszem, mindig mondom Jolánkának, hogy meghallgatott minket, mert meggyógyult a férje. A másik kislányom, ő 44 éves, meghalt a babája, a Jó Isten elvette. És négyszer műtötték, nagybeteg volt, és ő is meggyógyult.

Hát mindig mondom, hogy talán a Jó Isten minket mindig hallgat, és mondom neki, mondtam a plébános atyának is, hogy csak zörgessük az ajtót, mondom, majd csak megnyit az Úr Jézus nekünk. Hát csak megnyitott, mert meggyógyultak. És Jolikának is a fia meggyógyult.

Köszönjük szépen!

Egy zárandoktestvér:

Én is Miskolc környékéről jöttem.

Én is nagyon szeretek ide járni, érzem az Úr Jézusnak a kegyelmét.

Most úgy történt, mintha nem tudtam volna eljönni a busz miatt. El voltam keseredve. Mentem haza a miséről, és egyik imatársam felhívott, hogy mégiscsak lesz busz, és nagyon örültem neki. Boldog vagyok. Kértem az Urat, hogy eljöhessek.

És még van egy gerincbetegségem is, ami, a doktornő is, a kezelő-orvosom is nagyon csodálkozott rajta, hogy nem kell műteni: „Nem fáj semmi?” És én mondtam: „Nem, nem.” És azt mondta, hogy ő nem a papírt kezeli, hanem majd az én gerincemet, de jöjjenek vissza, hogy ha megfájdul. És én bízom az Úrban, hogy az Ő segítségével nem fáj nekem a gerincem.

És hálás vagyok Neki.

Otthon végzem a nehéz munkákat, és mindig megköszönöm, hogy:
„Uram, segítettél.”

Köszönöm szépen az Úrnak!

Gombár Józsefné:

Én Gombár Józsefné vagyok, itt lakom Sükösdön, és egész eleje óta járok ide. Úgy, hogy nagyon megszerettem ezt a helyet, és itt éreztem azt a nagy szeretetet, amit kaptam én itten, és nagyon sok kegyelmet. Ha voltak nehézségeim, mindig az Úr Jézus megsegített, átsegített rajta. De köszönök mindent. És annak is örülök, hogy itt lehetek, és ennyi ember között, és szeretetben vagyunk, békességben itt.

Köszönök mindent!

Puseczki Istvánné:

Puseczki Istvánné vagyok Jánoshalmáról.

Huszonharmadik éve járunk ide a férjemmel, csak ő most kevesebbet jön az egészsége miatt, de jól vagyunk. Köszönjük a Drága Úr Jézusnak, hogy sok békét, szeretetet, sok türelmet kaptunk ennyi sok év alatt, kitartást továbbra is.

Guth Györgyné:

Guth Györgyné vagyok Pilisvörösvárról, és harmadik alkalommal vagyok itt. Az egyik barátnóm megkért, hogy jöjjek el vele, és örülök, hogy eljöttem.

Megtapasztaltam a Jó Istennek a kegyelmét, és köszönöm Neki!

Egy zárandoktestvér:

Én is Pilisvörösvárról vagyok.

Azelőtt sokat jöttem, kilencvenvalahányadikától, csak egy unokám született, és azóta nem tudok jönni. Most volt szentségimádásunk, és a Törzsök Pista kifele szól nekem, hogy huszonöt éves jubileum van Sükösdön. S aznap én nem tudtam semmit csinálni, csak állandóan erre gondoltam. Mondom, hogy fogom majd megoldani? De a Jó Isten segített nekem, hogy ide lekerüljek.

Köszönöm, Uram, hogy itt lehettem!

Egy zárandoktestvér:

Szeretek ide járni, mert békét, megértést és igazságot találok itt, szeretetet.

Tóth Joachimné:

Én Jászsalsószentgyörgyről járok ide, Tóth Joachimné vagyok. Én második éve járok csupán, és az Úr Jézusnak meg az Égieknek köszönhetem a gyógyulásomat. Igen nagy beteg voltam.

Egy zárandoktestvér:

Nagyon örülök neki, hogy szólhatok, mert én elmondhatom most, hogy milyen különös volt az Úr Jézus meghívása ez előtt huszonhárom évvel ide, Sükösdre.

Endrei Antalnak volt egy újságja, a „Nemzeti Újság”, és abban megláttam Sükösdről egy cikket, és az Irgalmas Jézus képe volt kinyomtatva, szürkén, egyszerűen, de mikor... Én már ismertem az Irgalmas Jézus imáit meg a képeket is, és színesben, és ez nem színes volt, csak egyszerűen a szürke, hétköznapi kép. És én úgy néztem az Úr Jézus arról a képről, de úgy néztem, hogy megbűvölt. És én akkor eljöttem. Még azt se tudtam, hol van Sükösd. És egy februári, téli időben jöttünk a barátnőmmel, aki sajnos már nem él. És így jöttünk Sükösdre. És azóta is járok, és nagyon szeretnék továbbra is, ha a Jó Isten ad erőt hozzá. És tényleg, ide gyökereztem, tehát innét engemet senki el nem vihet. Akármilyen nehézség jön, csak ide fogok jönni minden alkalommal, hogy segítséget kérjek.

És még azt elmondhatom, hogy, ahogy az Úr Jézus tanított bennünket az imára, hogy milyen lassan, átélve imádkozzunk, hogy... Úgy látszik, hogy én nem jól imádkozok, mert most már többször mondtam az Úr Jézusnak, hogy olyan hosszú ideje imádkozok, hogy a családom rátérjen arra a keskeny útra, amire Ő szeretné, mint Jó Pásztor, ráterelni őket, de még mindig nem talált meghallgatásra. Úgy, hogy... De bízok az Úrban, mert Ő mondta, hogy majd mindennek megvan a maga ideje. Úgy, hogy várok türelemmel.

És nekem is változni kell, hogy úgy imádkozzak, hogy az Úr Jézus meghallgasson.

Köszönöm, hogy szólhattam.

Egy zárandoktestvér:

Drága Jézusom! Nekem a barátnőmék jöttek el ide először, Sükösdre, és azt mondták: „Erzsi, ott a helyed, mert ez egy hiteles hely!”

Hát, ugye, én eljöttem, mert bízok bennük mindenhogyan, és gyakorlatilag állandóan kapom a kegyelmeket, és nincsen ennél nagyobb dolog, hogy minden, amit akar az ember, teljesül, és a mellett meg az, hogy mindenben lehet számítani.

Köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Egy Isten-hívó, szerető fiam van, ami nagy boldogság, aki aggódik értem, mint ahogy minden gyerek a szülőért. És most egy hatalmas ajándékot

kaptam: húsvét előtt, nagypénteken elkísért ide, és azt mondta utána, hogy soha nem mondja azt, hogy ne jöjjek, csak akkor, amikor jeges eső esik, meg mínusz húsz fok van, egyébként az ő áldásával jövök, az Úr Jézus segítségével. És nagyon hálás vagyok mindezekért.

Egy zárandoktestvér:

Nagyon köszönöm én, hogy ide járhatok, most már tizenötödik éve rendszeresen jövünk Szombathelyről. Úgy, hogy itt nagyon sok mindent kaptam. '11-ben, 2011-ben kaptam gyógyulást, mikor nem is tudtam, beteg vagyok: Marika ide jött, s fejemre tette a kezét, hogy vegyem a gyógyítás kegyelmét, s pár hónap múlva már műtétem volt. S nagyon köszönöm, hogy meggyógyultam.

A férjem is most elég sokat betegeskedett a télen, s nagyon kértem, könyörögtem az Úrhoz, meg Marikát is kértem, és most, hála a Jó Istennek, kap pacemakert, és jobban van.

És sok segítséget kapok itt. És nemcsak a gyógyítást, hanem az Úr Jézus minden segítségét, bármiben kérem, úgy érzem, hogy mindent megkapunk, mindent.

Nagyon köszönök mindent!

Egy zárandoktestvér:

Én is nagyon szeretek ide járni. Az Úr Jézussal együtt létezem, Ő engem mindig mindenben megsegít. És, hát, amit még én kigondolok, hogy kellene kérnem valamit, az Úr Jézus már meg is adja. Úgy, hogy, hát ilyen szempontból, nincs semmiféle... Nem is tudok kérni mit, mert tényleg, Ő tudja, hogy mit ad nekem.

És ez nem maradhat el, ez a hely, hogy nem jövök el. Olyan nincs! Mindent megcsinálok, amit kell, mert azért van feladatom, és mindig megoldom azt, hogy ide tudok jönni.

És még az egészségemet is – ó, Istenem, lehet, hogy ezt nem kellene mondani! – megadja. Meg. De hát, ugye, ez lehet, hogy kihívásnak számít, de...

Jaj, nagyon köszönöm, Uram, Jézusom!

Köszönöm! Nagyon!

Egy zárandoktestvér:

Én kilenc éve járok ide Pilisvörösvárról.

És, ha lehet, minden nap megyek misére, ha van a faluban, mert három templomunk van.

És nagyon sokat köszönhetek az Úr Jézusnak, az egészséget, a szeretetet a családban. És köszönöm, hogy megszólított minket, és mondhattam azt is: Köszönöm! Engedje meg, hogy sokáig jöhessenek az Úr Jézushoz, mert nagyon

szeretek ide jönni. Itt mindenki szeret mindenkit, úgy, hogy olyan örömmel találkozunk, hogy ölelésekkel, meg szeretettel jövünk.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Drága, Jó Jézusom! A nap huszonnégy órája nem volna elég arra, hogy én elmondjak mindent, amit köszönök Néked.

És hálát adok, hogy minden nap velem vagy, meghallgatsz, és mindig segítséget nyújtasz számomra, és mutatod az utat, hogy merre kell haladnom. És nagyon szépen megköszönöm, hogy a zarándokbusz, amivel indulunk majd júniusban, hogy még három hely van, de gyakorlatilag meg se kellett hirdetnem, és tele lett az autóbusz.

És tudod, hogy van egy lelki fájdalmam: amikor én Pécsen feküdtem egy lánnyal a kórházban, akkor ő adott nekem egy tanítást, a vízparton a két lábnyomról. És amikor ezt a hívást kaptuk, hogy jöjjünk engesztelni, akkor akkora köd volt Baján, hogy én nem mertem elindulni. És amikor következő alkalommal jöttünk, akkor azt mondták, hogy a vízparton szóló két lábnyomról volt a tanítás, és én ezt nagyon szerettem volna meghallgatni, mert abból merítettem erőt, amikor a kórházban feküdtem, és egymást vigasztaltuk az Emesével.

Köszönöm szépen!

Takács János, Mária apósa:

Én mondhatom igaziból azt, hogy kezdettől „ide járok”⁵⁰, mert sokan nem ismernek, de Marikának apósa vagyok, a szakmám, az kereskedő volt, negyvenhét évig ott dolgoztam, itt viszont újra nem engedtek el nyugdíjba, itt kellett újra kereskednem.

És az életünk, az olyan, hogy mindig vallásosak voltunk, templomba jártunk, de amióta a Marika megkapta ezt a kegyelmet, azóta sokkal többet imádkozunk.

És én is átestem már kétszer is műtéten. Hála Istennek, a Jó Isten megsegített, itt vagyok, megértem a 90 évet.

Köszönöm szépen!

Kevés beszédű vagyok.

Egy zarándoktestvér:

Hát én se vagyok sok beszédű.

Én itt laktam még anno, mert én vagyok a Marika sógornője. Mikor ő ide került, akkor én már férjnél voltam. Hát azóta elég sokat azért találkozunk.

Hát ide nem minden esetben tudtam eljönni, a munkából kifolyólag is, mert húsz évig olyan helyen dolgoztam, hogy ritkán jutottam ide, de mikor

⁵⁰ Általános derűtség támad, hiszen a jelenések jelenlegi helyszíne, a sátor a Jani bácsi portáján áll.

az ember itt van, akkor az a jó érzés, hogy mindenki mindenkivel, tehát ezt... Az előtt egy csöndes ház volt, és mikor a Marika megkapta ezt a kegyelmet, azóta, hát, azóta fennforgás van állandóan.

És nagyon jó érzés, büszke vagyok rá, hogy ő ezt megkapta, mert valóban, ő egy elég beteg asszonyka volt, és hát, ezt soha nem gondoltuk volna, hogy ennyire viszi: egy az, hogy meggyógyult, meg hát a többi.

Köszönöm!

Takács Jánosné, a Ház asszonya, Mária anyósa:

Én jövök.

Hát, én is kezdettől fogva itt voltam.

A Ház asszonyának szólított az Úr.

És kezdetben minden miránk hárult a családban, hát nem volt se bástya, se senki, mindent nekünk kellett intézni. Mikor megkapta a kegyelmet, kezdetben, akkor mellette voltam, akkor is, amikor kérdeztem, hogy: „Most mit láttál? Most mi volt?” Akkor még nem volt kamera, de utána már, ugye, a Pistit megkértük, és itthon is nagyon jók voltak azok, amikor várogattuk a jelenéseket, hogy most mit mond az Úr.

És hát kezdettől fogva mindig figyeltem, ami történik, a jelenések, a tanítások. Nagyon sokszor ott kuporogtunk az ágya mellett, hogy meghallgassuk. Volt olyan, hogy elmondott ötfélét az Úr. Mondtam: „Na, jó. Ezt azt' majd holnap elmondom a testvéreknek.” Hát, de bizony azt mondta a végén: „De ezt nem szabad ám elmondani senkinek!” De nem is tudtam volna, mert úgy kiment a fejemből, egyáltalán nem. Csak másnap jutott eszembe, amikor kint mondta. Na, mondom, ezért nem volt szabad elmondani.

Nagyon sok mindent kaptunk, ami folyamatosan történt.

És nagyon örülök, hogy az Úr ezt a helyet választotta, hogy ide költözött, mert így még közelebb vagyunk egymáshoz. És a kéréseinket nagyon sokszor meghallgatja, a betegségből kifolyólag, és hát mindenféleképpen.

Köszönöm szépen!

Túri Ferencné:

Túri Ferencné vagyok, Domszlóról járok. Azt elmondhatom, a Feltámadást. Jött a Zoli, hát... Akartam, de kifelejtettem. Hiába.

Jézus Krisztus Urunk:

A családhoz szóltam. A család nem mondta el az első Feltámadást.

Ugye, megtörtént az elfogadás, a fájdalom, szenvedés átélése, de arra nem gondolt senki, ha már Golgota van, Keresztút, akkor talán Feltámadásnak is illene lenni, csak mikor hajnalban hallották, hogy: „Királyi zászló jár elől, Keresztfa fénye tündököl. De az Élet erősebb lett a halálnál, és feltámadt.” Akkor kezdtek futkosni – azt kellett volna

megörökíteni, látni! Nem törődtek, hogy meztláb, pizsamában, papucs nélkül, egyik a másiknak:

– Ide is kéne tán szólni, hogy többen-többen legyünk!

De mire ezt elgondolták, addigra a Feltámadásnak vége. Utána kérdezik tőlük, hogy milyen volt a Feltámadás?

– Hát nem nagyon tudjuk elmondani, mert közben gondolkoztunk, hogy kit hívjunk.

Ugyanígy volt az első évforduló is. Senki nincs itthon, ugye, senki nem gondol rá. Én, Jézus Krisztus Uratok nem készítettek fel benneteket az évforduló ünnepeire. A családtagok elmentek hívogatóba, messzire. A párja sincs itt, csak egyszer megkérdezik tőle:

– És hol van a Mari?

– Nem tudom, de már régen eltűnt valahova.

Mire egyszer bejön a sátorba, ugye:

– Hát én nem tudom, mióta fekszik itt, és csak beszél.

Akkor kezdtek kapkodni, hogy ezt talán meg kéne örökíteni, vagy jönni kellene. Na, akkor megint elindult a forró drót hívni az embereket, hogy bár a végére ide érjenek.

Na, lehet folytatni tovább.

Túri Ferencné:

Na, kezdjem akkor még egyszer? Nem figyeltünk.

Túri Ferencné vagyok, Domszlóról járok, kb. olyan '97 óta. Azóta, az első években elég gyakran eljutottam, mert, ugye, utána jöttek az unokák, ugye, a nagymamának a feladata, hogy ellátni, a másik nagymama Kárpátalján van, tehát nekem kellett talpon lennem. És akkor, hát a faluban, ugye, Pannika, összefogott bennünket, voltak, akik mondták, hogy:

– Gyere, mert olyan gyönyörű helyre járunk, annyi kegyelmet kapunk, meg minden!

Mondom:

– Jól van, csillagom, menjél, majd imádkozzál helyettem is.

Meg minden. Mert úgy gondoltam, hogy mindent megoldok majd egyedül. Ugye, nem kell énnekem segítség. Hát aztán, mikor úgy olyan ötször lehullottam a porba, akkor aztán mentem Pannikához sírva, hogy:

– Pannikám, menjünk el, mert én is el akarok jönni, mert nagyon sok bánatom van, keserűségem van.

Eljövünk, és akkor csak nézek, hogy mi történik itten. Egyszerűen nem tudtam fölfogni, nem tudtam megérteni, hogy mi van itt. Kérdték a faluban, hogy:

– Na, mi volt?

Mondom:

– Nem tudom, majd még egyszer el kell jönni, és akkor majd meglátom, hogy mi történt.

Hát aztán tényleg, úgy is volt. Akkor már, ugye, jobban figyeltem, jobban néztem meg minden, s akkor kezdték mondani:

– Ó, nem igaz! Marika csak színjátszik.

– Hát – mondom –, akkor nagyon-nagyon tehetséges színész, mert – mondom – ezt lehetetlen így megjátszani, mert – mondom –, ahogy föláll, amikor elesik, föláll, hát – mondom – nem is tudom, hogy áll úgy föl.

Haza mentem, és kipróbáltam⁵¹, pedig még akkor nem voltam ilyen alkat, mint most, és hát persze nem sikerült. És akkor, mondom, minden segítség nélkül hogy föl tud állni!

És hát, ugye, most meg már a betegségek miatt tudok ritkábban jönni, az a baj. Megöregedtünk, most meg az a baj. Eddig meg az unokák miatt tudtunk. De azért nagyon boldog vagyok, hogy most lejutottunk Józsi segítségével.

Köszönöm szépen!

Nagyné:

Én ugyancsak – Nagyné vagyok – Domszlórol.

Hát a '90-es évektől járok én is. Amikor csak tudok, jövök, de unokázom én is, úgy, hogy...

De csak hálával tartozom, hogy amikor el tudok jönni, akkor jövök.

Köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Én is szintén Domszlórol vagyok. Az Úr Jézus a múltkor felszólított, akkor, gondolom, hogy elmondtam, amit tudtam, akik itt voltak, azok hallották.

Én is nagyon sok kegyelmet kapok, mert én, amikor először eljöttem, akkor én az ostorcsapást hallottam a fülemben, s akkor én is elmondtam, ugye, a kolléganőknek:

– Hát – azt mondják –, aláfestik – azt mondják – videónak. Ez nem igaz.

– Hát – mondom –, jól van. Ha nem igaz, akkor nem igaz. Én elhiszem.

Azóta járok, de azóta nagyon sok kegyelemben volt részem: anyukámmal kapcsolatban is szoltam a Marikának, mikor haldoklott; aposómot ápoltam tizennégy évig.

És az utolsó pedig, hogy az imának tényleg sok ereje van. Igaz, hogy mondtam akkor, hogy két és fél évet kellett azért imádkoznom, hogy a vejemnek munkahelye legyen. De köszönöm, hogy sikerült neki, mert öt gyerek mellett... Öt gyereke van. És két és fél évig nem dolgozott se ő, se a lányom, és azért minden megoldódott.

Köszönöm szépen!

⁵¹ Általános derűtség támad.

Jakab Ferencné:

Jakab Ferencné vagyok, Forróról jövök.

Hát, én is egy újságcikkből, vagyis újságból vágta ki édesanyám, egy újságcikket, hogy Sükösd le volt fényképezve, egy sátor. És azt mondja:

– Menjetek már el, azt se tudjuk, hogy hol van, menjetek már megnézni, hogy hol van ez a Sükösd, hogy egy fiatalasszony az Úr Jézus szenvedését megkapta.

Hát, én csak azt félretettem, betettem egy pohárba az újságcikket – ez '94 elején volt, január vagy februárban, nem is tudom. És akkor... Úgy, hogy édesanyámat az Úr Jézus elvitte, én meg eljöttem Sükösdre. Az egyik barátnőm mondja, hogy:

– Na, megvan még ez az újságcikk? Elmegyünk Sükösdre, hogy hol van az a Sükösd, megkeressük?

– Hát, jó, gyerünk!

Ketten elindultunk. Hát, nem tudjuk, hogy hol van. A harmadik becsapott minket, aki már volt itt, hogy jön, reggel vártuk, nem jött a vonathoz. Elmegyünk az állomásra, Encsre, ott van két asszony:

– Hova mentek?

– Megyünk Sükösdre. Ti hova mentek?

– Mink is Sükösdre – mondom –, csak nem tudjuk, hogy hol van.

Na, akkor már jöttünk együtt. Eljöttünk. Hát az úgy volt, hogy nagybőjtben volt, nagybőjtben jöttünk el, és akkor úgy, hogy itt voltunk három nap: eljöttünk a 13-ára, és megvártuk a Golgotát is már. Akkor haza mentünk, akkor megfogadtuk, hogy eljövünk, és akkor úgy, hogy én – ez már '95-től vagy '96-tól, már nem tudom pontosan –, és én is úgy jártam, hogy mikor... Már akkor kész volt a kápolna, és én ott a kápolnában voltam, már nem jöttem át ide a sátorba, mondom, nem jövök mindig ide, ott maradok a kápolnában, és oda hallottam a... Hallottam, éreztem a kalapácsütést. És azóta ez engem úgy megfogott. És azóta jövök.

Kérdezik tőlem, a múltkor is kérdezték:

– Még mindig jársz Sükösdre, te, sükösdista?

– Járok.

Én Sükösdöt jobban szeretem, mint Forró.

Úgy, hogy én Sükösdon érzem jól magam.

Volt egy atya, aki azelőtt volt, és mondta is nekem, hogy már megint a tiltott helyen voltam. Mondtam, hogy:

– Az atyának is el kellene jönni, és akkor megtudná, hogy hova járok. Ez nem tiltott hely.

Aki meg azelőtt volt, a régi, az öreg, az mindig várta az üzenetet, és úgy, hogy majdnem fegyelmet is kapott, mert a püspök úr megtalálta nála a „tiltott könyveket”, úgy, hogy mondta, hogy ha még egyszer ilyeneket talál nála, fegyelmet fog kapni. S akkor azt mondta neki, hogy:

– Medjugorje sincs elismerve, és a népek a papokkal csóttól járnak Medjugorjeba, úgy, hogy ez nem tiltott hely.

Úgy, hogy én ezért... És engem megfogott. Mikor busszal is jártunk, csoportot hoztam ide többször, és azt mondta a buszos is, hogy már még a ködben is a busz haza tud menni. Úgy, hogy már az Úr Jézus a buszt is el tudta vezetni.

Köszönöm szépen!

Csak ennyit.

Csomor Csilla Mária (18 éves):

Én Csilla Mária vagyok, az *Író-gyűjtő testvérünknek* a lánya, és a Jó Isten kegyelmére kiválasztott Mária szolgáló-testvérünknek a keresztlánya.

És, azt hiszem, két éve...⁵²

Bocsánat!

Szóval, két éve, az évfordulón, kiválasztott engem, hogy én is kapjam meg a gyógyító áldást, és nem ájultam el, de...

És nagyon zavart, hogy édesapám az arcomba nyomja a kamerát, és zavarban voltam, mert nem tudtam...⁵³ Olyanokon görcsöltem, hogy csukjam-e be a szememet, vagy ne, vagy mit csináljak.

De amitől nagyon meglepődtem, az az volt, hogy...

Ugye, nekem Marika a keresztmamám. De amikor megfogta az arcomat, akkor nem az ő keze volt, hanem a Tied volt, Jézus Uram, Jézuskám!

És én nem tudom, hogy hogy mondjam el, de nekem ez azóta is... Én azt éreztem akkor, hogy jobban szeret, mint a saját édesanyám, amit én... Tehát tudni tud az ember, de azért mégiscsak, na.

Szóval, csak azt akarom mondani, hogy rengeteg nehézséget kaptam, olyant, amit csak akkor lehet megoldani, hogy ha az ember ilyen helyre jár.

És én nagyon hálás vagyok azért, aki a keresztanyám, azért, ahogy felnőhettem, és minden nehézségért, amit kapok.

Ennyit szerettem volna.

Egy zárandoktestvér:

Februárban múlt egy éve, hogy első alkalommal voltam itt. Akkor az első sorban ültem, és látva a Golgota szenvedéseit, akkor úgy éreztem, hogy ez az utolsó alkalom, amikor itt vagyok. Mert azt átélni, azt látni én többet, még egyszer nem tudom.

Azóta itt vagyok rendszeresen, ugyanis úgy éreztem, hogy itt a helyem.

És kiválasztott lettem két hónapon belül. És akkor, amikor Marika a vállamra tette a kezét, akkor abban a pillanatban éreztem, hogy ez az Úr

⁵² Csilla Mária sírva fakad, a sírástól nem tud beszélni.

⁵³ Csilla Mária sírva beszél.

Jézusnak a keze, a szorítása, amit a mai napig is érzek, s ezt elfelejteni nem tudom.

Sok kegyelemmel, eddigi életemben voltak nehézségeim is, mindenem túl lettem Jézus segítségével, és nagyon sok kegyelmet kaptam. És mindig jönnöm kell, mert meghívott Jézus, és úgy érzem, hogy itt a helyem.

Köszönöm!

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom! Köszönöm, hogy itt vagy velem, hogy látsz engem, és hogy szeretsz. Hálatelt szívvel köszönöm Neked a kapott kegyelmeket.

Kérve kérlek, hallgasd meg kérésemet, amit most elhelyeztem a Te Szentséges Szívedbe, ha az egyezik a Te akaratoddal. És kérve kérlek, segítsd továbbra is családomat.

Köszönöm, Uram, köszönöm!

Pataki Edéné:

Én Pataki Edéné vagyok, úgymond a bajai csoporthoz tartozom.

A kezdeti időtől járok ide.

Köszönetet mondani, csak köszönetet tudok mondani.

És aki a kezdeti időben ide járt, az első évben, mindenki olyan... Mi azt mondtuk akkor, hogy csoda történt velünk; a Jó Isten pedig, az Úr Jézus azt mondta nekünk: „Ti azt mondjátok, hogy csoda, Én azt mondom, hogy megajándékozlak benneteket.”

Nemcsak én, azt hiszem, az ide járók közül mindenki kapott valami olyan érintést, amit ajándéknak lehet nevezni, de hogy én mivel érdemeltem ki azt a sok csodát vagy ajándékot, amit én kaptam, azt csak köszönni tudom, mert én éppen olyan gyarló ember vagyok, mint a többi, és úgy érzem, hogy nagyon-nagyon sok az, amit kaptam ajándéku. Úgy, hogy ezt megköszönni szavakkal nem lehet.

Köszönöm szépen!

Fekete Lajosné:

Fekete Lajosné vagyok. Dunaföldvárról járok.

Majdnem a kezdetek kezdete óta itt vagyok, ahogy tudok, mindig jövök.

Rengeteg-rengeteg, sok apró kegyelmet kaptam.

44 éve egyedül nevelek két gyereket, sok-sok hullámvölgy, le-föl, le-föl. Itt találtam meg a nyugalmamat.

Tavaly húsvétkor történt az, hogy nagybőjtben, ugye, itt vagyok minden pénteken, és a harmadik, negyedik pénteken Marikának akkora szenvedés volt, hogy azt mondtam az Úr Jézusnak, hogy szeretnék belőle egy kicsit átvállalni.

Húsvét hétfőn délután megkaptam.

Három hónapon keresztül visítva keltem föl az ágyból. Az egész gerincem, a lábaim, alig tudtam jönni-menni. CT-n voltam, és semmi különöset nem mutatott ki, mint azt, hogy az idősödő kor, és ezt nem tudták, hogy mi. És azért három hónap után, hála a Jó Istennek, itt vagyok.

És azon felül is nagyon-nagyon sok, sok-sok kegyelmet kapok. Bármire hozzáfogok, az minden rendben van, minden sikerül. És nem győzök érte hálát adni, bár úgy is kezdek minden munkát, hogy: „Uram, jöjj, segíts, mert csak Te vagy az én segítségem, Nélküled senki nem vagyok. Ha Te nem lennél, én már sehol se lennék.”

Köszönöm szépen!

Lucz Jánosné:

Lucz Jánosné vagyok, Miskolc mellőlről jövök.

Tíz éve járok már ide. Hát, én hálát szeretnék adni az Úr Jézusnak, mert most, igaz, egy éve már ritkábban jöttem, mert volt édesanyám, meg is halt. Azt nagyon köszönöm, mert imádkoztam mindig, hogy szentségek nélkül nehaljon meg. És ez be is jött. Tehát meghalt szombaton, fölvette a szentségeket, és utána két napra rá meg is halt.

És most októberben megműtöttek, és nagyon beteg voltam. És mikor az atyának szoltam, hogy jöjjön már meggyóntatni a kórházba, meggyóntatott, megáldoztatott, föladta a betegek szentségét, és engem, mintha utána elváltak volna, olyan jól érzem magam, hála Istennek, azóta is.

Úgy, hogy mindent nagyon köszönök az Úr Jézusnak!

Nagyon szeretem, és kérem a segítségét ez után is.

Köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Hát, én ritkán szoktam eljönni. Úgy három éve járok ide, de nem minden alkalommal.

Én is, mikor Marikát először megláttam, hát én majdnem az egész Golgotát végigsírtam. Úgy pergett a könnyem! És én azt mondtam, hogy én lehet, hogy többet nem is jövök ide, mert annyira sajnáltam. És akkor van, amikor most is nem tudok eljönni, akkor itt vagyok! Meg imádkozom, meg kérem a Jó Istenke segítségét, mert Őnélküle nem bírnék annyit dolgozni, mint amennyit dolgozok. És ezt Neki nagyon, de nagyon szépen megköszönöm! És kérem a további segítségét, mert annyi gond és probléma van a családban.

Úgy, hogy mindent, de mindent köszönök Neki! És hálás vagyok Neki érte.

Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Én Pilisvörösvárról jöttem.

'95. július első péntekén voltunk először itt egy nagy busszal. Úgy kerültünk ide, hogy az újságban egy kétoldalas cikk volt Sükösdről, az volt a címe, hogy: „Jézus Krisztus Sükösdön”, húsz felkiáltójel, harminc kérdőjel utána. Ugye, mondani se kell, hogy az újságok mit hoznak le ilyen helyekről. De én mindjárt az első alkalommal, engem annyira megfogott a Marika szenvedése, sőt annyira, hogy azt gondoltam, hogy többször nem is tudom végignézni. De nem így történt, mert haza mentünk, és egyre jobban csak jött mindig a hívás, úgy, hogy akkoriban nagyon sokat jártam ide. S nagyon rövid időn belül rá kellett jönnöm, hogy az én bűneim terhe nyomják, meg a világ bűnei terhe szegény Máriát.

És hát egyre többször, egyre többször jöttünk, teljesen elfogadtuk.

És én nagyon szépen köszönöm az Úr Jézusnak, hogy kiválasztott engem is a föld porából, hogy ide vezérelt.

És nagyon szépen megköszönöm a sok kegyelmet, amit meg sem érdemlek, és ad nekem.

Köszönöm szépen!

Törzsök István:

Törzsök István vagyok Pilisvörösvárról, ő a kedves párom, az előttem szóló.

Annak idején én sok ilyen szentek életéről szóló könyvet olvastam, és kezembe került több ilyen, s úgy magamban gondoltam: hát ez nem igaz, hogy Magyarországon nincs ilyen, itt is kell lenni. Erre két hét múlva jön a párom, hogy:

– Te, szerveznek buszt Sükösdre. Elmegyünk?

Mondom:

– Persze, hogy elmegyünk.

Azóta itt maradtunk.

És egy érdekes dolog, számomra legalább is az volt: az első alkalom után, hát én három műszakba jártam akkor, és éjszaka, munka közben a „Sükösdi himnusznak” a verseit magamban dúdoltam. S örökké, ha százszor nem énekeltem már magamban, egyszer sem, s mindig a második, harmadik versszakot kevertem, a sorokat, össze-vissza. Erre fel, úgy éjjel négy óra felé, befejezték a munkát a kollégák, mennek el, és még azt hittem, hogy ők kenték be magukat rózsaillesattal, és közben nem az, hanem a Szűzanyának az illata volt, a rózsaillesat, az után a sok-sok sükösdi éneklés után.

Köszönöm szépen!

Egy zárándoktestvér:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Én is Forróról jöttem. Ugye, nagy út van a hátunk mögött, meg előttünk is igen. Úgy, hogy...

Engem... A barátnőm mondta. Ez előtt nem sokat voltam még, igaz, de mikor először rászédett arra, vagyis mondta nekem, hogy jöjjenek, eljöttem vele. De igaz, hogy a szenvedést végigsírtam, elől ültem, egészen a második sorban, és hát nagyon fájó pont volt, meg nem akartam elhinni, mondom, ez nem létezik, hogy az Úr Jézus, ugye, ilyen fájdalmat, ilyen szenvedést adjon valakire.

Már utána, mikor azt' a következő alkalommal jöttem, akkor már úgy bátrabb voltam, meg akkor úgy tényleg, belegendolt az ember, hogy hát tényleg, mi is vállalhatunk ebből a szenvedésből, van nekünk is éppen kereszt, amit hordunk, mert hát én is itt maradtam, ugye, özvegyen, már huszonhét éve, három gyerekkel. Ugye, sok mindenem kellett keresztülmenni. Ugye, megpróbálja az ember, úgy csinálja, hogy járjanak a templomba, ugye, mindent. Egy szülő azt akarja, hogy jó legyen, hogy a gyerekei járjanak templomba. Hát addig jártak, míg otthon voltak, mindenki, de utána már valahogy a sors másképp hozta, ugye. Hát most még az van, hogy az unokákat is az ember próbálja, ugye, hogy ők is jöjjenek a nagymamával templomba.

És hát most jó, boldog vagyok, mert hát most voltam Írországból elsőáldozáson. Jaj, nem most... Hogy volt? Igen, bérháziáldozáson. Most pedig három unokám fog elsőáldozni, úgy, hogy az lesz.

Hát úgy, hogy ez a boldogság, ugye.

Gondolom, hogy addig még vagyunk, meg megvan az elsőáldozás, ugye, addig még csak mennek, mert hajtják, vagy hallgatnak a nagymamára, de utána valahogy már, nem tudom. A szülők másabbak már ebben a mai világban, nem akarják megérteni, hogy hát...

De én egy román plébánossal beszéltem, és hát, ugye, mondtuk neki gyónás közben, hogy mi mindig imádkozunk azért, a nagymamák, hogy a gyerekek térjenek jó útra, hogy járjanak templomba.

– Nem baj, kedvesem, csak imádkozzanak húsz évig is, majd ők rájönnek előbb-utóbb, hogy őnekik is, tényleg, az Úr Jézust kell szolgálni, az Úr Jézushoz kell menni, meg imádkozni.

Köszönöm szépen!

Egy záróbeszéd:

(...) Vincéné vagyok. Én is Forráról jöttem.

És én az Úr Jézusnak a kiválasztását egy más valakivel, akivel jött a Duna és a Tisza között, azt én megkaptam. Előtte, tehát, még mielőtt Marikának lett volna a Golgotája. Azt is tudtam, hogy egy nő fogja végezni, és valahogy, amikor hallottam róla, a falunkból, mikor voltak, mondták, hogy törölgetik, meg hogy sokat szenved, hát, gondoltam, inkább imádkozok érte, de én ide biza akkor nem jövök, mert, hogy ilyen nagy szenvedést, hát ezt látni, hát ez borzasztó dolog!

De én kaptam egy másik figyelmeztetést is, szintén az Úr Jézustól, amikor azt mondta, hogy én tudom azt, hogy hol is van ez a hely, és én mégsem megyek oda.

Na, én elkezdtem járni mindenféle Szűzanyás helyekre, kegyhelyekre mentem, ami Magyarországon van, és ugye, az én kis nyugdíjamból oda eljuthattam, én mindegyiket felkerestem. Még akkor se jutott nekem eszembe, hogy nekem ide kell jönni.

Jönnek az asszonyok a templomból, Margócska – ott van elől – Lesenczkynével, Mariska nénivel, és beszélgettek a Golgotáról. Akkor jutott eszembe: Hát én oda nem mentem! Hát én ott nem voltam! Nekem ide kell eljönni.

Na, úgy kerültem ide aztán.

Hogy ne jöjjek egyedül, hívtam magammal a barátnőmet. Lejöttünk. Láttam a Golgotát, többet a tévén keresztül⁵⁴. Hát az valami nagyon fájdalmas volt! Nagyon-nagyon sajnáltam, hogy én ezekből kimaradtam. És akkor, ugye, megkezdődött itt a Golgota. Hát én egy olyant kaptam akkor itt – akkor én még nem tudtam, hogy az kegyelem –, hogy kiabálások voltak, aztán ilyen ácsolások, és akkor még szögelés is kalapáccsal. Hát, én arra gondoltam, hogy itten valamelyik szomszéd itten dolgozik, meg hát nincsen... De hát itt ilyen szép, tényleg, fájdalmas Golgota van, az Úr Jézus szenvedése, és akkor ők itten meg ilyent csinálnak. De a szavakat nem tudtam, hogy mi, mert az nem magyarul volt. És mivel ide jártak román testvérek is, eszembe nem jutott volna, hogy ez egy kegyelem.

Majd jöttem az alkalmakon, próbáltam nem kihagyni egyetlen egy első pénteket sem. Egyszer csak mondja nekünk az Úr Jézus – akkor is a barátnőmmel jöttem, Terézkével –, hogy hát ők milyen kegyelmet kaptak, csak nem is tudják.

Ez volt a Golgota után.

– Te – mondom –, hát ezek mink vagyunk!

Ez volt az egyik alkalom.

A másik alkalom meg az volt, amikor az Úr Jézus hívott volna engemet tanúságtételre, és akkor úgy kiüresített mindent, úgy éreztem – és ez egy csodálatos érzés volt! –, és hoztak a testvérek be mást. Mást. A tanúságtételre. Nem nekem szóltak. Nem értettem. Olyan érthetetlen...

Akkor itten mondta nekik az Úr Jézus, hogy Ő mást hívott volna, és hogy hagyják, hogy beszéljen.

Tehát soha nem is fogom elfelejteni azt a Golgotát.

És akkor, mikor ők látni akartak, hát én bizony nem jelentkeztem! Pedig itt álltam előttük, mert ott az oszlop háta mögött voltam, tehát itt voltam közel.

⁵⁴ ti. a sátorban történő eseményeket, így a Golgotát is, kamera és televízió segítségével élőben nézhetik a kápolnában helyet foglaló zarándokok, akik már nem férnek el a sátorban

Aztán volt egy olyan dolog, hogy bent a templomban szintén kérdeztek – az már talán a negyedik vagy ötödik Golgota után volt –, hogy az Úr Jézus szólt érte, és most már tényleg szeretnék látni, és álljon fel, nem kell mondani semmit, csak álljon fel.

Hát én akkor se tudtam felállni, olyan...

Nem tudom elmondani, hogy mi kavargott bennem, érthetlenség, ha röviden akarok fogalmazni. Sehoggy nem értettem.

Majd haza fele mentem, és akkor betértem a testvéreméknél, és mindig olyan örömmel, szeretettel hallgatták, hogy hát milyen élményeim voltak, a továbbadást, és akkor most valahogy olyan más volt minden. A testvérem elindult vasárnap reggel munkába, én meg elindultam haza fele.

Igen ám, de vasárnap van, templomba kell menni. És akkor én úgy éreztem, hogy az Úr Jézus azt mondja, hogy menjek a misére.

Nem mentem hazáig, addig szólt a jegy nekem, Forró–Encs-ig, de én Miskolcon leszálltam, elmentem a görögkatolikus templomba, és ott egy olyan csodálatos kegyelem volt, hogy a görögkatolikus – ez a Búza téren van Miskolcon –, hogy ki volt téve egy asztalka, és akkor nekik is olyan, mint az Oltáriszentség, de, ugye, az nem az, és akkor nekik abban egy kereszt alak.

Igen ám, de én nem azt láttam. Én az Úr Jézus arcát láttam benne a töviskoronával, hófehéren. De csodálatos volt! Nagyon csodálatos kegyelmet kaptam, nagyon örülök neki.

Volt még egy másik az encsi görögkatolikus templomban, a Szentlélek kiáradása. Aztán még nagyon sok más is.

És hogy ha majd több időm lesz, fogok jönni a Golgotára, el fogom sorolni.

Nagyon szépen köszönöm, hogy meghallgattak.

Egy zárandoktestvér:

Én '97 óta járok Sükösdre, és én is újságcikk alapján szereztem tudomást Sükösdről. Persze lila gőzöm nem volt, hogy merre van, de azért ide találtam. És az első alkalomtól kezdve számtalanszor megtapasztaltam úgy az Úr Jézus, mint a Szűzanya, akár fizikai, akár lelki jelenlétét.

Úgy, hogy én csak végtelen hálával és köszönettel tartozom úgy az Úr Jézusnak, mint a Szűzanyának.

Köszönöm!

Steckl Mártonné:

Steckl Mártonné vagyok Pilisvörösvárról.

Én '93-ban voltam először itt, Sükösden, és volt két nővérem – illetve tizennégyen voltunk testvérek –, de ők évekig minden hónapban, sőt kétszer jöttek.

És tizenhét évvel ezelőtt volt autóbalesetünk: nekem tizenhárom törésem volt, abból két csigolyatörés is, és rögtön szóltak a Marikának, hogy

imádkozzon. Úgy, hogy négy hónapig nem tudtam fölkelni se, és utána csodálatosan meggyógyultam.

Aztán Isten kegyelméből eljutottam Fatimába, Lourdes-ba és kétszer Jézus nyomában a Szentföldre. De ha ide tudtam jönni Golgotára, itt éreztem igazán, hogy itt az Úr. Annyira át tudtam élni!

Sajnos most unokázni kell, meg mindenféle más bajom lett, nem tudok sűrűn jönni, mint régen.

És mindent köszönök, amit én itt kaptam.

Egy zárándoktestvér:

Drága Jézus Krisztus Uram! Én már régóta járok ide Sükösdre, húsz éve, és rendszeresen.

Amit én szeretnék elmondani, azt a nagyon-nagyon sok kegyelmet, amit itt kaptam, úgy a lányom gyógyulásában, mint a saját magam gyógyulásában.

Szeretném megköszönni itt a Szeretetközösségnek azt, hogy imádkoztak értem, és imádkoznak a gyerekemért, mert hát beteg, de azért tud dolgozni, úgy, hogy a Jó Isten segít abban, hogy az életben túl tudjunk lenni a nehézségeken, és átsegít bennünket a problémákon.

A mai napon, amit el tudnék mondani, amikor Marika kérte itt, hogy fogjunk kezet, és akkor a gyógyító kenetet adta, akkor énnekem abban a csodálatos kegyelemben volt részem, hogy elessem, amit én mindig szerettem volna megkapni, hogy én ezt érezzem.

Amit én éreztem akkor, az egy olyan nagy öröm volt, és én szinte majdhogynem sírni tudtam volna. De ugyanezt a kegyelmet, ezt a gyógyító kegyelmet nagyon-nagyon kértem a gyerekemnek is, a lányomnak, hogy ő is megkapja azt, amit itt kapunk Sükösdön, hogy őneki is része legyen a gyógyulási kegyelemben.

Amikor én beteg voltam, régebben már, egy jó pár évvel ezelőtt, amikor édesanyám meghalt, akkor azt tapasztaltam meg, hogy két angyalszárnyat láttam magam mellett, az egyik kék színű volt, és nagyon nagy, a másik piros színű, és az is nagyon nagy.

Na, most itt, Sükösdön, amit megtapasztaltam, Drága Jézusom, hogy egyszer bejöttem ide a sátorba, és nem volt bent senki. Hát, én gondoltam, hogy hát ide azért olyan idősebbek járnak – még akkor én fiatalabb voltam –, hát hogy lehet itt rózsailat? Amikor, hát, én nem hiszem, hogy ezek az idős nénik így be lennének illatosítva, de mégis éreztem itt a sátorban a rózsailatot, amit nagyon-nagyon köszönök!

Van még egy dolog, amit nagyon köszönök az Úr Jézusnak, egyrészt a Szentföldet is, meg még nagyon sok-sok mindent, hogy van egy olyan, hogy „Halotti lepel”. Ilyen lap. Amikor én azt magam elé teszem, és nézem, és hogy tizenötig számoljunk el, és én behunyom a szemem, akkor az Úr Jézus Szent Arcát látom fényben tündökölve, színesben, úgy, mint hogyha az Úr Jézus

állna előttem. Ez olyan nagy-nagy kegyelem, amit én nem is tudom, hogy köszönjem meg az Úr Jézusnak, mert minden percben, amikor itt van a lap, vagy otthon, akkor én láthatom Őt.

És azt a nagyon-nagyon sok kegyelmet, amit, én húsz év óta ide járok, és kaptam, azt nagyon-nagyon szeretném megköszönni, és továbbra is kérem a segítségét, hogy segítsen nekem is, és a többieknek is, hogy amikor bajban vagyunk, akkor átvezessen a gondokon és a problémákon keresztül.

Azt külön megköszönöm, hogy most a zárándokbusz elindult, mert azért is imádkoztunk nagyon.

És nagyon sok imám, amit kértem az Úr Jézustól, meghallgatásra talált.

És nagyon-nagyon köszönök szépen mindent az Úr Jézusnak is, és az Égieknek.

Köszönöm szépen!

Egy zárándoktestvér:

Én 2002 óta jártam ide a párommal, és nagyon kevés első péntek volt, hogy ne lettünk volna itt. De négy évvel ezelőtt elkezdett gyengülni, és elég rohamosan gyengült. És még én jártam, amíg ő bírta magát tartani, egyedül, de két év óta én se tudtam jönni, mert nagyon nagy ápolásra volt szüksége, és tegnap múlt egy hónapja, hogy az Úr Magához szólította.

És nagyon köszönöm az Úr Jézusnak, hogy Magához vette, mert nagyon szenvedett, és nagyon jó, imádkozó ember volt. És tudom, hogy jó helyen van. És teljesen megtölt a Szentlélek engem is, hogy semmi úrt nem érzek magamban, hogy elment, mert tudom, hogy jó helyen van.

És nagyon köszönöm Marikának is, hogy a temetés napján imádkoztak szentmisében is, és felajánlotta az Úr Jézusnak.

Köszönöm szépen!

Egy zárándoktestvér:

Drága Mennyei Atyánk! Szívünk szeretetével köszöntünk a csoport minden tagjával együtt ezen a szép, huszonöt éves jubileumi napon!

A János atyának megköszönjük, hogy az Oltáriszentséggel adott nekünk kegyelmet és erőt arra, hogy ezen a szép időjárásban is végig tudtuk járni. Tudom, és érzem, hogy nagyon sok áldást és kegyelmet gyűjtöttünk magunkba, ami megpróbáltatás, és ami nehézségek előtt állunk. Ez nagy erőt ad nekünk.

Áldja meg a Jó Isten minden lépését!

Sokszor érezzük és halljuk a szép útbaigazítását, a szép beszédét.

A Marikának azt, hogy adjon lelki erőt, és mink, testvérek, akik vele vagyunk, akik itt vagyunk, és imádkozunk, ha nem is vagyunk itt testben, de lélekben mindig vele vagyunk, és tudom, hogy sok erőt ad neki.

Az nem baj, ha nem hiszi valaki, hogy: Sükösd. Az nem bűn. De ne szidja, ne bántsa, ne mondjon rá semmit! Ha úgy érzi, akkor jöjjön el, és nézze meg, és tapasztalja meg, hogy itt mi van.

Nagyon sok élményről be tudnák számolni, de most ebben az időszakban nem teszem. Majd később, ha újra szóhoz fogok jutni.

Volt, amikor a Marika, a *Rózsafüzért* imádkoztuk, és oda ment, mindenkinek a fejére rátette a kezét, hogy hanyadik *Rózsafüzért* imádkozza, itt, ebben a sátorban. És általában mindig a harmadik tizedet kaptam, akár a *Fájdalmas*, akár a *Dicsőséges* vagy az *Örvendetes*. És olyan nagy örömem, boldogságom volt, mert oda jött hozzám, a fejemre rátette a kezét, és azt mondta, hogy a *harmadik Rózsafüzért*: „*Kit Te, Szent Szűz a világra szültél.*” Akkor a 93 éves édesanyám azelőtt halt meg, és pont neve napja volt, Anna névnap volt. És én olyan boldogan! Én úgy éreztem, nem is a Földön vagyok, hanem a Mennyország ajtajánál, és ott küldöm hozzá ezt az imádságot, hogy: „*Akit Te, Szent Szűz a világra szültél.*” Az édesanyámnak ezt az ajándékot küldtem.

Köszönöm a testvéreknek, hogy meghallgattak, a Jó Isten áldja meg mindnyájuknak a lépését!

És a Marikának a szavával induljunk, és kísérjen bennünket, amikor azt mondja, hogy meglássák rajtunk és bennünk, hogy az Úr Jézus Krisztus gyermekei vagyunk.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom, én tizennégy éve járok ide, kb. És én, mikor először ide beléptem, énnekem se tér, se idő nem volt, engem annyira megragadott.

Először a Géza atyáék⁵⁵ jöttek, azoktól hallottam Sükösdről, és utána a markaziakkal jöttem. És akkor mondták, hogy majd itt, amit kérek, azok mind lejönnek üzenetben, vagy amit meg akarok tudni, azok mind lejönnek üzenetben, és ezek tényleg így voltak: minden lejött üzenetben, amit én szerettem volna megtudni.

Tehát egy nagy kegyelmet is itt kaptam. Ezt tudja az Úr Jézus, hogy miért, tehát olyan kegyelmet kaptam, ami... Tehát ilyen boldogságot, tényleg, ami a Földön nincsen, egy parányit belőle. És ez otthol erősített, és ezt otthol kaptam minden nap.

Ennyit szerettem volna most elmondani.

Egy zarándoktestvér:

Én csak megköszönni tudom ezt a napot. Nagyon örülök, hogy itt vagyok, és eljöhettek.

⁵⁵ ti. Papp Gáza atya, néhai abasári plébános, címzetes apát, érseki tanácsos, aki sokat járt a sükösdi Jézus-jelenések helyszínére, és számtalanszor mutatott be szentmisét a zarándok testvérek részére

Harmadszor vagyok itt. És amit ma láttam, az valami nagyon csodálatos dolog volt: a körmenetről jöttünk vissza, és ahogy benéztünk a kápolnába, láttam a Szűzanyát fehérben, fehér lett a fal is Mögötte, ilyen fehér fényben volt, meg utána Jézus, és harmadjára a kereszt is fehér lett. És az egész oltár fehér fénybe borult, és a virágok is, az a színes virágcsokor, ami ott volt az oltáron, az is tiszta fehér lett.

Úgy, hogy én csak köszönni tudom ezt a napot, mert ilyen csodálatosat még életemben nem láttam.

Köszönöm szépen, Jézusom!

Egy zarándoktestvér:

Én azt láttam, amikor térdeltem, mikor az Oltáriszentséggel a keresztnél volt atya, és akkor Jézus mellkasában Szűz Máriát láttam. És olyan gyönyörű volt, hogy szinte elsírtam magam.

Egyébként is volt, amikor Marikát annyira sajnáltam, én is mondtam, hogy csak kapnék a fájdalmából, hogy neki könnyebb legyen. S akkor fájdalmas búcsúra mentünk Gyöngyösre gyalog, és úgy kificamodott a bokám, hogy napokig nem bírtam ráállni. De végig tudtam még a körmenetben is menni, és amikor letérdeltem, akkor, a Fájdalmas Szűzanya szobránál, mondtam, hogy: „Istenem, hát mi ez a fájdalom a Szűzanyához képest, mikor Ő mennyit szenvedhetett, mikor a Halott Fiát a kezébe adták?”

Köszönöm szépen, ennyit szerettem volna...

Ötvös Jenőné:

Ötvös Jenőné vagyok Abasárról.

Én még csak ötödször vagyok, de nagyon szeretek itt lenni, nagyon jó érzés.

Köszönöm.

Vanyó Károlyné:

Én Vanyó Károlyné vagyok Pérről. Hát régóta hallottam már én róla, készültem sokáig, de nagyon örülök, hogy egyszer mégis eljuttam, és azóta, hát nem mindig, de már többször voltam.

Köszönöm a segítséget, mindent, amit idáig kaptam.

Köszönöm!

Egy zarándoktestvér:

Én Gyöngyösről jövök tizenhat éve. Engem Csomor Lajos könyve csábított ide, s olyan vonzást éreztem, hogy ide el kell jönnöm. S akkor Gyöngyösről elég sokan jártak. És minden alkalommal tudtam jönni, mert elég gyáva voltam, Pestet nem nagyon ismertem, hogy merre kell, meg hogy kell menni, de most már egyedül is el mernék jönni. És rengeteget tanultam az evangelizációk alapján.

És meg szeretném Marikának köszönni, hogy elvállalta ezt a nehéz feladatot, és hogy van Sükösd; a Szentháromságnak pedig azt, hogy kiválasztották Marikát, Sükösdöt, és hogy Marika vállalja ezt a nagy fájdalmat a mi bűneink miatt.

Ezt szerettem volna elmondani.

Sipos Endréné:

Sipos Endréné vagyok.

Négy éve járok ide. Engem a testvér hozott ide, ő beszélt nekem Sükösdről. De valamikor, vagy huszonevvel ezelőtt, egy nagyon kicsi cikket olvastam róla, és azt hiszem, hogy a kereszt volt, ami le volt fényképezve. Fogalmam nem volt, hogy hol van Sükösd, de én akkor olyan benső indíttatást éreztem, hogy én oda szeretnék eljutni. De aztán sokáig nem hallottam róla semmit, el is felejtkeztem erről a dolgról. És akkor a testvér beszélt nekem Sükösdről, és én rögtön mondtam neki, hogy: „Ó – mondom – , te vagy az én emberem!” Ezzel a szóval mondtam. Mondom: „Beszélj nekem róla, mert én oda szeretnék elmenni.”

És így jutottam el ide. És ez négy évvel ezelőtt, februárban volt.

És én – sok betegségem volt –, és ahogy ide jöttünk, olyan három óra tájban... Ingadozó volt a vérnyomásom, és én nagyon erős szívdobogást éreztem, és akkor már én bevettem, azt hiszem, a vérnyomáscsökkentőt, de úgy éreztem, hogy a szívem a helyéről kiesik mindjárt. És a domoszlói testvérnek, Pannikának szóltam, hogy, mondom: „Mit csináljak, hogy bevegym a gyógyszert még pluszban, vagy mit csináljak?”

És akkor ő nyugtatott, hogy nem lesz semmi baj, megfogta a kezemet, és mondta, hogy nem lesz semmi baj.

És akkor, a legelső alkalommal, engem az Úr Jézus kihívott tanúságot tenni, kiválasztott mint apostolt. És utána is nagyon sokféle, vagyis nyolcféle betegségből gyógyított meg az Úr Jézus.

Én azóta, kivéve a mostani, év eleji időszakot, mikor betegséget kaptam, akkor nem tudtam eljönni, és azt megelőzően mindig-mindig jöttem.

És én minden este leborulva köszönöm meg azt a nagy kegyelmet, hogy én ide eljöhöttem Sükösdre, hogy meghívott az Úr Jézus, kiválasztott az út porából, és tanít bennünket.

Szóval, ezt, ezt, nem lehet ezt a nagy kegyelmet megköszönni, és apró, kis csodákat mindig elé hoz, az ember elé, az Úr Jézus.

És én nagyon-nagyon örülök, hogy ide jöhöttem.

És most alázatos szívvel könyörgök az Úr Jézushoz, hogy a lányaim lelkét és testét gyógyítsa meg. És a kis unokámnak is könyörgök a gyógyulásáért, mert már nagyon hosszú idő óta köhög.

Ennyit szerettem volna elmondani.

Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Én (...) Andrásné vagyok, Abasárról jöttem.

Nagyon örülök, hogy itt lehetek, és remélem, hogy még sokszor el tudok ide jönni, és ezért hálás szívvel köszönöm az Úr Jézusnak.

Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Én (...) Tóth Mária vagyok, Budapesten élünk.

A volt kolleganóm hozott ide, amit nagyon szépen köszönök neki. Igaz, elég ritkán szoktunk jönni, vagyis szoktam jönni. De nagyon szépen köszönök mindent, hogy eljöhettek, hogy megtapasztalhattam ezt a szeretetet, ami itt létezik.

Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Én Budapestről járok húsz éve.

És akkor a szüleimnél volt egy „Golgota”-újság, és azt elolvastam. És akkor még nem tudtam, hogy mit jelent az, hogy hívás, és vonzott a hely, hogy eljőjtek Sükösdre. És február első szombaton jöttem, nem is pénteken, mert kíváncsi voltam, hogy hol van Sükösd, milyen a hely. És bejöttem ide a sátorba. És akkor én még nem tudtam a *Rózsafüzért* imádkozni, azt se tudtam, hogy hogy kell a kezembe fogni. És itt még volt ilyen vas állvány, és a Jézus Szíve-szobor volt itt és a Fatimai Szűzanya-szobor, és ez nagyon megfogott. És éreztem, hogy – utána egyedül maradtam, mert elment az a pár asszony –, és éreztem, hogy nem vagyok egyedül, valaki van, és szinte szállni tudtam volna, szóval nagyon csodálatos érzés volt.

És utána májusban jöttem el először Golgotára, akkor még a rózsafüzért nem kaptam meg, mert nem volt, és júniusban megint eljöttem, akkor megkaptam a rózsafüzért, és több éjszakán keresztül az Úr Jézus megtanította a *Rózsafüzért* imádkozni, a Szűzanyával együtt.

És hát én, ha nem is tudok mostanában jönni, elég sok problémám volt, meg van is, de továbbra is kérem az Úr Jézus kegyelmét, szeretetét, segítségét. És külön köszönöm, hogy a mai napon itt lehetek.

És itt szeretném megköszönni a Szűzanyának, az Égi Édesanyámnak is az édesanyai szeretetét, ölelését, simogatását, segítségét.

Nagyon szépen köszönöm!

Matán Istvánné:

Matán Istvánné vagyok, Dusnokról járok '93 augusztusa óta.

Kíváncsiskodni jöttünk, mint más is, de az Úr Jézus mindjárt, itt is ragadtunk, itt fogott minket. És azóta nagyon-nagyon sok kegyelemben volt részem. És itt voltam az első Golgotánál is, ami nagyon megrázott minket, mert nem is gondoltunk ilyenre.

És azóta is nagyon sok kegyelmet kaptam, főleg, amikor a leg...⁵⁶, a legnagyobb fájdalom volt, mikor a gyeregem meghalt.

Köszönöm, hogy fogták a kezemet, mert másképp nem bírtam volna ki. Másfél év alatt elvesztettem gyorsan a férjemet hátsó fal szívinfarktusban; a gyeregem is, éjjel telefonáltak, hogy meghalt. De nagyon éreztem, hogy velem vannak, és azóta is fogják a kezemet, mert egyedül vagyok.

Köszönöm szépen, Uram, Jézusom!

Borosné:

Borosné vagyok, Szegedről járok egy hat-nyolc éve, most nem tudom pontosan, mert ideges vagyok.

Dávodról költözött oda Szegedre a szomszédasszonyom, már most meghalt, ő ajánlotta ezt a helyet – köszönöm neki. Nagyon szeretek ide járni.

A templomban, akik mellettem ülnek, ők még nem voltak, de viszont mindig megkérdezik, hogy mi történt Sükösdön, és mondtam ezt a nyolc hetet⁵⁷ – igaz, kétszer nem voltam –, hogy nagyon-nagyon sokat szenved a Marika – amit nagyon köszönök neki! – a bűnünkért, a hazáért.

És köszönöm az Úrnak, tényleg, hogy én ide járhatok.

Ma az fogott meg engem, hogy az imáimra jobban kell figyelni, mert nem akarok egy imámat se elhagyni, mert mindegyiket nagyon szeretem, de úgy érzem, amit Marika mondott, hogy jobban oda kell figyelnem, csak arra koncentrálni, mert elkalandozok néha. És ezért bocsásson meg a Jó Isten, mert van, miért mindig imádkozni, van a fiaimmal is, mindig akad probléma. És majd, amit mondott Marika, megfogadom, hogy mindig az imáimra figyeljek.

Köszönöm szépen!

Egy zárandoktestvér:

Drága Jézusom! Köszönöm, hogy szólhatok Hozzád!

Idáig gondolkoztam, hogy mit is kellene mondanom, vagy mit szeretnék, de semmi olyat nem tudok, amit eddig Neked gondolatban elmondtam, ezért kérek, ezt hallgasd meg. Csak tanúságképpen annyit szeretnék mondani, hogy köszönöm, hogy mindig itt lehetek, mindig hívsz. Igaz, hogy mostanában a sok munka miatt nem mindig tudok eljönni, de az Éva által mindig meghívsz engem. Ezért köszönet neki is!

Hálával tartozom a Két Legszentebb Szívnek, hogy itt lehetek, mert tudom, hogy az én bűneimért is szenved a Marika, és szeretnék még nagyon sokáig ide járni, mert ameddig Sükösd van, addig nekünk is jó.

Köszönöm szépen!

⁵⁶ A zárandoktestvér sírva fakad, sírva beszél tovább.

⁵⁷ ti. a 2018-as nagybőjti időszak

Tőkés Ilka:

Tőkés Ilka vagyok.

Köszönöm a Drága Jézusomnak a gyógyítást.

Köszönöm Dienes Erzsike néninek azt, hogy mindig hozzájárult, és ide hozott, és segít, hogy eljussak Sükösdre.

Szeretném a Drága Jézust kérni és Máriát, hogy segítse ide a Felház egyetemista fiataljait, Orbán Gáspárt, aki nagy evangelizáló lett, hogy vigyék a piros könyveket, olvassák, és értsék meg, és hogy ide találjanak, az ifjúság csapata.

S köszönöm szépen, hogy ide jöhöttem, és hogy ennyire szeret a Drága Jó Atyám!

És kérem, hogy az édesanyám is, és hogy a fiam is megtérjen, és szívem vágyát segítse a Drága Jézusom, hogy Medjugorjeba el tudjak jutni az én fiammal, hogy egy szív lehessünk, és az ő megtérését is megérhessem.

Köszönöm szépen!

Lőrincz Józsefné:

Én Lőrincz Józsefné vagyok, Pilisvörösvárról jöttem.

Én 2008 szeptemberében jöttem ide először, véletlenül kerültem ide, mert nem tudtam, nem is hallottam én akkor még Sükösdről, de autóbusz-kirándulással voltunk Bátaszéken, és onnan a Könnyező Szűzanyához, és onnan jöttünk ide, Sükösdre. És én akkor találkoztam itt Sükösddel. Ez volt augusztus 25-én, és szeptember 8-án jöttem először ide a Golgotára.

És akkor, akikkel jöttem én, ők azt mondták, hogy arra figyeljek, hogy mi lesz a gondolatom, ha végigélem a Golgotát.

És akkor az volt az én érzésem és a gondolatom, hogy: „Uram, Jézus, mennyire szerethetnél Te minket, ha Máriának csak egy picit adsz ebből a szenvedésből! S akkor Te mennyit szenvedtél!”

S ezt köszönöm!

Fazekasné:

Én Fazekasné vagyok, Nagykanizsáról jöttem.

Hát nem sokszor voltam itt, de megköszönöm a Drága, Jó Jézus Krisztus Urunknak, hogy eljöhöttem ide, hogy megtapasztalhattam ezt a szeretetet, ami itt van, mert nagyon sokat szenvedtem életem során, de az Úr Jézus soha nem hagyott el, mindig velem volt, és azóta is velem van. És ezt nagyon szépen köszönöm a Drága, Jó Jézus Krisztus Urunknak és a Szűzanyának, hogy nem hagytak el soha, és nem is fognak elhagyni.

Szeretem az Úr Jézust és a Szűzanyát!

Köszönöm!

Kákonyi Árpádné:

Kákonyi Árpádné vagyok, Dusnokról jöttem – itt a szomszéd falu, Marikának a szülőfaluja, távolról rokonok is vagyunk, második unokatestvérek.

Bevallom őszintén, az első perctől tudom, hogy mi történik itt, Sükösdön, mert édesanyám ide járt, mondhatnám, hogy majdnem halála napjáig. Nagyon szeretett ide járni, de én nem éreztem azt a meghívást, hogy... Elkísértem sokszor, elhoztam, haza mentem, visszajöttem érte, de nem éreztem, hogy nekem itt a helyem, hogy ide kell jönni. És édesanyám – halála előtt – mondta, hogy: „El kell menned, és meg kell tapasztalnod, hogy mi van ott, mert akkor nem leszel egyedül.”

Mikor legutoljára Marika meghívott, hogy beszéljek, s arról beszélt, hogy azt kell elmondani, amit az ember itt érez, és édesanyámról beszéltem, akkor nem igazán mondtam el az utolsó gondolatot, az utolsó mondatot, hogy mennyire fontos, hogy az ember ne legyen egyedül, hogy legyen, hova tartoznia, és ehhez a Közösséghez.

Nagyon-nagyon szépen köszönöm a meghívást, Uram, Jézusom, hogy ide tartozhatok, és ide jöttem, és a tudatomig eljutott az, hogy fontos, hogy érezze az ember, hogy tartozik valahova.

Jézus Krisztus Urunk:

Boldog az édesanya, hogy itt vagy!

Kákonyi Árpádné:

Igen, tudom!⁵⁸

Tudom.

Ferencsik Jánosné:

Én Ferencsik Jánosné vagyok Kiskundorozsmáról.

Én már a kezdet kezdeténél fölfedeztem Sükösdöt, hallottam róla, és érdeklődtem, hogy hogy kell eljutni, és eljöttem. Még akkor a Szűzanya, a Fatimai Szűzanya nem volt belevíve ide a sátorba, és akkor nagyon kedvesen fogadott a család, és a filmen fölrakták, a tévén keresztül meg lehetett nézni, a Marika, amikor így, jelenése volt, és akkor fehér fényben láttuk a Marikát.

Aztán szerveztünk buszt is, eljöttünk, ilyen zarándokbusz, Fatima, 13-ra, és akkor többen láttak Nap-csodát, meg a rózsailatot is érezték, és akkor utána otthon mondták el mindenkinek, hogy mi történik itt, Sükösdön.

És én is, az engesztelés, a magyar engesztelés itt szívódott belém, a Szent Korona által is, hogy a Magyar Szent Koronáról tanításokat kaptunk itt, Sükösdön, és hogy elkészült az Új Szent Korona másolata, és hogy itt, Sükösdön lett a szentmisében megáldva, és akkor Rómába kivitte a csoport,

⁵⁸ A zarándoktestvér elsírja magát, sírva beszél.

a sükösdői csoport, és a II. János Pál pápa megáldotta, és ezzel a Szent Koronával koronázták meg a Mátyás-templomban a Szűzanyát. És ott is, mikor voltunk a Mátyás-templomban, akkor mondtam a zarándokoknak, hogy nézzék meg, ott van a Szent Korona a Szűzanya fején, meg van koronázva. És akkor nézték sokan.

Hát ez, hogy a magyar engesztelés bennem van, és azért jövök Sükösdre is, hogy följajánljam magyar hazánkért, a családukért, a községeinkért, amit én itt vagyok, hogy a virrasztás, az imádság és a Marika szenvedése.

És így jöttem ma is ünnepelni, hálát adni a sok kegyelemért és a győzelemért, ami most az országunkban is történt, hogy a Marika is följajánlta a szenvedését, és hogy sikerüljön a választás is, és hogy győzött a keresztény magyar kormány.

És hálából jöttem, és megköszönöm Jézusnak, hogy elvezetett, és hogy vezet, és érzem a szeretetét.

Köszönöm szépen, hogy ezt elmondhattam.

Varga Tóth Antalné:

Varga Tóth Antalné vagyok, Nagykanizsáról jöttem.

Édesanyám révén nagy Mária-tisztelő vagyok, és nagyon nagy örömömre szolgált, és nagy kegynek tudtam be, hogy sikerült tavaly végigjárni a Mária-kegyhelyeket, többek között Lourdes-ba, Fatimába is eljutottam. De ez alatt az időszak alatt, amíg én Fatimában voltam, a fiamat meg az unokámat motorbaleset érte, mentőhelikopter vitte el őket. Nagyon nagy volt a baj. És az Úr Isten, a Szűzanya olyan nagy kegyben részesített bennünket, hogy felépültek, jól vannak most már, fiam is dolgozik, unokám is iskolába jár.

Nagyon nagy hálával és köszönettel tartozom ezért az Úr Jézusnak.

Most ezt köszönöm, viszont kérni is szeretnék Tőle: a lányom, aki negyvenhat éves, és most várja az első babáját. Nagyon kérem a Jó Istent, hogy segítse őket, egészségesek legyenek, maradjanak mindketten.

Én Sükösdre most jöttem először, a mellettem ülő Rozika hívott engem most, nem sokat tudtam Sükösdről. Vasárnap a szentmise után szólt nekem, hogy nem jönnek-e el vele Sükösdre. Én nem tétovtam semmit nem, mondtam, hogy: „De igen, örömmel.”

Így kerültem ide, és ha a Jó Isten engedi, először vagyok, de nem utoljára.

Király Tiborné:

Én Király Tiborné vagyok.

'94 óta járok ide, Sükösdre, az huszonnégy éve.

Hát sok mindent, kegyelmeket kaptunk az Úrtól a párommal együtt – a Tibor bátya a párom, avval együtt jövünk.

És kérem az Úr Jézust, hogy továbbra is segítsen minket, hogy imaesteken, minden héten, el tudjunk jönni, és Golgotákon is itt tudjunk lenni. Kérem még továbbra is a segítségét, hogy el tudjunk jönni. Köszönöm szépen!

Varga Imréné:

Varga Imréné vagyok Felsőgödről. Sok testvéremet hívom, és nem tudom megérteni őket, mikor azt mondják, hogy olyan boldogan, nem tudják elmondani, hogy úgy föl vagyok dobódva, hogy mondjam el nekik. Mondom: Én annyira szeretem ezeket a Golgotákat, amik itt vannak, mert mikor én 2000-ben jöttem először ide, augusztus 4., az életemben nem felejttem el, azt mondtam, hogy szent helyen vagyok, ez csoda.

Csak ennyit tudtam mondani, hogy ez tényleg csoda.

És álmomban láttam a kaput, mikor visszafelé jöttem, a ház, ilyen szürkület volt, és „Édes Istenem! – mondom – én láttam eztet álmomban, mielőtt jöttem, és kétségbe voltam esve – mondom –, a testvérek nem vártak meg.” Mondom: „Itt hagyatok, most mit csináljak?” És álmomban arra föl is ébredtem, hogy sírok, hogy nem jöttem, és mégis sikerült eljőnnöm. Most már, sajnos, egyedül jövök, de mikor először jöttem, akkor sírva indultam: „Te, Jézusom, ha Te segítesz, itt leszek.”

De, mondom, nagyon szeretem a Golgotákat, azt a tanítást! Mert én nagyon lanyha lélek voltam, nagyon lanyha, és annyira fölzavart, annyira fölemelt, hogy...

Köszönöm szépen az Úr Jézusnak, hogy ide is jöhöttem.

Nagyon szépen köszönöm!

Fazekas Istvánné:

Én Fazekas Istvánné vagyok.

Tizenkét éve járok ide, a domoszlói Pannika által kerültem ide, és eleinte keveset jöttem, most minden alkalommal, hogy ha tehetem, akkor itt vagyok, ugyanis nagyon várom mindig a tanításokat. Nagyon sokat tanulok, megtapasztalok ezekből, és arra jöttem rá, hogy amikor imádkozom, nagyon sokat imádkozom, amit meghallgat az Úr Jézus, és az üzenetekben megkapom rá a választ.

Köszönöm, csak ennyit akartam.

Egy zárándoktestvér:

(...) Lászlóné vagyok Újkenézből.

Decemberben múltott nyolc éve, hogy ide járok, és hát nagy-nagy örömömre, hogy itt kötöttem ki, mert az előtt éveket készültem, csak nem volt senki, akivel eljöttem volna, de ez nagyon jó, hogy így sikerült.

Most történt egy olyan eset, hogy nagypéntek előtt való pénteken, ebben az évben, hát egyedül jöttem, vagyis Kecskeméttől a lelki testvérünkkel

együtt, s leszálltam a buszról, és annyira fájt a forgócsontom, hogy sántítva tudtam lelépni, meg szinte csak tapogatva. Nagyon megijedtem, mondom: „Mi lesz most majd énvelem? Hát valahogy saját lábamon haza is kell kerülni, ami nagyon-nagyon messze van.”

Itt imádkoztam a felajánláskor, és mikor haza mentem, ott is, mert csak sikerült haza mennem, igaz, hogy nehezen. És egy-két nap múlva éreztem én, hogy az a nagy fájdalom, az megszűnt, tehát már nem gondoltam akkor, hogy műtetre is sor kerül, mert tudtam, hogy akkor hónapokig kivesznek engem innen a forgalomból, nem fogok tudni eljönni, tehát ez megszűnt. A fájdalom ugyan van, de ezt, úgy gondolom, hogy ha csak lehet, meg nagy türelemmel, tehát én ezt vinni akarom, csak egy kicsit tudjak mozogni, hogy eljussak.

Köszönöm szépen!

Kiss Jánosné:

Kiss Jánosné vagyok, itt lakok a faluban.

A kezdetek óta járok ide, kisebb-nagyobb megszakításokkal. Nagyon sok szeretetet, kegyelmet kaptam itt, ezen a helyen. És később jöttek a családban a problémák, nehézségek, és mindig úgy kértem az Úr Jézus segítségét, erejét, adjon erőt, és soha ne engedje el a kezemet.

Köszönöm!

Zaja Sándorné:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Zaja Sándorné, Markaz községből.

2006 óta járok ide.

Köszönöm unokáimat, köszönöm az erőt, amit itt kapok, a szeretetet, a kegyelmet, és láthatóan a sárga arany fényét – négy éven keresztül már megkaptam. És nagyon boldog voltam: minden ember itt aranyban volt, ahova csak néztünk, mindenkin látszott az arany fény – többen megláttuk ezt.

És:

*Köszönöm, Uram, hogy felemeltél,
Bűnös embert jóra vezényeltél.
Kérlek szépen ezentúl is Téged,
Ezen az úton járjak Veled szépen.
Nagy boldogság Veled együtt járni,
Emberséget, szeretetet szívből dedikálni.*

Köszönöm szépen!

Fekete Gábor:

Fekete Gábor vagyok.

Huszonegy éve járunk ide néhány barátunkkal és feleségemmel, aki itt van mellettem.

Édesapámnak egy könyvéből hallottam Sükösdről, s amikor megkérdeztem, hogy eljöjjen-e ide, akkor azt mondta, hogy: „Igen, igen, feltétlen, mert ez egy hiteles, jó hely.”

És valóban, amikor először ide jöttem, akkor nagyon megfogott, bár akkor még nem éreztem szükségét annak, hogy minden hónapban lejöjjen. De ez egyre sűrűbb lett, most pedig minden pénteken, amikor tudok, akkor lejövök, és ha tudok, akkor nem is egyedül.

Nagyon sok kegyelmi ajándékot kaptam, és szeretetet az Úr Jézustól és tőletek, testvéreim, amit nagyon köszönök.

Köszönöm a rengeteg imát, amit kifejezetten értem mondatok, és ezekre szükség is van, hiszen mindig vannak nehézségek.

De hát tudjuk az Úr Jézustól, hogy ezekhez megkapjuk az erőt, most is. Köszönöm!

Egy zárandoktestvér:

Én tizenöt éve járok ide, Gábor jóvoltából, és nagyon köszönöm én is a sok kegyelmet és tanítást, és különösen jó szívvel gondolok vissza a 2004. szeptember első pénteki üzenetre, ugyanis az az esküvőnk előtt két héttel történt, és nagyon boldogok voltunk, mert az Úr Jézus addig nem kezdte el az üzenetet, amíg minket nem kerestek meg, és nem hívtak be a szobába. És utána, tulajdonképpen Marika ajándékként, az Úr Jézus egy nagyon szép áldásban részesített minket, ami otthon meg is van kinyomtatott formában, és többször, amikor nehézségeink voltak, akkor ezt az áldást elővettük, és elolvastuk, és nagyon sok erőt kaptunk belőle. És nagyon szégyellem, hogy nagyon sokszor ezt el is felejttem, ezt az áldást, és úgy kaparjuk elő, amikor nagyon rossz állapotban vagyunk. De így is nagyon hálás vagyok érte.

És nagyon szeretném kérni továbbra is az imáitokat, és csodálatos gyógyulást szeretnék Gáboromnak, hogy teljesen rendbe jöjjön, és természetesen szeretném, ha minden műtétet elkerülhetnénk, hogy ne legyen többször ilyen problémánk. De bízunk és remélünk.

Pozderka Béla:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Pozderka Béla vagyok, Tiszaföldvári lakos.

Én '95 óta, '96 óta járok ide. Csodálatos módon kerültem ide.

Az Úr csodálatos dolgokat tud tenni mindnyájunkkal. És tulajdonképpen én hallottam róla, egy ilyen érdekes módon, egy kis nővérke beszélt róla, és én azt gondoltam, hogy hát, mondom, ez olyan, mintha félrebeszélne, vagy valami olyan, gondoltam magamban, hogy ez nem lehet igaz. Hát nem is, hogy nem lehet igaz, de nem tudtam eldönteni, hogy mostan tényleg mi újság van ebben. És akkor autóbuszvezető voltam Budapesten, és akkor

jártam a ferenciek templomába⁵⁹, oda is egyszer este aztán, mikor vége van a misének, jön ez a kis nővérke, kimegyünk, s:

– Hogy van, buszos bácsi?

Mondom:

– Honnan tetszik üsmerni?

Azt mondja:

– Magának az autóbuszával szoktam utazni.

És akkor egy pár szót beszélgettünk, és akkor hát ő kérdezi, hogy hát én mit csinállok?

Mondom:

– Itt vagyok Pesten. Vidéken lakom, de – mondom – hát szoktam elmenni úgy meszakolni, minden.

S mondja ez a nővérke, hogy őneki nagyon kellene, hogy megcsinálni a radiátort, ezt-azt.

De mindig az Úr Jézus olyan csodálatos módon, hogy ez nem az volt, az érdekesség, hogy nekem ott el kell menni azt megcsinálni, hanem az Úr Jézus rajta keresztül engem nyomatékosan hívott ide. Mikor én elmentem, adtam neki telefonszámot, felhívott, s akkor én elkezdtem ott dolgozni nála, csinálni. Közben ő beszélt, és amikor ő beszélt, és elmondott történeteket, akkor én azt mondtam rögtön magamban, kérdeztem tőle, hogy:

– Hol van ez a Sükösd? Azt el sem tudom képzelni. Hát – mondom –, legyen szíves, segítsen nekem.

Azt mondja, kimegyek a Népligetbe, minden, és felülök a buszra. Ez olyan, mint a semmi, aki tudja, annak semmi, de aki nem... El sem tudtam képzelni.

Aztán, végső soron, eldöntöttem, mert meggyőződtem róla, hogy ennek a nővérnek minden szava igaz.

S eljöttem egyszer ide, s attól kezdve nekem beszélhetett akárki akármit, én abban a pillanatban meggyőződtem, hogy ez egy 100 %-os, hiteles hely, és a kegyelem megérintett. És attól kezdve én folyamatosan járok ide, s rengeteg, sok kegyelmet, nagyon sok mindenen keresztül mentem, s az Úr Jézus olyan sok kegyelmekkel árasztott el, hogy aztat, hogy ha most elkezdeném mondani, akkor talán reggelig se lenne vége. De a lényeg az, hogy mindazokat, amit hallottam, akik itt a testvérek elmondtak, én nagy egyetértéssel tudok lenni, és köszönettel az Úr Jézusnak.

Én csak ennyit tudok mondani el.

Jézus Krisztus Urunk:

...kiválasztott testvér, mikor a Golgotáról innen elindulnak kifelé, s megkérlik a testvért, hogy nyisson ajtót. Ez úgy meglepődik, hogy elesik előtte. Erre azt mondja az egyik bástyatestvér, hogy:

⁵⁹ ti. a Pesti Ferences Templom

– Nem azt mondtam, hogy fetrengjél, hanem nyiss ajtót.
Nem az első, a másodiknál ugyanezt eljátssza!
Azért nevetett előre⁶⁰, mert Én most megadtam neki ezt a képet.
Megindult, és ilyen kört csinált. (...) Meg kell várni, míg kinyílik az ajtó.
És akkor még (...) mindig előtte igyekeztetek kinyitni, és akkor pont ő
állt ott, a testvéreitek, és mondják neki:
– Nyisd ki az ajtót.
Ő meg úgy meglepődött, hogy most ezt neki mondták? Figyelt jobbra,
balra, látta, hogy nincs más senki, megindult, s leesett.
Ezt csinálta akkor.

Egy zárandoktestvér:

Imádott, Jó Uram!

Szívem szeretetével szeretném megköszönni, hogy felemeltél az út porából. Életem folyamán a mindennapjaimban oly sokszor ez a csodálatos kép, ez a gondolat előttem van, hogy Te felemeltél, megláttál, hogy megcsillan valami. És azóta úgy élem az életemet, hogy minden nap köszönöm, és minden nap hála ezért a dicsőségért, ezért a kegyelemért!

Hálát adok az én Édes, Teremtő Jó Atyámnak, hogy lepillantott rám!

Hálát adok, Édes Jézusom, a Te Szentséges, Szent Szívednek, a mérhetetlen szeretetedért, a békéért, hogy átöleled a földi életemet, vezetsz az utamon, és hogy ide vezéreltél e csodálatos helyre!

Hálát adok a Szűzanyának, az Ő Szeplőtelen Szívének, a Drága, Tünneményes, Jó Anyának, hogy minden nap, a napnak minden órájában csak dicsérni tudom Őt és áldani, és békesség száll a szívembe, hogy Ti velem vagytok, velünk vagytok!

Köszönet mindazért a csodáért, hogy a földi életutam egy részét itt tölthetem, szinte Sükösd az életemmé vált, a második otthonommá. Hisz a családomban az én édesanyám, a drága, aki már kissé koros, ide jár.

Szeretnék hálát adni azért a csodálatos kegyelemért, amit a földi szememmel tapasztalok, hogy otthon hogy éli a mindennapjait, az órájait, és amikor ide jön, ő lehet a Marikának a segítője, és átlényegül, átváltozik, és felegyenesedik, és húsz-harminc évet, szinte, letörölhet.

Köszönöm ezt a csodálatos kegyelmet, hogy ennek részese vagyok, hogy én is hozhatom, vihetem, hogy így szolgálhatunk, és ő szolgálja a Marikát, a Te szolgálodat, a kiválasztottat, aki oly sokat szenved mindannyiunkért, a bűneinkért.

Imádott, Jó Uram és Drága Mennyei Édesatyám! Készültünk e mai napra, e csodára, e huszonöt évre, és a szívemben olyan öröm és boldogság volt, hogy biztos, hogy ma valami rendkívüli csoda lesz. Hogy mi lesz, mi lesz ez a nagy csoda?

⁶⁰ ti. Mária

Hát itt ti vagytok a csodák, mi, a kis porszemek, akik most itt csücsülünk, és isszuk a Te gondolataidat, a szavaidat, Édes, Jó Uram.

És a gondolatom a szívemben, hogy talán az én édes kisfiam, ki már Veled van, a Te országodban van, aki már abban a csodálatos Fényben van, akinek mindig üzenem, hogy: „Édesem! Büszke vagyok rád! Te már ott vagy!” Mielőttünk még ott áll ez a csodálatos út, és talán eljöhet az a csoda, az a kegyelem, hogy az Édes Jézus megmutatja, hogy ő lepillanthat ide, hogy láthat bennünket, és hogy ő boldog lehet, hogy mi most itt vagyunk, és hogy mi is örvendezzünk. És láthatja a hitnek a kegyelmét, a hitnek a békéjét, a hitnek a szeretetét, az imának a csodáját, az ima harmóniáját, az ima szeretetét, az egymás iránt érzett szeretetét, mely átöleli e Sükösdöt, e csodálatos helyet, ahol örvendünk, testvér a testvérnek, ahol itt van a béke, az a csodálatos béke a Földgolyón, hogy imádkozni tudunk a Földön élő minden emberért, a Földgolyóért. És imádjuk a Drága Földanyát is, hogy óvja és védje ezt a csodálatos Földet.

És köszönjük e sükösdi földet, e sükösdi helyet.

És én köszönöm, hogy én is részese lehetek ennek a csodának.

És köszönöm a felkérést, köszönöm a meghallgatást, és köszönöm, hogy a szívemben, Imádott Uram, áraszátok a szeretetét, hogy legszívesebben átölelném a Földgolyót és minden embert!

És köszönöm, Uram, hogy kikkel találkozhatom, hogy a szemem tekintetével, a szívem szeretetével és egy öleléssel átadhatjuk a Ti szereteteteget, azt, mit Ti nekünk tanítottok.

Köszönöm még egyszer ezt a sok-sok csodát, a családomnak a szeretetét.

Köszönöm az unokáim-, a gyermekeimre árasztott kegyelmet, hisz érzem és tudom, hogy ők is részesülhetnek e csodálatos kegyelemből.

Köszönöm Neked, Szerelmes Jézusom, Imádott Csodám!

Köszönöm, hogy így becézgethetlek.

És akkor az én szívemet átadom, és Te átölelsz engem, fogod a kezem, és vezetsz életút-pályámon.

Dicsőség és Hála!

Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm, Uram!

Egy zárándoktestvér:

Szeretném megköszönni, hogy a Jó Isten ide vezérelt engem is Sükösdre. És szeretnék hálát adni minden kegyelemért, mindenért, amit itt kapok, azért a sok erősítésért, amikor úgy érzem, hogy nem bírom tovább, s azért mindig alám nyúlnak, és segítenek.

Köszönöm a testvéreknek a szeretetét, az értem való imákat.

És mindent nagyon szépen köszönök!

És köszönöm a Marikát, hogy van nekünk, hogy van, kire támaszkodunk, van, akitől példát vegyünk, és átélhessük vele a Golgotát.

Nagyon-nagyon szépen köszönöm!
És köszönöm, hogy megismerhettem!

Csűrösné Erzsébet:

Csűrösné vagyok, Erzsébet, én Bajáról.

Én a Gugán Erzsike által kerültem ide. Hát őt régóta ismerem, én tudom, hogy ő hiteles; amit ő mond, azt én bizonyos dolgokban elfogadom.

És én is, először a kíváncsiság, de egy idő után én láttam, hogy ez hiteles. Én, végül is, hitben éltem eddig is, és láttam, hogy ez igen. És énnekem ez nagyon sokat segített a Marika általi igenben, amikor kapjuk az Úr Jézustól az evangéliumi tanításokat, hogy tisztábban látok. És nagyon sok homályos dolog volt, annak ellenére, hogy én ott voltam vasárnap a templomban, ez nagyon sok mindenben engem megvilágított. Úgy, hogy nagyon szépen köszönöm neki is, hogy ide kerültem.

Jézus Krisztus Urunk:

Én hívtam minden testvért ide.

Nem erőltetek senkit sem. Minden testvért meghívtam, hisz azt mondtam: Ma kerek évfordulót ünnepeltek, ma legyen számotokra ez az ajándék, hogy mindenki szólhat.

Itt is van, aki nem szólt, tehát vannak testvérek, akik nem szóltak. Hát, ha nem kíván szólni, nem erőltetjük. Úgy látszik, meg akarják tartani maguknak.

Nem találják méltónak a jelenlétet, hogy szóljanak, köszönetet mondjanak, vagy éppen hálát adjanak, vagy kérjenek – hisz mindenkinek van saját felajánlása, kérése, fohásza, hálája, köszönete.

Minden testvér, aki a mai napon jelen van, az a meghívást megkapta. Hisz kiválasztott Mária testvér is, mielőtt elindult e ünnepre, azt mondtotta:

– Ez most nem olyan, mint a fájdalom, szenvedés Golgotája. Itt csak közös felajánlás lesz, röviden, és a többi pedig, átszellemülünk az ünnephez. Hogy az ünnepben majd hogyan és miképpen folytatódik, azt előre nem tudom nektek elmondani. Amit megkaptam, azt most átadtam. Most felkészülünk, nyitott szívvel és lélekkel átadjuk magunkat e ünnepnek csodájához.

A csodában ma ez volt felétek, hogy minden testvéremet meghívtam, mondhatni azt is, hogy a tanúságtételében egy pár gondolatot kifejezve átadjon.

Ha valaki nem érezte szívében, lelkében ezt a hívást, és nem jött el, Mi elfogadjuk.

Így folytatva az ünnep kegyelmének ajándékát.

Hisz most, ahogy a hála, a köszönet és a szeretet van jelen, és ahol néha egy-egy pár testvérnél visszaszólottam, a megtapasztalásnak ajándékát és

kegyelmét hogyan és miképpen éltük át, hogyan és miképpen fogadtuk el, ami szintén szinte felemelt, és megerősített.

Így most a mai napban, ha visszatérünk ismételen a kezdetekhez, a múlthoz, hisz, ugye, a fájdalom, szenvedés után, a megtapasztalás kegyeleme után, hogy ki hogyan élte meg, amit önmaga számára kért, és mikor bizonyosodott meg abban, hogy ezt most a megtapasztaláshoz kapta, ez után áttértünk, hogy mindenki egy-egy gondolatban, egy-egy fohásban, a meghívásban szóljon, a jelenlétben, a testvérekhez.

De a testvérek részében Én a mai nap most felétek még, visszatérve a kezdetekhez, arról szólok, amelyet már az elején is mondtunk, ugye, kiválasztott Mária testvér nem tudott szólni. Mindig máshoz fordult, és mögéje helyezkedett el. Majdan Én, Jézus Krisztus Uratok lettem az ő Tanítója. A tanításban megmutattam számotokra, hogyan és miképpen van jelen ez a tanítás. Majdan kialakult már az engesztelések, a jelenben is megtartottatok az imában, az énekben, a kegyelem szeretetével.

De a múltban is tanítottalak benneteket, hogy ennek az országnak mi a fontos szerepe, és ugyanúgy most a jelenben, amelyet, ha csak avval kezdjük el mondani, amikor kiválasztott Mária szolgát tanítottam a Koronának a jelenlétéről és a működéséről, amikor elmondottam, hogy hogyan és miképpen kell tisztelni, felismerni, elfogadni. Mert hiszen a ti Koronátok, amely Rómából érkezett, II. Szilveszter pápa nem nektek, a magyar népnek, hanem a lengyel népnek szerette volna küldeni. De a Szentlélek ereje megérintette, fényének sugara átölelte, és a Szentlélek működése a saját gondolatait megváltoztatta. És így a Korona a magyar néphez került. És ezért szoktuk mondani azt, a ti szavakat használva most, a jelenben, hogy „a Koronának szinte köze van az Úr Jézushoz”. Amit sokan és sokan nem tudnak megérteni, nem tudják felismerni a kegyelmet, a jelenlétet, a működést, és hogyan kapcsolódunk hozzája.

Jelen van a Szent István tana, amit szintén meg kell érteni, fel kell ismerni, és majd a szerint követni.

S amikor jönnek a nehézségek a jelen megpróbáltatásában, akkor eszünkbe jutnak a múlt tanításai. A múlt tanítása, amikor Én, Jézus Krisztus Uratok megadtam kiválasztott Mária szolga számára a Koronának értékét, kegyelmét, jelenlétét, szeretetét, működését. És mikor ez elterjedt, ugye, az országban, akkor egyre többen és többen jöttek.

Emlékeztek, mit mondott Mária nektek akkor, a múltban?

Azt mondja, hogy:

– Nem is tudtam, hogy ennyi Korona-kutató van!

Hisz minden nap valaki felkereste, és mind magának akarta.

Hát, mert volt olyan is, nem is egy, aki azt mondotta: „Hát őtet ez nem illeti meg! Ő egy tanulatlan, és miért legyen nála? Adja át!”

De mivel Mária szolgának soha nem kellett jegyzetelni semmit, Én, Jézus Krisztus Ura megadtam, s az után beszélt róla. És ennek voltak tanúi,

akik ezt megtapasztalták, akik ezt átélték, és akik most érzik, a jelenben, hogy: „Fontos, hogy mi ismerjük a Korona lényegét, ismerjük jelenlétét, ismerjük működését, hogy valójában Ő mit nyújt számunkra.”

Ezért fontos, hogy tudjunk figyelni e csodákra. Hisz emlékeztek, mikor kiválasztott Mária szolgálta tanult, és tanítottam a Koronára, és mikor ti is tanúi voltatok a megtapasztalásának, hogy hogyan és miképpen látta, hogyan és miképpen kell ezt elmondani, és mikor elkísértétek őt a rendeltetési helyre, és mikor elmagyarázta, hogy hogy van most jelen, és hogy *volt*, amit ő láthatott.

És akkor egyre többen és többen ezt szerették volna elmondani, hogy saját maguk kutatási anyaga.

De előtte Sükösdön jártak!

Előtte elbeszélgettek, előtte jegyzeteltek, és már könnyű volt utána elmondani, hogy hogyan és miképpen kell a Koronát a Szent Korona tiszteletében felismernünk, elfogadnunk, értékelnünk, és valójában mi az, ami működik rajtunk és bennünk, mi az, ami összeköt bennünket, és mi az, ami által segítséget kaphatunk.

Hisz a bűnbánat-idő, a jelenben, amit most végigéltetek, szinte mondhattátok, majdnem minden bűnbánati Golgota-nap beszédében kiválasztott Mária szolgálta számára megadtam, hogy hogyan és miképpen kell cselekedni.

Sokan és sokan ezt nem hitték el. Sokan és sokan nem voltak benne biztosak, hogy ez talán működni fog.

De mit mondott számotokra kiválasztott Mária szolgálta az Édesanya ünnepén?

Sokan felhívtátok, megköszöntétek számára a fájdalom, szenvedés Golgotáját, a nyolc hét felajánlását, és a mérhetetlen nagy fájdalmát, különösképpen az utolsó⁶¹, amely láthatót, maradandót nyújtott számotokra több napon keresztül, hogy bizonyosságot nyerhessetek, hogy a szenvedés és a fájdalom jelen van.

És utána az öröm, amely feltört bennetek a hála-, köszönettel.

De erre – mire készítettem fel kiválasztott testvéreimet? Mit mondott el nektek ez a nap után, a köszönet után?

– Még nincs vége. Még most kezdődik el a küzdelem, a megaláztatás, a kiteszítottság.

Ahogy őneki át kellett élnie a kiválasztás pillanatai után több ideig, most nektek is lesznek ilyen nehézségeitek. Ezért Én, Jézus Krisztus Uratok felkértem kiválasztott Mária szolgálta a testvérben, és ma elmondom nektek, hogy az imát és az imaláncot nem szabad abbahagyni. Még erősebben kell imádkoznotok, mert még nagyobb támadások jönnek.

⁶¹ ti. a nagypénteki Golgota

De ehhez kiválasztott testvér által megadtam nektek, ugye, emlékeztek, így szólt felétek?

– Nekünk kezünkben lesz a rózsafüzér a mindennapi imánkkal. Jelen lesz az Édesanya, a Magyarok Királynője, aki már nemcsak jelképes Királynő, hisz Korona van a fején.

Ezek fognak szembe állni a hatalommal és a pénzzel. De a hatalomhoz és a pénzhez, ahogy mondtam, az Édesanya biztos, hogy ott lesz, a Királynő.

De ti ott lesztek-e a mindennapi imátokkal, az imalánccal?

Ez rajtatok múlik.

Mert, ahogy mondotta kiválasztott testvéretek, most Én mondom el azt, amire őt felkészítettem, hogy: A győzelem még nem teljes. Még küzdenetek kell. Hisz az élet tele van küzdelmekkel. S ezt a küzdelmet meg kell élni, meg kell tapasztalni, és egységet kell alkotni.

Hisz azt is elmondtam a felkészítésemben kiválasztott testvér által, és most is elmondom: Felhoztam számotokra a bűnbánat-idő egyik *Evangéliumát*, amely az ötödik pénteken volt jelen számotokra, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok kint vagyok a város szélén, és megjelennek a vének, fiatalok, és Elém hurcolják a házasságtörő asszonyt. Én, Jézus Krisztus Uratok ülve, és rajzoló a földön, vagy írok – mindegy, hogy melyik szót használjátok. Tekintetemet feléjük sem emelem. Erre, hogy ők próbára tegyenek, megkérdezik, hogy mitévők legyenek, mert a Mózes-i törvény azt írta elő, hogy akit házasságtörésen érnek, azt meg kell kövezni.

Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondtam számukra, e *Evangélium* tanításából, amit ismertek:

– Az vesse rá az első követ köztetek, aki büntelen.

És, ugye, tudjuk az *Evangélium* tanításából: Végül ki maradt ott Előttem?

A házasságtörő asszony.

Mire ismét felemeltem tekintetemet, és megkérdeztem tőle, hogy:

– Hol vannak a vádlóid?

Erre mit felelt?

– Elmentek.

– És nem büntettek meg?

Azt mondta:

– Nem.

– Én sem ítélek meg. Menj, és ne vétkezz többé.

Ezt most azért mondtam el, mert ezt kértem, felkészítésemben, kiválasztott Mária testvéretem, hogy mondja el számotokra: Tudjuk, hogy vannak problémák és hibák, de akik csak ítékeznek, azok gondoljanak arra, hogy őket is megítélik, és ők is állhatnak így Előttem, mint ez a házasságtörésen ért asszony. És még neki is megkegyelmeznek, vagy nekik megkegyelmezhetnek, mint a házasságtörő asszonynak.

Tehát el kell gondolkodni, hogy hova tartozunk, és milyenek vagyunk. Mert mindenki először önmagába nézzen, tegyen lelki vizsgálatot önmaga szívében, lelkében, egyéniségében. És próbálja mérlegelni önmagát, hogy: „Én teljesen bűntelen vagyok? Tehát én soha nem kerülök ítélethez, vagy ítéletet nem vonhatok?”

Mert ezt nem hiszem, hogy valaki ilyen biztosan el tudja mondani magáról –még kiválasztott Mária szolgálja sem, a testvér. Ő is önmagába nézve észreveszi saját hibáit. És mikor észre vesszük, akkor feloldozást kérünk, megbánjuk: „Hozzád fordulunk, Uram, és bűnbocsánatot kérünk.”

Tehát biztos, hogy vannak hibák, biztos, hogy vannak bűnök, biztos, hogy vannak nehézségek, de nemcsak ezeket kell mérlegelni, hanem mellette, ahogy mondtam számotokra régebben, mert nem a kezdetekben, hanem azért mondom, régebben, ezt a tanítást, hogy: Jelen van az út, a széles és a keskeny út. A széles úton sokan járnak, akik nem ismernek, és akik nem akarnak Hozzá tartozni. És van a keskeny út. Aki azt felismeri, elindul rajta. Lehet, hogy nehezen, lehet, hogy küzdenie kell, lehet, hogy sokat kell önmagába nézni, és bűnbocsánatot kérni, és segítséget, hogy: „Uram, fogd kezem, hogy el ne tévedjek, hogy Veled haladhassak!”

És ezen a keskeny úton, ha lassan is, de biztos lépéseid vannak.

A széles úton nem biztos, hogy ezeket megtapasztalod, de ha ott is valaki figyelmeztet, és ha megállsz, és ha önmagadba nézel, még nem késő visszafordulni, hogy megtaláld a helyes utat a meghívásban, a küldetésedben és a követésed révén.

Hisz fontos, hogy ezeket tudjuk érezni és érzékeltetni.

És itt kihangsúlyozom, szinte mondani, hogy aláhúzni e szavakat:

Én, Jézus Krisztus Uratok kiválasztott Mária testvéremet soha nem buzdítottam gyűlöletre, haragra, indulatra, hanem mindig a szeretetet, a kegyelmet, az örömet és a békét nyújtom felétek. Mert volt, aki azt mondotta számára, hogy: „Azok is emberek, akik ellen most tiltakozunk.”

Igen, emberek.

De ezt a problémát – hogy’ mondta kiválasztott Mária testvér számotokra, amire felkészítettem?

– Ott kell megoldani. Nem elindíttatni, hogy tönkretegyék a kereszténységet.

Mert az a céljuk.

Hiába nem hiszitek, de ez a céljuk.

Hisz, ha figyelitek az eseményeket, és néha nemcsak így néztek, hanem megpróbáltok innen oldalról is jobban figyelni, észrevenni, akkor megtapasztaljátok már azt, ahol sokan vannak, ahol azt mondják, hogy: „Ne legyen feszület a nyakában! Ne legyen Szűzanya a nyakában!” – mert őket inzultálja.

Először ezzel kezdik.

Utána: „Ne imádkozzanak!”

És sorolhatnám még, hogy mi minden volt már, és lesz, amit megtapasztalhattok.

És a munka nem áll nekik teljesen a kezükhöz. Azt is tapasztaljátok meg.

És a másik az, hogy Európa népeisége – most nem az országról beszélek –, az Európa népeisége fogy. De azt nem így kell kitölteni.

El kell gondolkodni, hogy kik vagyunk, hova tartozunk.

És elmondottam számotokra azt is a bűnbánat-időben: Jelen van Európa – úgy-e? –, benne a Kárpát-medence, a Kárpát-medencének a közepe a szíve, országotok. És ha azt tönkreteszik, a hozzá tartozó részt már könnyű lesz tönkretenni.

Itt van egy ember a testvéremben – bárkire tudok most mutatni. Tudjátok, ha a szív megáll, már nem működik sem a kéz, sem a láb, sem a szem, sem a fül. Minden hanyatlóba esik, és élettelené válik.

És a támadások most még jobban elindulnak felétek.

El kell gondolkodni, hogy: „Uram, meghívtál az útra, a testvéred vagyok. Követem ezt a keskeny utat a Te jóvoltodból, a Te szeretetedből, a Te felismerésed révén” – hisz most sokan ezt mondtátok el a hála-köszönetben, ugye?

Akkor próbáljátok ezen az úton megmaradni, és nem letérni róla, és erőssé válni a mindennapi imában.

Minden testvéremet csak arra kérek, akik itt vagytok a mai napon ezen az ünnepen, és akik még, ha csak két testvérnek tudtok még szólni, hogy minden nap nem többet, csak egy tized *Szentolvasót*, ha elimádkozol a békéért az országodban, és a kegyelemért, akkor elindul az imalánc a meghallgatáshoz. És akkor várhassuk a felemelkedést.

Hisz emlékezzetek, az is már régebben volt, mondhassuk, olyan tizenöt-tizenhat éve, mikor arról beszéltem számotokra, szintén, hogy: Magyarország feltámadása elindul. Hiszünk Magyarország feltámadásában.

Ezeket nem volna szabad elfelejtenetek, mert megadtam számotokra. És erőt meríteni akkor, mikor nehéz a helyzet.

És sokan azt mondják számotokra, hogy nem szabad gyűlölettel lenni.

Én, Jézus Krisztus Uratok is ezt mondom: Nem szabad gyűlölettel lenni. Imádkozunk, felajánlunk, és kérünk. De a kérésben, a felajánlásban várjuk a segítségnyújtást, ahogy elmondottam. A *Szentolvasó* és az ima. Az Édesanya és a Királynő, aki óvjon, védjen és vezessen, és segítsen megmutatni számunkra az utat, amelyen tovább szeretnénk menni. És kérjük ezt az Édesanyát: „Ó, Édesanya, imádkozzál velünk.”

Most boldogan el is énekelhetitek az Édesanya felé, hogy: „*Magyarország Pátrónája*”⁶².

Most, ahogy ezt elénekeltétek, ha figyeltétek minden sorát, az mind megadja számotokra a választ a mai jelen helyzetre, hogy hogyan és mikép-

⁶² Jézus Urunk kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik a kért éneket („*Sükösi énekek éneke*”, 63. ének).

pen bízunk ebben az Édesanyában, aki a Királynő, aki segítséget tud nyújtani számunkra, amikor néha már elesetten azt mondjátok: „Nem is tudom, hogy tudunk-e még úgy imádkozni, hogy a segítség kegyelme reánk áradva működhessen rajtunk és bennünk.”

Igen, tudtok, és szerettek imádkozni. És akkor megkapjátok a segítséget, a kegyelmet, az ajándékot a meghallgatásban, amire szükség van, és amire vágyakoztok, ami által érzitek, hogy: „Igen, magyar vagyok, az a magyar, aki ehhez az Édesanya királynői országába tartozom, mert bízok az Édesanya királynői szeretetében, segítségében, anyai simogatásában, hogy megadja mindazt, amire ez a magyar nép vágyakozik, és várja a segítségnyújtást a kegyelemben.”

Így, mivel a Koronáról is beszéltünk, a magyarságunkról, hogyan és miképpen élünk, cselekedünk, és kapcsolódjunk be az imához, az imálanchoz, a meghallgató, segítő, szeretett Lényhez, így most az *Író-gyűjtő* szól egy pár gondolatot, hogy valójában ő is hogyan és miképpen élte meg a Korona jelenlétét, működését, ajándékát és kegyelmét, mert ehhez neki is segítségre volt szüksége. És most, ebben az esztendőben, többször és többször a tanúságtételben meg kellett állnia a helyét, és egy pár gondolatot mondjon el most, hogy mi az, amit tovább tudott adni azoknak, akik lehet, hogy nem voltak Sükösdön, de a Koronáról hallottak.

Csomor Lajos, Író-gyűjtő testvér:

Köszönöm, Uram.

Amíg az előbb tanítottál minket, addig végiggondoltam magamban, hogy mi az a legrövidebb, tömör összefoglalás, amit elmondhatok.

II. Szilveszter pápa, amikor Szent István kérésére a lengyelek helyett Gábrriel arkangyal intésével együtt elküldte neki a Koronát, akkor írt mellé egy levelet. Ebben a levélben elmondta Szent Istvánnak, hogy gyakorlatilag apostol-hatalmat ad neki, ami azt jelenti, hogy a világi és az egyházi dolgokban is törvénykezhet és irányíthat, és kormányozhatja az országot.

Tehát Szent István egy olyan hatalmat kapott, ami azt jelentette, hogy amit megkötött a Földön, azt az Égben is megkötötték.

Ugyanebben a levélben elmondta neki, hogy a Szent Korona a Magyarország feletti uralomban nélkülözhetetlen, csak az lehet törvényes király, akit a Szent Koronával koronáznak meg.

És azt is elmondta, hogy a fogadott fiúság révén a felajánlást, amivel Szent István felajánlotta neki az országot, azt ő visszaadja az Egyház nevében⁶³, és hogy Magyarország mindig legyen független, és ennek a függetlenségének az az ára, hogy Magyarország történelmi, üdvtörténeti

⁶³ Szent István 1000-ben a katolikus hit és az Egyház védelme céljából felajánlotta Magyarországot az Egyháznak, amely felajánlást a pápa el is fogadta. A pápa levélben írta meg Szent Istvánnak, hogy e felajánlással Magyarország nem szolgálja, hanem „fogadott fia” lesz Istennek és az Egyháznak. A fogadott fiúság (Róm 8,15–23; 9,4; Gal 4,5; Ef 1,5) misztériumának keretében azonnal „vissza is adta” az országot Szent István királynak.

küldetéséhez hozzátartozik a katolikus hit védelme, a Katolikus Egyház védelme, és annak a szabadságának a védelme, és a katolikus főpapságnak az a joga és kötelessége, hogy ellenőrizze az államot, és ha kell, figyelmeztesse az államot.

Ezeknek a felhatalmazásoknak a birtokában Szent István megírta az „Intelmeit”. Ez egy tízrészes államjogi mű.

2000 januárjában, amikor egyszer itt voltam, akkor Marika el is mondta nekem, illetve mindannyiunknak, hogy ha Magyarország nem újítja meg a jogrendjét Szent István királynak ezen tízrészes államjogi műve szerint, akkor a magyar nemzet nem maradhat meg.

És ennek a műnek a tíz része:

Az első rész a hit védelméről szól, és arról hogy Magyarország törvényes államformája a királyság.

A második az Egyház védelméről.

A harmadik, ahogy mondtam, a főpapságról és a papságról.

A negyedik a haza védelméről és a közigazgatásról, és azt mondja a király, hogy a vitézek ne szolgáljanak, hanem katonáskodjanak, vagyis egyetemes kötelesség a haza védelme, ezt helyre kell állítani, ez az előttünk álló magyar útnak az egyik fő eleme.

A következő részben pedig a jogszolgáltatásról szól, az ötödik fejezetben, és azt mondja, Dávid prófétára utalva, hogy: „Isten, add a Te ítéletedet a királynak”, vagyis a bíróságok fölött kell, hogy legyen egy hatalom, méghozzá a végrehajtó hatalomnak a tulajdonosa, egy egyszemélyi felelősséggel tartozó uralkodó. Most nálunk legyen az egy király.

A hatodik fejezet az idegenek és a vendégek befogadásáról szól. És ezt mindig félreértik, azt hiszik, hogy mindenkit be kell fogadnunk. De Szent István azt mondja, hogy azokat kell befogadni, akik építik az országot, és erősítik az országot, és az idegeneket elriasztják a pöffeszkedéstől. Most pont a pöffeszkedők szeretnének ide jönni.

És a hetedik fejezet, az a tanács súlyáról, vagyis a törvényhozásról szól. Ott pedig azt mondja, hogy a tehetségesek, a bölcsek és az okosok legyenek az országgyűlésnek és a királyi tanácsnak a tagjai, és nem a középzszerűek.

A nyolcadik fejezet arról szól, hogy Magyarországot magyar módra kell kormányozni, nem pedig idegenek érdekei szerint. Ez is egy olyan dolog, amire most, ahogy az Úr Jézus is az előbb mondta, hogy nagy segítségre van szükségünk, hogy akik most kormányozzák az országot, bármennyire is sok minden nem tetszik abból, amit csinálnak, őket kell erősíteni.

A kilencedik fejezet az imáról szól, az ima erejéről, pont arról, amiről most az Úr Jézus nekünk beszél. És mivel Szent Istvánnak ez a tízrészes államjogi műve Magyarország alapalkotmánya, kötelező, az Utolsó Ítéletig érvényes alapalkotmánya, ezért a magyarságnak, különösen a keresztényeknek, és azon belül is különösen a katolikusoknak, ahogy Mindszenty József mondta, hogy: „A katolikusokat teszem felelőssé, elsősorban, minden

magyart, de elsősorban a katolikusokat.” Alkotmányos kötelességünk is imádkozni az országért, és azokért a célokért, és azért az útéért, amit Szent István az „Intelmekben” lefektetett. Ez a magyar út, és ezt a Jó Isten számon kéri rajtunk.

És aztán a tizedik fejezetben tíz erényről beszél, hogy milyen erényei legyenek a magyarságnak.

És az utolsó két mondat az, ami az „Intelmeket” fölemeli az Isten misztériumába, és a Szent Korona misztériumába is beemeli, és ezen kívül az egész országot, azt mondja: „Amit eddig érintettünk, vagyis amiről eddig beszéltünk, az alkotja a Koronát. És ezek nélkül, vagyis a Szent Korona nélkül – ezt átvette Szent István a pápától – itt nem uralkodhat senki, és az Örök Uradalomba se juthat be senki.”

Vagyis, aki Szent István „Intelmei” és a Szent Korona ellen tesz, az nem üdvözülhet.

És ez alól csak Jézusnak az irgalma adhat felmentést.

Ez nagyon kemény.

De ez a keménység mutatja, hogy mekkora felelősség van rajtunk.

És ezzel megalkotta Szent István a Szent Koronának a misztikus testét, megalkotta, hogy a legfőbb jogforrás a Szent Korona, és ezt örök-érvényűsítette azzal, hogy a végén azt mondta, hogy: „Ámen.”

Amire Ő azt mondta, hogy „ámen”, azt az Égben megkötötték.

És hogy ez ne legyen visszavonható: amikor Szent István az országot a Szűzanyának felajánlotta, ezzel korlátozta is az utódait, mert a fő hatalom – igazából a Korona feletti fő hatalom –, az a Szűzanyáé lett. És Ő soha nem mondta, hogy ezt visszaadja.

Tehát ehhez kell tartanunk magunkat.

Köszönöm, Uram!

Jézus Krisztus Urunk:

Tehát a magyar népnek megvan a küldetése. A küldetésben legyen példa az Édesanya, aki a Királynő, aki mindenkor segítséget nyújt minden gyermekének, akik Hozzája fordulnak bizalommal, szeretettel, őszintén és nyitott szívvel, hogy a felajánlás meghallgatásra találjon.

De el kell gondolkodni mindig azon, hogy: „Én hogyan és miképpen szolgálom a magyar nép szeretetét és jelenlétét, hogy én ebben hol foglalok helyet, és valójában hiszem-e, hogy ez az Édesanya a mi Királynőnk, aki védelmezi ezt az országot?”

Sokan és sokan most is azt mondottátok, hogy nincs joga olyan embernek részt venni a választáson, aki nem itt él.

De feltettétek-e magatoknak azt a kérdést, hogy őtőle megkérdezték-e annak idején, vagy a leszármazottját, hogy: „Jogod lesz-e itt élni, vagy most elviszünk innen?”

Mert az országot elszabdalták. Úgy-e?

Öt részre.

Jézus Öt Szent Sebére.

Hogy tanítottalak benneteket?

Jézus Szíve napján.

Vissza lehet menni a történelemben ehhez az időszakhoz.

Most nem mást, mint pásztor testvéremet kérem fel egy pár gondolattal, hisz ő is magyar, ugye, de mégis határ választja el. És hogy ő érzi-e, hogy ő hova tartozik most?

A pásztor testvér:

Köszönöm, Uram.

Őszintén megmondva, az én öregapám, illetve öregapáim, egyik se, se öreganyám, egyik sem kérte, hogy elszakadjanak Magyarországtól.

Meghúzták ezt a határvonalat, és nekünk ott kellett élni, tehát azon kívül kellett élni.

A falunk teljesen tiszta magyar falu volt, most cigányok is vannak bőven, és a többi meg magyar. És az a vidék még ma is többségben magyar, az a kis, tehát a Tisza vidéke, a határtól nem messzi. És persze, hogy az emberek többségében magyar szív dobog. És magyarul szeretnék a jövőben is élni.

És nagyon örültünk ennek a lehetőségnek.

Nem azt kérjük, egyáltalán, hogy Magyarország tartson el bennünket! Meg akarunk mi is dolgozni a lehetőségért, a munkánkért, a bérünkért. Az ottani emberek is, legalább is a többsége, akik kérik a magyar állampolgárságot. És örültünk, hogy megkapjuk az állampolgárságot – én később, egy jó évvel, kaptam meg, vagyis szereztem meg, sokkal korábban megszerezhettem volna. És jó érzés ez, egy közösséghez tartozunk. Ez lélekben mindig meg is maradt. Megmaradt. Még, azt hiszem, az erdélyieké is, de a vajdaságiakban, a délvidékiekben megmaradt. Nem mondom, hogy mindenkiben, meg nagy a fölszívódás, az biztos, meg kevés gyermeket vállalnak az emberek. Hát voltaképpen itt kellene inkább megoldani a kérdést, mint abban, hogy más vallásúakat meg egészen más kultúrájúakat hozunk be. Ott vonultak át '15-ben a bevándorlók, főleg muzulmán társaság. Hát, még most is azért meg-megjelennek. És hát nem épp olyan jól érzik az ott élő emberek, amikor azok megjelennek.

Szeretni kell mindenkit, ha valaki bajban van, persze, akinek lehet, segítsünk, de hát azért meg kell gondolni, hogy beengedjük-e mindenkit.

Azt mondom, végül is, hogy nem mi akartuk az elszakadást, nagyobb erő idézte elő. Trianonban elszakítottak bennünket az egy testtől. De az úgy néz ki, mint amikor a tagokat is. Az az Öt Seb. S az öt részre osztották. Senki nem kérdezte, Sopronon kívül nem nagyon volt népszavazás.

És örülünk, hogy megszerezhettük az állampolgárságot.

Köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, mert ha most visszamegyünk a múlt részében, az ilyen elszakadásból, akik ezt megélték, akik nem mondhatták el, hogy „magyar vagyok”, akiknek nem volt szabad mindenhol magyarul beszélni, ezeket nekik meg kellett élni, akik el lettek szakítva, ahogy mondani szoktuk, az anyaországból. És ezért ők soha nem mondták nekünk, az anyaországiaknak, hogy: „Bezzeg, nektek ezeken nem kellett átmenni!”

Néha-néha olyan beszélgetés formájában el-elmondják, de nem csináltak belőle olyan nagy problémát, nehézséget, megaláztatást, mint most némelyek, akik szinte, ha szembe mehettek volna velük, megtették volna.

Akkor azokban hol van a szeretet?

Hol van a megbecsülés?

És hol van a tisztelet a felebarát iránt, amire Én, Jézus Krisztus Uratok tanítalak titeket, amire meghívlak mindig benneteket?

Hisz ma, mikor elkezdődött az ünnep, emlékezzetek, kiválasztott Mária testvér felajánlotta a pásztorokat. Elsőként mit mondott?

Bourdeaux Ottó atya.

Emlékezzetek, mikor itt állt, és azt mondotta számotokra, akik itt vannak most is?

– Nem én fogom már megváltani az országunk helyzetét – ti, akik tőlem fiatalabbak vagytok. Ti még cselekedhettek, hogy jobb legyen.

Ugye, fületekben cseng az ő szava, ahogy szólt felétek?

De ugyanúgy elmondotta számotokra másik pásztor is, különösképpen az, aki szintén mindig azt mondta, hogy:

– Én magyar vagyok, de nem itt élhettem.

Mert őket pedig kitoloncolták, és hazátlanok lettek. Lägerben is volt, majdan elhelyezkedtek. Ő nem más, mint Antal atya⁶⁴, aki sokáig volt a lelkivezető ezen a helyen, kiválasztott Mária testvérnek és nektek.

És ő hányszor mondotta el nektek:

– Örüljetek, hogy magyarok vagytok. Örüljetek, hogy itt élhettek, mert én tudom, milyen olyannak lenni, akit kitesznek, akit elüldöznek, akit megaláznak, akinek kéregetni kell, hogy élhessen.

Emlékezzetek, sokszor és sokszor hozta fel számotokra ezt a példát, amit ő megélt. Nem másét mondta el – a sajátját, amelyen gyerekkorában végig kellett mennie.

Ne akarjatok ti most gyermekeiteknek és unokáitoknak rosszabbat, mint amit ti éltek. Csak mindig azt mondjátok: „Uram, amit én megélhettem, ezt kérem gyermekeimnek és unokáimnak. Ezért imádkozom, ezért ajánlom fel országomat, ezért kérem a Te segítségedet, és különösképpen az Édesanya, a Királynő segítségét.”

⁶⁴ ti. Keindl Antal atya

Mert az ima ereje nagy, hatalmas, meghallgatható, és segítséget nyújthat. Ezt már többször és többször megtapasztalhattátok, érezhattétek, és örülhattétek. Fontos, hogy most is ebbe kapaszkodjatok a mindennapi ima jelenlétében, mert akkor tudtok megerősödni, eggyé válni, és várni a működést a segítségnyújtás által a kegyelem szeretetében, hogy valóban felebarátok és testvérek legyetek a mindennapokban.

Érezni kell, hogy hogyan és miképpen, hisz most az évforduló ünnepében, ugye, hányszor és hányszor megadtam számotokra más kegyelmi ajándékot, sokszor azt mondtátok: „Ilyen sokat még nem is neveltünk, mint ezen az évfordulón.” Mert azokat hoztam fel nektek. Ma is voltak ilyen kis vidámságok, volt egy kis fájdalom, egy kis sírás, egy kis magamba nézés, egy kis felismerés, de ma többet nem a múltat adtam számotokra, hanem most a jelenben, ahogy vagytok, a jelen kellett nektek adnom a felismerésben és az elfogadásában. Hisz a múltból sok mindent már kiemeltünk az évek folyamán. Van, ami már visszatérő volt, egy vagy két év után ismételten. És akkor éreztétek, hogy a kegyelem a szeretetében hogyan van jelen, hogyan működik rajtatok és bennetek, hogyan érzitek a meghívást a küldetésben.

Hisz igen, ez a bűnbánat-idő számotokra most a meghívást nyújtotta, ismételten, felétek, hozzátok és számotokra, hogy elfogadhassátok, hogy szívetekbe zárjátok, és elinduljatok ismételten ezen a meghívott úton.

És erre a meghívásra akkor jött a Feltámadás fényének öröme, majd most jött ennek a hónapnak a Golgota-tanítása, amely már a Jó Pásztort adta számotokra a felismerő kegyelemben. Hisz szinte mondhattátok azt, hogy ilyen, mint ahogy máskor is mondtátok, hogy: „Mintha így össze lett volna kötve egy csokorba, és így átadva felénk, hogy igen, ez a mi tanításunk, ez a mi életünk, ez a mi szeretetünk, mert a hit jelen van a szeretettel a szívünkben, és megengedjük, hogy működjön rajtunk és bennünk, és nem a vallásosságra fordulunk.”

Mert sokan és sokan, mikor azt mondják, hogy: „Én vallásos vagyok.”

A vallásosságban kicsit távol esel Tőlem.

Talán mondhatom számára ezt a tanításrészletet a Jó Pásztorból, hogy: Vannak más juhaim, akik nem ebbe az akolba tartoznak, de majd oda megyek, hogy tanítsam őket, és ha majd felismernek, hallgatnak szavamra, és majd ők is akkor követnek.

És ezen nem szabad megsértődni. Ha néha talán úgy érzed, hogy „egy kicsit távol vagyok, Uram, Tőled”, olyankor kérni kell a segítő kegyelmet a szeretetben, az erőben, a működésben. És akkor tudjátok, hogy „hogyan és miképpen tartozom, Uram, Hozzád, a meghívásban és a küldetésben”.

Fontos, hogy ezekre tudjunk odafigyelni, tudjuk érezni és érzékeltetni, mert a kegyelem, ha az jelen van, a kegyelem működik rajtatok és bennetek.

De hogy ti, testvéreim, megengeditek-e, hogy reátok áradjon, töltsé el szíveteket és lelketeket, és mutassa meg számotokra, hogyan és miképpen kell cselekedni, és hogyan és miképpen működik és bennetek?

Hisz, ugye, már annyi sok mindent adtam nektek, hisz mondhattátok azt: negyed század, amelyet átéltünk közösen, együtt. És akik már a kezdet óta itt voltak, és jelen vannak ma is, mit mondtak?

– Akkor fiatalabbak voltunk, akkor jobban figyeltünk, akkor jobban éreztük.

Most meg megfontoltabbak vagytok – Én meg ezt mondom.

És még jobban tudsz figyelni és koncentrálni, és felismerni, hogyan és miképpen működik rajtatok ez a kegyelem. Mert az Élő Szentlélek, amelyet nektek megadtam, sok-sok éven keresztül, amely átölelt, amely felmelegített, és amikor nemcsak magatokra gondoltatok. Ugye?

Emlékeztek, mikor azt mondtam a Szentlélek-kiáradás ünnepe alkalmával, hogy:

– Most árasztom felétek az ajándékot, alkossatok láncot.

Olyan hamar ott bent elhelyezkedtetek, a többiekre nem gondoltatok, mintha nem is léteznének. Hogy önékik is részesülni kellene talán ebből a láncból?

Várjátok, nézitek:

– Mikor kezdi már el az Úr Jézus? Már fogjuk a kezünket, és nem történik semmi.

Mígnem szólni kellett:

– Csak ti vagytok egyedül, vagy vannak még rajtatok kívül testvérek?

– Kell szólni a többieknek! Indulj, nyisd ki az ajtót!

De a kinti testvérek is hallották, hogy miről van szó, de ők sem kapcsolak, hogy nekik is részesülni kellene talán a Szentlélek-kiáradás áldásából, hogy érezzük a kegyelmet.

Ez épp olyan, mint mikor Én, Jézus Krisztus Uratok minden évben valamelyik ünnephez kapcsolódva áldásomat adom minden jelenlétre, reátok, és ami veletek van. És akkor csak erre kell koncentrálni, nem pedig a táskában keresni: „Jaj, kiveszem, ezt is, ezt is, ezt is, mert részesüljön az áldásban. És mire magamhoz térek, azt veszem észre, hogy vége lett. És most kimaradtam belőle?”

És akkor szomorúság ül az ember szívébe a testvérben, és lelkére. És vívódik, és nem érti. Utána felhívja kiválasztott testvért, hogy most ezt hogyan kell értelmezni.

– Hát részesültél a kegyelemben, csak talán nem úgy, mint az, aki felkészült rá – ez volt rá a válasz.

Ezért kell néha, ugye, megfontoltabbnak lenni, átélni a jelenlét kegyelmét, szeretetét és ajándékát. Mert mikor felkészülsz, megnyitod szívedet és lelkedet, csendet teremtesz önmagadban, és várod, hogy működessen rajtad és benned, akkor érzed az ajándék szeretetét, érzed, ami átölel, ami felmelegít, ami összeköt. És akkor tudod, és biztos vagy benne: „Köszönöm, Uram, hogy engem, a kicsinyt, észrevetted.”

Mint ahogy a tanításban többször elmondottam számotokra: az út porában megcsillantatok, felismertelek, és kiemeltelek, mert szükségem volt reátok, és meghívtalak, hogy testvéreim legyetek, és együtt éljünk, és haladjunk a küldetés, követés részében. És akkor valóban érzed ennek a jelenlétnek a működését, s ennek a jelenlétnek a szeretetét és kegyelmét. S akkor megtapasztalod: „Igen, Uram, én is, lehet, hogy egy eltévedt testvéred vagyok, vagy egy kicsit szórakozott, vagy egy kicsit elgondolkodom, s nem úgy figyelek, de boldog vagyok, ha Hozzád tartozhatom, és követhetlek. És ha kell, neveljél, tanítsál, fogd meg kezemet, és vezessél.”

És most így fogjuk meg kezünket, ismételten láncban, mert most e ünnep alkalmának áldását árasztom reátok, hisz ma azt mondottátok, örömnép: „Az örömnépben huszonöt év, nem kis idő. Ezeket az éveket meg kellett élni. Ezekből az évekből erőt meríthettünk. Ezekből az évekből tanulhattunk. Ezekből az évekből kegyelemeket kaphattunk. Ezekből az évekből megváltozhattunk. Ezekből az évekből, amelynek jelenlétei voltunk a jelenlétünkkel, követőkké váltunk a küldetésünk részében, és figyeltünk minden mozdulatra, moccanatra, hogy valójában mikor és hogyan szólsz hozzánk, és tanítasz, hogyan és mikor ajándékozol meg a kegyelmeddel, hogyan és mikor töltöd el szívünket, lelkünket szeretettel, hogyan és mikor vigasztalsz meg a fájdalomban és a bánatban, hogyan és mikor nyújtod ki felénk Jobb Kezedet, amikor úgy érezzük, hogy elestünk, és nem bírunk felállni. De felemeltük tekintetünket Feléd és Hozzád, Uram, és Te meghallottad, ha nem is szóltunk, hogy mire vágyakozunk.”

Így a mai nap e megemlékezésben, e ünnepben áradjon reátok áldásom e sok felsorolt kegyelem szeretetével, amelyet már megéltetek, amelyet már megtapasztalhattatok, ami által erőt merítettetek, és ami által a Jó Pásztorhoz tartoztok, és hallgattok szavamra, mert ismertek, és követtek.

És most így áradjon reátok az Élő Szentlélek áldása. Töltse el szíveteket, lelketeget, egész lényeteket, és vigyétek el szeretteiteknek, hogy ők is részesülhessenek e kegyelmi áldásból, amely erőt ad a mindennapi élethez a meghívás küldetésében, hogy a szeretet és a béke vezéreljen bennünket a mindennapokban.

Most, hogy ez az áldás végig, rajtatok, ment, és betöltötte szíveteket, öröm szeretetével énekeljétek el még a kenet-éneketeket, hogy az alatt is még működjön rajtatok és bennetek ez a melegség.⁶⁵

E ünnep kegyelme, szeretete, öröme, békéje legyen veletek, óvjon és vezessen a mindennapokban, és nyújtson számotokra segítséget, különösen akkor, amikor nagy szükségetek van.

Így most már a befejezés pillanatát átélve, megtapasztalva, hogy a mai nap ajándékában ezt nyújtottam számotokra, hogy a felemelkedés és a fény

⁶⁵ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az „*Én Irgalmas, Jó Istenem, el ne hagyjál engem*” című éneket („*Sükösdí énekek éneke*”, 5. ének).

ereje kössön össze benneteket, és maradjatok meg testvéreimnek a meghívásban és a küldetésben és a követés részében.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!⁶⁶

⁶⁶ A jelenlévők elénekelik a „*Glória szálljon a Mennybe fel*” kezdetű éneket.